

סֵפֶר
זוֹהַר תְּהִלִּים הַשָּׁלֵם
"בְּנֵאוֹת דִּשְׁא"*

(תְּהִלִּים כג, ב) [ר"ת: א' מְדוּת ד' יוֹד ש' מְעוֹן]

חֵלֶק א'
לְחוּדֵשׁ תְּשׁוּבָה

וְהוּא: מְזֻמָּדֵי תְּהִלִּים עִם זוֹהַר הַקְּדוּשׁ בְּלִשׁוֹן הַקְּדוּשׁ עַל כָּל פְּרָק
וּפְרָק וְחוּנְהָ עֲלֵיו הַסְּגֻלוֹת הַמִּיְחָדוֹת מִסֵּפֶר שְׁמוֹשׁ תְּהִלִּים

- א. מְחַלֵּק לְלִמּוּד חֲדָשִׁי כָּרָךְ לְחֻדֵשׁ 4 עֲמוּדִים לְיוֹם.
- ב. לְיִמּוֹת הַשָּׁנָה [4 עֲמוּדִים לְיוֹם לְסִיִּם בְּכָל שָׁנָה].
- ג. מְחַלֵּק לְלִמּוּד דָּף הַיּוֹמִי, עִם לְמוּד דָּף הַיּוֹמִי גְּמָרָא, ו-4 עֲמוּדִים זוֹהַר תְּהִלִּים.

יָצָא לְאוֹר בִּס"ד חוּדֵשׁ תַּמּוּז ה'תשע"ה
מִפְעַל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי סְנִיף בֵּית יָם 0527-651911

* הַלּוּמֵד זוֹהַר תְּהִלִּים הַנִּקְרָא "בְּנֵאוֹת דְּשֵׁא" מִחֶבֶר קוֹב"ה וּשְׂכִינִיתִיה, זוֹכֵה לְנֵאוֹת
דְּשֵׁא הוּא גַן עֵדֶן הָעֵלְיוֹן כַּמְבוּאָר בְּזוֹהַר (תְּרומה דף קע"א).

מפעל הזוהר העולמי

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

לקבלת ספרי זוהר

ירושלים, בני ברק, רמת בית שמש

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

הלומד זוהר הקדוש עם תהלים שומעים בשמים את התהלים, שמע ישראל והתפלות שהוא מתפלל (תיקו"ז תי' מ"ג), דאפילו ישראל מתפלל וְאוֹמְרִים שִׁמְעַי יִשְׂרָאֵל, דאיהו קודשא בריה הוא אין עונה אותם וכו', וזה ה-תעודת זהות בשמים, ראשי תבות "ת'הלים ז'ז'הר" שמי שלומד זוהר שומעים את התהלים, התפלות, והשמע ישראל, (הג"ר בתיקו"ז תקו"ג מ"ג). ובשואה האימה רחמנא ליצלן שרדו לחיים אלו שהיו רגילים לומר כל יום פתח אליהו ז"ל בעל פה קדם התפלה, וראו בעליל שכחו גדול מאד (עדות בייעקב). ובכמה דקות שאומר תפלות אלו יכול להפך הכל לטובה ולהיות מגני עליה, לזכות ל"עין לא ראתה אלקים וזלתה עשה למחכה לז", ויטהר נשמתו ויזכה למעלות עליונות בידוע מדברי האריז"ל.

ועל ידי למוד הזהר הקדוש יחד עם התהלים נצטל מכל גזרות קשות ורעות שלא תוכלנה לשלוט על עם ישראל. ונזכה במהרה לכיאת משיח צדקנו בדקמים, אמן:

פְּתַח הַשַּׁעַר

כְּתַב המרח"ו זי"ע, מה שאמר הנביא ירמיהו (ד' כ"ד), "וכל הגבעות התקלקלו" אלו הבחורים התלמידים הקטנים שרואים את מלמדיהם שאינם רוצים ללמוד זוה"ק ותורת הסוד, על פן גבעות אלו נתקלקלו ולבם שרש פורה ראש ולענה ועלתה בהם חלודת טיט ורפש לכפר בחכמת האמת ... ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא כנזכר בזהר. ועוד כתב שם, כי הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחור ועכוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו המכנה ונקרא "הדר הפרמל", כמו שאמר הכתוב (שיר השירים ז' ו'): "ראשך עליך כפרמל" ... כי אין לו להקדוש ברוך הוא קורת רוח בעולמו, אלא כִּאֲשֶׁר עוֹסְקִים בְּחִכְמָה זו.

רואים שכדי לזכות ליראת שמים טהורה, שידע שפלות עצמו, מִכְרַחִים ללמוד זוהר הקדוש, ובכך נצלים מקלקולים וכפירות, וזוכים להפיר גדלות הבורא יתברך שמו, וכאשר כל ישראל יעסקו בלימוד הזוהר הקדוש מיד נגאלים וניצלים מחבלי משיח. וכל עקר ביאת האדם לעולם הזה הוא כדי שילמד את הלימוד הקדוש הזה. ובאמת כבר הרעיא מהימנא [הוא משה רבנו ע"ה] מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דווקא, כי תורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ללא הפסק ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד

שיגאלנו (זוהר פנחס ריט.)

אין מי שיעזר למִשֶׁה להוֹצִיא הַשְּׂכִינָה מְגֻלוֹתָהּ

וְכָתוּב בְּזוֹהַר (בראשית כ"ח עמוד ב'): וּבְגִין דָּא מִשֶׁה לָּא מִית וְאָדָם אֲתַקְרִי אִיהוּ. וּבְגִינִיה אֲתַמַּר בְּגֻלוֹתָא בְּתַרְאָה, וְלֹאֲדָם לֹא מְצָא עֶזֶר אֱלֹא כְּלֵהוּ כְּנַגְדוּ. וְכֵן עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא אֲתַמַּר בֵּיהּ וְלֹאֲדָם לֹא מְצָא עֶזֶר דְּאֲפִיק שְׂכִינְתִּיה מִן גְּלוּתָא, הָדָא הוּא דְכָתִיב (שמות ב') "וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ". וּמִשֶׁה אִיהוּ בְּדִיוֹקְנִיה מִמֶּשׁ, דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ "לֹא מְצָא עֶזֶר כְּנַגְדוּ".

[באור: וְלִכְּן מִשֶׁה לֹא מֵת, וְהוּא נִקְרָא אָדָם, וּבְגֻלוֹתוֹ נֵאמַר בְּגֻלוֹת הָאֲחֵרוֹנָה, וְלֹאֲדָם לֹא מְצָא עֶזֶר, אֱלֹא כְּלָם כְּנַגְדוּ. וְכֵן נֵאמַר בְּעֲמוּד הָאֲמַצְעִי, וְלֹאֲדָם לֹא מְצָא עֶזֶר, שְׂיוֹצִיא שְׂכִינָה מִהֲגֻלוֹת. זֶהוּ שְׂכָתוּב (שמות ב') "וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ". וּמִשֶׁה הוּא בְּדַמּוּתוֹ מִמֶּשׁ, שְׁנֵאמַר בּוֹ לֹא מְצָא עֶזֶר כְּנַגְדוּ].

אין מי שיעזר לז"א להוציא שְׂכִינְתוֹ מִן הַגְּלוּת

וּבְאֵר בְּמִקְדָּשׁ מְלֻךְ: וּמִמְשִׁיד רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי לְבָאֵר, שֶׁהִבְחִינָה שֶׁל מִשֶׁה רַבִּינוּ אֵינָה זְזָה מִן הַשְּׂכִינָה בְּגֻלוֹת, וְעַל זֶה נֵאמַר בְּגֻלוֹת הָאֲחֵרוֹנָה, שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא מְצָא תַלְמִידֵי חֻכְמִים שִׁיחֵיו עֶזֶר לְמִשֶׁה בְּגֻלוֹת, אֱלֹא כְּלָם נְחֻשְׁבִים כְּאֵלוֹ הֵם כְּנַגְדוּ, לְפִי שְׂאִינִם עוֹסְקִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה, לְסִיעַ לְתַקּוֹן הַשְּׂכִינָה. וְנֵאמַר בּוֹ, וְלֹאֲדָם לֹא מְצָא עֶזֶר כְּנַגְדוּ, פְּרוּשׁ לֹא מְצָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִי שְׂעִזֵּר לְזַעֵר אֲנַפִּין, לְהוֹצִיא אֶת שְׂכִינְתוֹ מִן הַגְּלוּת.

עֲנִין זֶה שֶׁל גְּזֵרוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהֵיוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים מֵאֵין יָצֵא, כִּי אֵין דָּבָר בְּלֹא שָׂרֵשׁ. וְסוּד זֶה "זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה" וְתַרְגוּמוֹ 'דָּא גְזִירַת אוֹרִיתָא'

וְנִצְיָג גַּם כֵּן עוֹד מְדַבְּרֵי הַרְמַח"ל: (אגרת פ"ו) (למהר"י בסאן):

וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: ... עֲנִין זֶה שֶׁל גְּזֵרוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהֵיוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים

מֵאִין יִצְאוּ, כִּי אֵין דְּבַר בְּלֹא שְׂרֵשׁ. וְסוּד זֶה "זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה" וְתַרְגוּמוֹ 'דָּא גְזִירַת אוֹרִיתָא', וְנוֹדַע שְׁכָאן נִרְמְזוּ עֲנִין זֶה. וְסוּד הַדְּבַר הוּא מִמֶּשׁ עֲנִין הַפֶּרֶה הָאֲדָמָה, שֶׁהַשְּׂכִינָה מוֹסְרַת עֲצֻמָּה לְשִׁרְפַת הַדִּין הַחֻזֵק לְהַצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל, וְהִיא הַנִּתְנָת לְטֹהַר טְמֵאִים שְׂאִין לָהֶם טְהוּרָה אֲלֵא הִיא. הֵם הַנְּטֻמָּאִים בְּטֻמְאָה הַיִּיתֵר תְּקִיפָה - דְּהִינוּ טְמֵאֵת מַת, שְׁלֹכָן אֵין לָהֶם תְּקוּן אֲלֵא זֶה... וְהָאֲמַת, כִּי הַגִּדְרָ לְזֶה הוּא שְׂיִהִיו יִשְׂרָאֵל מִמִּיתִים עֲצֻמָּם עַל דְּבַרֵי תּוֹרָה, וְלֹכֵן נֶאֱמַר "זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהֶל" כְּמוֹ שְׁדַרְשׁוּ ז"ל. וְעַל כֵּן הוֹשֵׁם זֶה הַפְּסוּק לְדַרְשׁ כֵּן בְּפֶרֶשׁה זֹאת וְלֹא בְּפֶרֶשׁה אַחֲרָת... וְעַתָּה אֲמַת הוּא וְדָא, שְׁקֻטְרוּג גְּדוּל נִתְעוֹרֵר עַל יִשְׂרָאֵל וְהִיתָה צְרִיכָה הַתּוֹרָה לְמַסַּר עַל יִשְׂרָאֵל ח"ו אֲפִילוּ לְשִׁרְפָה, לֹא תַעֲלֶה וְלֹא תִבּוֹא... וְהָאֲמַת, כִּי בְּמִקוּמוֹת הָאֵלֶּה הֵיוּ יְדוּעַ מַה שְּׁנִכְתַּב בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ, שְׁבִאֲמַצְעוֹת סִפְר הַזוֹהַר אֲפָשֵׁר לְזַכּוֹת לְצִאֵת מֵהַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, דְּהִינוּ לְלֹא יְסוּרֵי חֲבֵלֵי מִשִּׁיחַ.

וּבְסִפְרוֹ אֲדִיר בְּמֵרוֹם (אֲדָרָא רַבָּא) "תְּנִיָּא אֲמַר ר' שְׁמַעוֹן לְחֲבֵרַיָּא עַד אֵימַת נְתִיב בְּקִיָּמָא דְּחַד סַמְכָא" מִן הַתְּקוּנִים הַגְּדוּלִים שְׁנִתְקַנוּ בְּעוֹלָם הֵיךָ סִפְר הַזוֹהַר... (זוֹהַר נְשֵׂא קַכ"ד): וּבְגִלְלַ שְׁעִתִּידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מַעֲץ הַחַיִּים שֶׁהוּא סִפְר הַזוֹהַר הַזֶּה, יִצְאוּ בְּזַכּוּתוֹ מֵהַגְּלוּת בְּרַחֲמִים... וְנִמְצָא שְׁבִרִיחַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי עֲשֵׂתָה עֲנִין הַתְּבָה, שְׁבִסוּדָה נַעֲשֶׂה הַזוֹהַר, אֲשֶׁר בּוֹ נִכְלְלוּ כָּל הַשְּׂשִׁים רַבּוֹא נִשְׁמַתִּין, כְּמִזְכֹּר בְּתְקוּנִים. וְאִזּוּ נִחְשַׁב זֶה לְבִרְיָחָה כְּלָלִית לְכָל יִשְׂרָאֵל, עַד שְׁבִסוּף הַיָּמִים לֹא יִצְטָרֵף אֲלֵא יִצִּיאָה. וְזֶהוּ שְׁנֶאֱמַר (יִשְׁעִיָּה נב, יב): "כִּי לֹא בַחֲפִזוֹן תִּצְאוּ, וּבְמִנוּסָה לֹא תִלְכוּן, כִּי הוֹלֵךְ לְפָנֶיכֶם ה' וּמֵאֲסַפְכֶם אֲלֵקֵי יִשְׂרָאֵל"... וְהָאֲמַת, כִּי סִפְר הַזוֹהַר נִשְׂאָר אַחֲרָיו (אַחֲרֵי רַשְׁב"י) לְבִרְכָה, שְׁכָל

מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחרית הימים) אלא יציאה. ואודיעך מה תועלת נמצא בזה. והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח... ועל כן גם בריחת משה ורשב"י היו על ידי הגזרה. וכינן שבבריחה זאת נעשה ספר הזוהר, הנה כבר ענין התבה קים ועומד לכל מי שיוזמן אליו, דהינו: הנדבק בספר הזוהר כבר מגיע ל"אימא" ויצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח, כמזכר ברעיא מהימנא פרשת נשא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה. והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזוהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש: שיברחו ישראל בסוד הזוהר הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלכא משיחא (בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח), עכל"ק.

דור שכן דוד בא, חכמת האמת - הכל ילמדו בה כמו שלומדים תהלים

הרי אנתנו רואים כי בזה תלוי כל גאולתינו ופדות נפשנו, וכמו שאמר מרן הרי"ח הטוב ברוח קדשו לפני למעלה ממאה שנה - כי לעתיד הכל ילמדו בה [בחכמת האמת] כמו שלומדים תהלים.

אמרנו חז"ל (סנהדרין צז.): דור שכן דוד בא, האמת תהא נעדרת, ובאר שם בספר בניהו בן יהוידע [למרן הרי"ח הטוב זי"ע] וז"ל: והאמת נעדרת, פלומר חכמת האמת הוא חלק הסוד, תרבה, והעוסקים יהיו עדרים עדרים בלמוד הקבלה. אי נמי, עתה (בזמנו לפני למעלה ממאה שנה), יש אנשים פרטיים לומדים קבלה, כל אחד בקרן זוית בסתר, אבל לעתיד, הכל ילמדו בה

כמו שלומדים תהלים, ותמצאם עדרים עדרים בבית המדרש.
עכ"ל. וב"ה זכינו שרואים שנתקימה נבואתו בדורנו ממש.

הלומד את האדרא הרשב"י בא מעטר ויושב כמלך בראש

כמו שכתוב הנה"ק המקבל רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של
החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי, בספרו "אור
החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה
לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן
שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר
כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עד כאן לשון קדשו. האם
יש שמחה גדולה מזו בודאי שכדאי לעשות סעודת מצוה. ואין
שום ספק כאשר יבקש כל בקשה שהוא, בזכות הלמוד בזוה"ק,
יזכה שתתקבל תפלתו. כמו שמבאר בכתבי האר"י מובא (שער
הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך
השמיעיני": ראשי תבות ח'ברים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעיני,
הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה
נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה. (ספר זכותיה דרשב"י)

ועתה בכל רגע ובכל מקום שתלמדו זוהר תהלים מתקשרים
ומתחברים לנשמות הרשב"י ודוד המלך ע"ה, וזוכים
לישועות נפלאות נסים מעל הטבע (הרמ"ז), ובודאי הרשב"י ודוד
המלך ע"ה יכירו לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שהוזה"ק
מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות. וכל מי שעניו
בראשו ועדין בר דעה, ירוץ ויחטוף ויאחז באילן החיים
האמתיים.

אחינו כל בית ישראל - הביאו ברכה אל ביתכם ובכל רגע
תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ובודאי הרשב"י ז"ע

יכיר לְכֶם טוֹבָה וְתוֹשָׁפְעוּ מִמְקוֹר הַבְּרָכּוֹת, שְׂכִידוֹעַ שֶׁהַזְהָר
הַקְּדוֹשׁ מְגַן וּמַצִּיל מִכָּל הַצָּרוֹת וּמוֹנֵעַ פְּגוּעִים וְאֲסוּנוֹת - וּבִפְרָט
בְּדוֹר הָאֲחֵרוֹן הַזֶּה שֶׁמְצַפִּים כָּבֵד בְּכַלְיוֹן עֵינַיִם לְגְאוּלָּה הַשְּׁלִימָה
- וּכְבֵד הַבְּטִיחַ הָרַעֲיָא מְהִימְנָא: "בְּסִפְרָא דָא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא
בְּרַחֲמֵי" אֲשֶׁר עַל כֵּן אֲחִינוּ הַטְּהוּרִים חוֹשׁוּ וְהִצִּילוּ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל
לְהַדְבִּק בְּלִמּוּד הַזְהָר הַקְּדוֹשׁ, וּבּוֹדָאֵי הַמְּשִׁיחַ וְהַרְשָׁב"י, יִמְלִיצוּ
טוֹב בְּמְרוֹמִים, עַל כָּל הַלּוֹמְדִים, וְנוֹשְׁעַ תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים כּוֹלְנוּ
לִי-הַ מְצַפִּים.

זֶה הַדְּבָר שֶׁבּוֹ תְּלוּי כָּל גְּאוּלְתֵינוּ וּפְדוּת נַפְשֵנוּ

עַל כֵּן, יְהוּדִים יִקְרִים, תְּנוּ לַמּוֹד לְשֵׁם שָׁמַיִם, הַקְּרִיבוּ מִדְּקוּתֵיכֶם
לְמַעַן הַשְׁכִּינָה הַקְּדוֹשָׁה, לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ, לְגַרֵם
לְפְדוּת נַפְשֵנוּ, וְנִלְךְ כְּלָנוּ כְּאֶחָד יָחַד לְקַבֵּל אֶת אֹר פְּנֵי מֶלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

זוהר זהיו לאחדים

הקדמה לספר זוהר תהלים

בְּזֶה תְּלוּי כָּל גְּאוּלְתֵינוּ וּפְדוּת נַפְשֵנוּ

וְתַבְרַךְ ה' וַיִּתְנַשֵּׂא ה' אֲדוֹן, אֲלֵקֵי הָעֲלִיּוֹנִים וַיִּפְאֲרוּ
ה' תַּחְתּוֹנִים, אֲשֶׁר דָּוִד נֶאֱמַן יִרְאוּ וַיִּשְׂמְחוּ. וְאוֹדָה
אֵת ה' בַּתּוֹךְ קֹהֵל וְעֵדָה שֶׁהֵחֵינִי וְהִגִּיעֵנִי לְרֵאוֹת אֵת סֵפֶר "זוהר
תהלים" עַל מַעֲלַת אֲמִירַת תְּהִלִּים וְזוהר, תְּמִידִים כְּסֻדְרָם
לְטַהֲרַת הַלֵּב וְלִהְתֵּם כָּל פֶּשַׁע, וּבְזֶה יִתְעוֹרְרוּ וַיִּתְּלֵבוּ הַלִּבְבוֹת
כְּרִשְׁפֵי אֵשׁ שֶׁלֹּהֶבֶת יֵה-הָ אֶהְבֵּת ה' יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ לְעַד, כִּי בְּזֶה תְּלוּי
כָּל גְּאוּלְתֵינוּ וּפְדוּת נַפְשֵנוּ, כְּמוֹ שֶׁאֵמַר מֶרֶן הַרִי"ח הַטּוֹב בְּרוּחַ
קִדְשׁוֹ לִפְנֵי לַמַּעֲלָה מִמֵּאָה שָׁנָה - כִּי לַעֲתִיד הַכֹּל יִלְמְדוּ בֵּה
[בַּחֲכָמַת הָאֵמֶת] כְּמוֹ שְׁלוֹמְדִים תְּהִלִּים.

אֲמַרו חז"ל (סנהדרין צז): דוֹר שֶׁבֶן דוֹד בֵּא, הָאֵמֶת תְּהֵא נַעֲדַרְתָּ,
וּבִיָּאָר שֵׁם בַּסֵּפֶר בְּנִיחוּ בֶן יְהוּדֵעַ [לְמֶרֶן הַרִי"ח הַטּוֹב
זי"ע] וְזל"ק: וְהָאֵמֶת נַעֲדַרְתָּ, כְּלוֹמֵר חֲכָמַת הָאֵמֶת הוּא חֵלֶק
הַסּוּד, תְּרַבְּהָ, וְהַעוֹסְקִים יִהְיוּ עֲדָרִים עֲדָרִים בְּלִימוּד הַקְּבֵלָה. אִי
נִמְי, עֵתָה (בְּזַמְנֵנוּ לִפְנֵי לַמַּעֲלָה מִמֵּאָה שָׁנָה), יֵשׁ אֲנָשִׁים פְּרִטִּים לּוֹמְדִים
קְבֵלָה, כֹּל אֶחָד בְּקֶרֶן זוּיַת בַּסֵּתֶר, אֲבָל לַעֲתִיד, הַכֹּל יִלְמְדוּ בֵּה
כְּמוֹ שְׁלוֹמְדִים תְּהִלִּים, וְתִמְצֵאֵם עֲדָרִים עֲדָרִים בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ.
עַכְל"ק. וּב"ה זְכִינוּ שְׂרוּאִים שְׁנַתְקִימָה נְבוֹאָתוֹ בְּדוֹרְנוּ מִמֶּשׁ.
זֹאת וְעוֹד נִתְקִיִּים פִּסְקוּ שְׁכַתְּבָ לְכֹל יִשְׂרָאֵל, וְזל"ק: מִזְּמַן אֲשֶׁר
הִצִּיץ זָרַח אֹר יִקְרוֹת שֶׁל שְׁנֵי מְאוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים סֵפֶר

התקונים וספר הזהר קימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלמוד הקדוש של התקונים והזהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאד מאד.

(רבנו יוסף חיים, הכן איש חי, בהקדמת התקונים בניהו).

וכתב בספר שבחי הר"ן מברסלב (אות יט), וזל"ק: **בבואם למערת רבי שמעון בן יוחאי אזי בני הנעורים עסקו בתפלה ובלמוד זהר כאשר פקד עליהם הוא זכרונו לברכה, וממנו לא ראו שום דבר, רק היה שמח עד מאד. ובכל עת בא אצל האיש שהיה עמו ואמר לו: אשריך וכו', ובלילה הלך מחדר לחדר, והזהיר אותם לומר זהר וכו' וכיוצא, והוא בעצמו לא אמר כלום, רק היה הולך ומנגן בעצמו והיה בשמחה גדולה עד אור היום, וכשהאיר היום עמד בטלית ותפלין והתפלל כמה שעות, עכ"ל.**

ורבנו הקדוש יצחק איזיק יחיאל ספרין מקורנה, כתב בספרו נוצר חסד, (פרק ד' משנה כ'), וזל"ק: ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזהר והתקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקיים. וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית.

למוד ספר הזהר נשגב מאד, אפלו אם שוּגָה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא ודומה לתינוק קטן שאינו יודע דבר ומדבר חציין של תבות בלעגי שפה, ואביו ואמו יצחקו לו ישמחו לקולו, כך יושב בשמים ישחק וישמח אפלו אין דעתו משגת

למוד ספר הזהר נשגב מאד לטהר ולקדש הנפש, ואפלו אי לא ידע מאי קאמר ושוּגָה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני

הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדַכְתִּיב (שיר השירים א, ד) וְדָגְלוּ עָלַי אֲהָבָה וְכוּ',
 הֲאֵל לָמָּה הַדְּבָר דּוֹמָה, לְתִינּוֹק קֶטֶן שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ דְּבַר וּמְדַבֵּר חֲצִיין
 שֶׁל תְּבוּת בְּלַעֲגֵי שִׁפָּה, וְאָבִיו וְאִמּוֹ יִצְחָקוּ לוֹ יִשְׁמְחוּ לְקוּלוֹ, כִּךְ
 יוֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק וְיִשְׁמַח כְּשֶׁהָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי יֵשׁ לוֹ חֲבֵה
 בַּתּוֹרָה וְרוֹצֵה לְלַמֵּד אֶךְ אֵין דַּעַתוֹ מִשְׁגָּת. (פלא יועץ, ערך זהר)

נְעָרִים קֶטַנִּים יִלְמְדוּ מִסוּד הַשֵּׁם

**רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בַעֲצָמוֹ אָמַר, שְׁנַעֲרִים קֶטַנִּים יִלְמְדוּ מִסוּד
 הַשֵּׁם.** (אור החמה)

כָּל אַחִינוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל יִקְבְּעוּ לַמּוֹד בְּסִפְרֵי הַזֹּהַר הַקְדוֹשׁ יַחַד עָשִׂיר
 וְאַבְיּוֹן קֶטֶן וְגָדוֹל שֵׁם הוּא

**הִבֵּה נִקְוָה כִּי בְּאִפֵּן כֻּזָּה כָּל אַחִינוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל יִקְבְּעוּ לַמּוֹד בְּסִפְרֵי
 הַזֹּהַר הַקְדוֹשׁ יַחַד עָשִׂיר וְאַבְיּוֹן קֶטֶן וְגָדוֹל שֵׁם הוּא.**

(הקדמת הרבנים לזהר דפוס ג'רבה)

מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים אִם יִשְׁתַּדְּלוּ לְקַבֵּעַ חֲבוּרוֹת לְלַמּוֹד הַזֹּהַר בְּפֶרֶט
 לַעַת כְּזֹאת אֲשֶׁר נִיּוּצִי הַגְּאֻלָּה הַחֲלוּ לְפָרַח עֲלֵינוּ לְהִשְׁתַּדֵּל בְּלַמּוֹד
 הַקְדוֹשׁ הַזֶּה הַמְסֻגָּל לְבִיאַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ

**וּמֵה טוֹב וּמֵה נְעִים אִם יִשְׁתַּדְּלוּ לְקַבֵּעַ חֲבוּרוֹת לְלַמּוֹד הַזֹּהַר
 וּבְפֶרֶט לַעַת כְּזֹאת אֲשֶׁר נִיּוּצִי הַגְּאֻלָּה הַחֲלוּ לְפָרַח עֲלֵינוּ
 לְהִשְׁתַּדֵּל בְּלַמּוֹד הַקְדוֹשׁ הַזֶּה הַמְסֻגָּל לְבִיאַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ
 כְּאֲשֶׁר דְּבַר בְּקִדְשׁוֹ אֵלֵיהוּ הִנְבִּיא זְכוּר לְטוֹב לְרַעֲיָא מְהִימְנָא
 דְּבַהֲאִי סִפְרֵי הַזֹּהַר יִתְפָּרְקוֹן מִן גְּלוּתָא וּבִיהַּ יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא.
 וְהַשֵּׁם יַחֲשִׁיב גְּאֻלְתָּנוּ בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ בַּעֲגָלָא וּבְזִמְנֵי קָרִיב
 בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.** (הקדמת הרבנים לזהר דפוס ג'רבה)

כָּל יִשְׂרָאֵל מְחִיבִים לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה שֶׁל רִשְׁבִי, אֶחָד גְּאוֹן, אֶחָד רַב גְּדוֹל, אֶחָד חָכֵם, אֶחָד הַמוֹן, אֶחָד קָטָן שֶׁהִגִּיעַ לְחִנוּךְ

אֲשֶׁר עַל פֶּן כָּל יִשְׂרָאֵל מְחִיבִים לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה שֶׁל רִשְׁבִי, אֶחָד גְּאוֹן, אֶחָד רַב גְּדוֹל, אֶחָד חָכֵם, אֶחָד הַמוֹן, אֶחָד קָטָן שֶׁהִגִּיעַ לְחִנוּךְ, בְּעֵתִים מְזֻמָּנִים וּמְכַשְׂרִים אֲשֶׁר הֵמָּה מְסַדְרִים דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ מֵרֵאשׁ חֲדָשׁ אֵלּוּל עַד מִנְחַת יוֹם הַכַּפּוּרִים נַחְתָּם עַת עֲקֻדַת יִצְחָק לְקֶרֶב הַגְּאֻלָּה וַיְהִיו נְצוּלִים מִכָּל פְּגָעִים רָעִים. (תְּקוּנֵי הַזֹּהַר, כְּגוֹן הִירָק הַקְּדָמַת הַמַּחְבֵּר)

מְקַטְנִים עַד גְּדוֹלִים חִיבִים לְלַמֵּד זֹהַר הַקְּדוּשָׁה

הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד בְּכַדֵּי שְׁכָלֶם יוֹדְעִים מְקַטְנִים עַד גְּדוֹלִים דְּעַת הַשֵּׁם, וְגַם מְצִינּוּ בְּהִרְבָּה סִפְרֵי מְקַבְּלִים שְׂמִיזְהִירִים עַל לְמוּד חֲכָמָה זֹו שְׁכָל אָדָם חַיֵּב לְלַמֵּד אוֹתָהּ. (רַבֵּי יִצְחָק בֶּן צְבִי אֲשַׁכְּנֹוּ, טְהַרַת הַקְּדוּשָׁה, קמ"ז)

הַלְוָאֵי לֹא הָיוּ מְקַלִּין גְּדוֹלֵי הַדּוֹר בְּלִמּוּד הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה - וְהַלְוָאֵי הָיוּ מְלַמְּדִין דְּרַף לְתַלְמִידֵיהֶם לְעַסְקָה בְּחֲכָמָה הַלְוָאֵי

וְאוֹמֵר אֲנִי, הַלְוָאֵי שְׁלֹא הָיוּ מְקַלִּין גְּדוֹלֵי הַדּוֹר בְּלִמּוּד הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה וְהַלְוָאֵי הָיוּ מְלַמְּדִין דְּרַף לְתַלְמִידֵיהֶם לְעַסְקָה בְּחֲכָמָה הַלְוָאֵי, אֲזִי בְּוֹדָאֵי לֹא הָיָה שׁוֹם הַרְמַת רֵאשׁ לְחֲכָמוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת וְהָיוּ כָּל הַחֲכָמוֹת נִדְחִים מִפְּנֵיהֶ כְּמוֹ שֶׁנִּדְחָה הַחֲשָׁף מִפְּנֵי הָאוֹר. אֲךָ שְׁעוֹנוֹתָיו גָּרְמוּ שֶׁגַם כְּמָה וְכְמָה מְצַדִּיקֵי הַדּוֹר סָגְרוּ אֶת דְּלִתֵּי הַחֲכָמָה בְּפָנֵי פְּרַחֵי הַכְּהֵנָה וְאָמְרוּ שְׁלֹא יִלְמְדוּ עַד שֶׁיְהִיוּ בְּעַלֵּי מִדְרָגָה וְרוּחַ הַקְּדוּשָׁה וְהֵנָּה עֶבּוֹר זֶה נִשְׁאַרְנוּ עֲרָמִים מִן הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה וְנִתְגַּבֵּר בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים חֲשָׁכוֹת הַחֲכָמוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת הַכִּסִּיל בַּחֲשָׁף הוֹלֵךְ וּבְמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ "וַיֵּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר" וַיֵּאֶר לָנוּ. (מִזְרָנוּ הַרַב צְבִי אֱלִימֶלֶךְ מִדִּינּוֹב, מֵעֵין גַּנִּים, פֶּרֶק א' אוֹת ה')

מי יתן שיתחילו ללמד עם הצאן קדושים כשהם עדין בני 9-10 שנים, ספר הזהר הקדוש, ויהיה בודאי הגאולה בקרוב בלי שום חבלי משיח מי יתן והיה שיתחילו ללמד עם הצאן קדושים כשהם עדין בקטנותם בן ט' וי' שנים ספר הזהר הקדוש... והיו בודאי הגאולה בקרוב בלי שום חבלי משיח.

(ספר סגלת ישראל להגאון הצדיק רבי שבתי ליפשיץ - מערכת ז' אות ה')

וְכָל הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים בְּעֲלֵי רוּחַ הַקּוֹדֵשׁ אָמְרוּ אֵת דְּבָרִים כְּדֵי לְקַיֵּם דְּבָרֵי הַרְשָׁב"י עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם שֶׁכָּתַב בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ פְּרֻשַׁת וִירָא (דף קיח.), וזל"ק:

קרוב לימות המשיח, אפלו נערים ידעו נסתרות

אמר לון רבי שמעון לית רעותא דקודשא בריה הוא בְּדָא דִּיתְגַּלִּי כָּל כֹּף לְעֵלְמָא, וְכַד יְהֵא קָרִיב לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא אֶפְיֻלוּ רַבֵּי דְעֵלְמָא זְמִינִין לְאַשְׁכְּחָא טְמִירִין דְּחֻכְמָתָא וְלִמְנַדְעָה

א. אמר לון רבי שמעון. רצה לומר לרבי יהודה ולרבי יוסי. עין שם בדברי הזהר בתחלת הענין (דף קטו).

ב. לית רעותא דקודשא בריה הוא בְּדָא דִּיתְגַּלִּי וכו' רצה לומר שהקדוש ברוך הוא אינו רוצה שיתגלה זמן הגאולה, עין שם בדברי הזהר לעיל.

ג. אפילו רבני דעלמא זמנין לאשכחא טמירין וכו' פרוש אפלו נערים קטנים שבעולם, ימצאו טמירין, נסתרות של חכמה מסודות התורה, פי אז יתמלא הארץ דעה, (אדרת אליהו).

ד. לאשכחא טמירין ימצאו אוצרות ספרים חשובים מסודות התורה, (דף אמת אות ה').

ה. ולמנדע ביה פרוש ולידע באותה החכמה (אדרת אליהו).

ביהו קצין וחושבנין, ובההוא [בעמוד הבא] זמנא אתגליא לכלא.
[תרגום ללשון הקדש]: אמר להם רבי שמעון אין רצונו של
הקדוש ברוך הוא בזה שיתגלה לעולם כל כך,
וכשיהיה קרוב לימות המשיח אפלו נערים שבעולם עתידים
למצא נסתרות של החכמה ולדעת על ידו קצים וחשבונות,
ובאותו הזמן יתגלה לכל. (זהר הקדוש פרשת ויבא דף קיח.)
וכתב רבי נחמן זי"ע א בספרו לקוטי מוהר"ן (קמא תורה נו, ד),

ו. ביה קצין וחושבנין פרוש למנדע קצין דגאלה וחושבנין של ימי
הגלות, שיתגלה אפלו לנערים. (ניצוצי אורות אות ג' בשם הרב שלום בוזגלו).
ז. ובההוא זמנא אתגליא לכלא רצה לומר, קרוב לימות המשיח יתגלה
סודות התורה לכל, כי זה קאי על מה שכתוב לעיל וכד יבא קריב ליומי
משיחא וכי'.

ועין מה שכתב מוריני הרב אברהם אזולאי זכותו יגן עלינו בהקדמתו
לספר אור החמה (פדף הראשון טור ג') וזה לשונו: ומצאתי כתוב כי מה
שנגזר למעלה שלא יתעסקו בחכמת האמת בגלוי, הנה לזמן קצוב עד
תשלום שנת ה' (אלפים) ר"נ, ומשם ואילף יקרא דרא בתראא והתרה
הגזרה והרשות נתונה להתעסק בספר הזהר.

מצוה מן המבחר שיתעסקו בריבים גדולים וקטנים

עוד כתב שם וזה לשונו: ומשנת ה' (אלפים) ש' לציירה מצוה מן המבחר
שיתעסקו בריבים גדולים וקטנים.

עוד כתב שם וזה לשונו: ואחר שבזכות זה עתיד לבוא מלך המשיח,
ולא בזכות אחר, אין ראוי להתרשל, ומי שחננו האל יגוע ומצא
והשתדל וזכה להשיג חלק החכמה המושג בעולם הזה, זכה לטעם
בעולם הזה קצת מתענוג העולם הבא.

אור החמה [להרב אזולאי] כתב שכן אמר רבי שמעון בן יוחאי בעצמו,
שנערים קטנים ילמדו מסוד השם עין שם.

וזה"ק: וְדַע, שֶׁהַתּוֹרָה הַמְלַבֵּשׁ תוֹךְ הַהִסְתַּרְתָּה שְׁבֵתוֹךְ הַסְתַּרְתָּה, הִיא תּוֹרָה גְבוּהַ דִּיקָא, הֵינּוּ סַתְרֵי תּוֹרָה. כִּי מִחֲמַת שֶׁהִיא צְרִיכָה לְהַתְלַבֵּשׁ בְּמִקּוֹמוֹת נְמוּכִים כְּאֵלוֹ, הֵינּוּ אֶצֶל אֱלוֹ שְׁעֵבְרוּ הִרְבָּה, עַד שֶׁנִּסְתַּר מֵהֶם בְּהִסְתַּרְתָּה שְׁבֵתוֹךְ הַסְתַּרְתָּה, עַל כֵּן חָשַׁב הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מַחְשְׁבוֹת לְבָלֵי לְהַלְבִּישׁ שֵׁם פְּשׁוּטֵי תּוֹרָה, לְבַל יוּכְלוּ הַקְּלָפוֹת לִינֵק מִשֵּׁם הִרְבָּה, וַיְהִי הַפָּגַם גָּדוֹל מְאֹד. עַל כֵּן הוּא מִסְתִּיר וּמְלַבֵּישׁ שֵׁם תּוֹרָה גְבוּהַ דִּיקָא, סַתְרֵי תּוֹרָה, שֶׁהִיא תּוֹרַת ה' בְּעֶצְמָהּ. כְּדֵי שְׁלֹא יוּכְלוּ הַקְּלָפוֹת לִינֵק מִשֵּׁם הִרְבָּה. בְּבַחֲיִנַת (שְׁמוֹת י"ב): "וְעִבְרָתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, אֲנִי וְלֹא מִלְּאֹךְ, אֲנִי וְלֹא הַשְּׁלִיחַ, אֲנִי ה' וְלֹא" וְכוּ'. כִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שֵׁם מְקוֹם הַקְּלָפוֹת מְאֹד, עַל כֵּן שֵׁם דִּיקָא מְלַבֵּשׁ וּמְסַתֵּר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֶצְמוֹ הֵינּוּ תּוֹרַת ה' מִמֶּשׁ, סַתְרֵי תּוֹרָה. עַל כֵּן דִּיקָא מֵהִסְתַּרְתָּה שְׁבֵתוֹךְ הַסְתַּרְתָּה, כְּשֶׁחֻזַּר וּמֵהִפְכָּה לְדַעַת, נַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה דִּיקָא תּוֹרַת ה' מִמֶּשׁ. כִּי שֵׁם נִסְתַּר תּוֹרַת ה', סַתְרֵי תּוֹרָה כְּנ"ל.

רואים מדבריו הקדושים שדוקא בדור החשוך שלנו שכל כך נמצא בהסתרה רוחנית גדולה אי אפשר לגאול אותה אלא על ידי שלומדים ומלמדים סתרי תורה עד שמהפכן לדעת, בכך נגאלים גם היהודים הרחוקים ביותר.

וכידוע דוד המלך ע"ה כתב את כל ספר התהלים ברוח הקודש עד שכל אחד יכול לכיין ולמצוא בו את כל מבוקשו הפרטי בכל הנושאים, וקראו דוד המלך "זמירות היו לי חקך", מפני שמזמר את כל הקוצים והרשעים והמקטרגים, ובמיוחד לדור האחרון והשפל שהרשב"י הכין את הזוהר הקדוש, למען הכרית הקוצים והקליפות כמו שידוע כי לומדי הזוהר הקדוש נקראים מחצדי חקלא, כלומר שהם מתקני השכינה הקדושה ומנקים ומטהרים את ישראל ומבדילים אותם מהערב רב ומכל

הרשעים, כי עכשיו זהו זמן הבירור הטהור והקדוש, וכמו שאמרו בזוהר בראשית פרשת וישלח (דף קעט). על דוד המלך ע"ה, וזה לשונו: בא ראה, בשירים ותשבחות הללו שאמר דוד יש בה סודות ודברים עליונים בסודות החכמה, משום שכלם נאמרו ברוח הקדש, שהיה שורה רוח הקדש על דוד והיה אומר שירה, ולכן כלם נאמרו בסודות החכמה.

וגנותי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי

ואמרו בזוהר הקדוש שבחו של דוד מלכא משיחא זי"ע (בראשית פרשת מקץ דף קצ"ג ע"ב), בא ראה, הקדוש ברוך הוא, בשביל הצדיקים, אף על גב שפרענות נגזרה על העולם, היא מתעכבת בגללם ולא שולטת על העולם. כל מי דוד המלך התקימה הארץ בגללו. לאחר שמת, התקימה בזכותו, שכתוב (מלכים ב' כ') "וגנותי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי", ע"כ. התבונן אחי היטב בדברי קדשו של זוה"ק הזה, כמה גדול הזכות של אדונינו דוד המע"ה זכותו יגן עלינו ועכ"א, ולכן ראוי לנו להתפלל שבזכותו שאמר מזמורים אלו לפניך תצילנו מכל צרה, ונהיה מישבים ושקטים ושאננים לעבודתך אמן סלה.

וכתב המקובל האלוקי רבנו הרב יעקב צמח זי"ע (בהקדמתו לעץ חיים), וז"ל: למוד הזהר הקדוש בזמן הזה נצרך לנו מאד להגן ולהציל אותנו נגד כל רע, כי גלוי החכמה זאת עתה בדורות גרועות הוא. כדי שיהיה לנו מגן עתה לאחז בלבב שלם לאבינו שבשמים. כי אותן דורות קודמים היו אנשי מעשה וחסידים והמעשים טובים היו מצילין אותן מפני המקטרגים. עתה רחוקים אנו משרש העליון כמו השמרים בתוך החביות. מי יגן עלינו אם לא קריאותינו בחכמה הזאת.

ואמרו חז"ל במדרש רבה והביא רש"י הקדוש את דברי המדרש
 (רש"י, בראשית פרק ט פסוק יב), **על הפסוק: "וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים**
זאת אות הברית אשר אני נתן ביני וביניכם ובין כל נפש חיה
אשר אתכם לדרת עולם": וזל"ק: לדרת עולם - נכתב חסר, שיש
 דורות שלא הוצרכו לאות, לפי שצדיקים גמורים היו, כמו דורו
 של חזקיהו מלך יהודה ודורו של רבי שמעון בן יוחאי, עכ"ל.
 דורו של חזקיהו מלך יהודה הוא מבני בניו של דוד המלך ע"ה
 יחד עם רבי שמעון בר יוחאי ע"ה מגינים על העולם ולא צריך
 את אות הקשת, מכאן יש רמז בחז"ל שבחיבור התהלים עם
 הזוהר הקדוש יש הגנה על עם ישראל ומביא גאולה לעולם.
פי אין דבר בעולם שאי אפשר לפעל בו על ידי למוד הזוהר
הקדוש, ולמוד זה עושה נחת רוח גדול ביותר בשמים, כי
גלותינו הארכה והיסורים הנוראים של עם ישראל הם למטרה
אחת, לבלתי ידח ממנו נדח, כמו שכתב הגאון הקדוש רבי יעקב
מליסא זי"ע בספרו "צרוך המור" על שיר השירים (פרק ד ב)
"שניד כעדר הקצובות שעלו מן הרחצה שכלם מתאימות ושכלה
אין בהם", וזה לשונו: "שניד כעדר הקצובות" כי הגליות
והיסורין הבאים על ישראל הכל נרמז במעשי אבות כמובא
במדרש (רבה וישלח פרשה ע"ה סימן יג) על הפסוק: "ורוח תשימו בין
עדר ובין עדר" (בראשית לב טז), דהינו שיהיה רוח בין צרותיהם
של ישראל, וזהו כוננתו כאן שניד פרוש אכליך, הצרות והיסורים
שקמלים אותך הן כעדר הקצובות, כאשר נקצבו על פי העדרים
ששלח יעקב לעשוי כן הוא שעלו, שיסורים עולים ומסתלקים
מן הרחצה, כשרוחצים את כתם העונות, כי נאמנים הם
בשליחותן, שכלם מתאימות, סבת שליחת היסורים הוא, בכדי
לזכך את ישראל, שיהיו מחברים להשכינה, [מתאים הוא מלשון

חבור], וכן אמרו במדרש, שִׁישְׂרָאֵל הֵם מְתָאָמִים לְשִׁכִּינָה, [וכנסת ישראל נקראת יונתי תמתי ודרשו חז"ל תמתי מלשון תאומתי, כמו תאומים המחוברים המרגישים אחד את השני], וּשְׁפֵלָה אֵין בְּהֵם בְּכַדִּי שְׁלֵא יִדַח מִמֶּנּוּ נִדַח, וְעַל יְדֵי יִסּוּרִים כָּלָם יִזְדַּכְּכוּ וַיִּתְחַבְּרוּ לְהִשְׁכִּינָה הַקְּדוּשָׁה, וְשׁוּם שְׁכוּל לֹא יִהְיֶה בְּהֵם עַכ"ל. וּבְאֵמַת זוּהֵי כָל הַתְּכָלִית שֶׁל אַרְיַכַת הַגְּלוּת לְבִלְתֵּי יִדַח מִמֶּנּוּ נִדַח, וְכִמוּ שִׁירֵידַת יִשְׂרָאֵל לְגְלוּת מִצְרַיִם הִיָּה כְּדֵי לְתַקֵּן הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁנִּפְלוּ שָׁם, כֵּן הוּא בְּגְלוּתֵנוּ זֹאת, כָּל כֶּכָד הַשְּׁעָבוֹד הוּא לְזֶה, כִּי עַל יְדֵי הַיִּסּוּרִים מִתְמַרְקָם הַעֲוֹנוֹת. אֲךָ יְדוּעַ כִּי כְּבָר הִבְטַחְנוּ דְעַל יְדֵי לְמוֹד כָּל פְּרָד"ס הַתּוֹרָה וּבִפְרָט לְמוֹד הַזוּהַר הַקְּדוּשׁ לֹא יִצְטָרְכוּ נִסְיוֹן וְלֹא יִסּוּרִים וְהֵם מִצְּלִיחִים וּמְבַרְרִים הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת בְּאַהֲבָה, וְכַדְבְּרֵי הָאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוּשׁ (פְּרַשַׁת יוֹחֵי), וְהַרְמַח"ל הַקְּדוּשׁ, בַּכֹּמָה מְקוּמוֹת וּבַסְּפָרוֹ שַׁעֲרֵי הַרְמַח"ל כְּתַב בִּיתֵר שֵׁאת, וּז"ל ק:

... על כן, עיקר מה שצריך האדם להיות משכיל, הוא ענין קדושתו יתברך המתפשטת בעולמו, שישאל נתקדשו בה – מה ענין הקדושה הזאת, ומה הם דרכיה, ואיך מתפשטת, ואיך מזדמנים לקראתה להתקדש בה כראוי. ומי שיראה זה, יראה באמת איך כל הבריאה כולה לא נבראת אלא בשביל זה. והיינו "בראשית – בשביל ישראל שנקראו ראשית" (ויק"ר לו, ד). ויראה בהדיא כי כל העולם לא נברא אלא לפי שנתאוה הקב"ה להשרות קדושתו על ישראל, וכמה הכנות גדולות הכין לענין זה. כי ודאי שצריך שישאל יהיו ראויים לה, ואינם ראויים לה אלא אם כן ישמרו כל התורה והמצוות בכל דקדוקיהם ופרטותיהם, ומשמרת למשמרת שלה בכל חומרותיה, כי בזה תלוי הכל.

אבל כמה דרכים הכין לזה הענין, וכמה גלגולים גדולים, בכמה חכמה עמוקה, בהיות צופה כל העתידות. ורצה לתת יצר הרע, לנסות בו בני האדם. ומפני שהיו עתידים לחטוא, זימן מתחילה כמה גלגולים גדולים, עד שבסוף הכל יתוקנו ישראל תיקון גמור. ותהיה קדושה זאת מתפשטת בהם לנצח נצחים. וזהו ענין האהבה הגדולה שבין הקב"ה וישראל. והנה מי שאינו יודע דברים אלה, נקרא שהוא הולך כעיור באפילה, כי אינו ידוע כלום על מה הוא חי, על מה מתקיים העולם, וכל שכן על מה עומד העולם כולו.

ועל זה היו צועקים חז"ל "אוי להם לבריות שרואות ואינם יודעות מה רואות, עומדות ואינם יודעות על מה עומדות" (חגיגה יב, ע"ב). כי אין זה כבודו של מקום ברוך הוא, ולא שבתם של ישראל. הא למה זה דומה: למלך שאוהב אחד מעבדיו, ועושה בעבורו כמה דברים גדולים בעבור אהבתו, הייטב בעיניו שלא יהיה העבד ההוא שם בלבו לכל הדברים הרבים האלה, ולא ירצה אפילו דלעת מה עשה לו. כן הדבר הזה, כי באמת, כל העולם ומלואו אינו עומד אלא על האהבה שהקב"ה אוהב את ישראל. ואם ישראל אינם שמים לב לראות דבר גדול כזה, הייטב בעיני ה'?

זהו הטעם שרשב"י צווח כל כך על זה, וקורא לעוסקים בפשט התורה, שהם ישינים בתרדמה, כי אינם פוקחים עיניהם כלל לראות באהבה שהקב"ה אוהב אותם, כאילו הם ח"ו כפווי טובה אליו. ועוד, שאינם רואים ואינם יודעים דרך הקדושה כלל, ואת הדבקות בו יתברך. והרי התורה מצוה ואומר "ובו תדבק" (דברים י, כ). ואף על פי שפירשו על המתדבק בתלמודי חכם, אבל סוף סוף אין מקרא יוצא מידי פשוטו. והאמת,

שצריכים ישראל לידבק בו ממש בדביקות גמור, לדעת דרכיו המיוחדים על פי קדושתו, וללכת בהם. והנה על כן אמרו: "שיר השירים – קדש קדשים" (שה"ש רבה, סוף הפתיחה). כי הוא מיוסד ממש על זה הענין, ומפרש האהבה הזאת, וכל ההשתדלות שמשתדל הקב"ה להתדבק בקדושתו עם ישראל, שישראל צריכים להקביל כנגד זה תשוקה אליו יתברך, להתדבק דביקות ממש, עכ"ל. (ועיין בספר זוהר הכרת הטוב)

וְכַאֲשֶׁר יִדְבְּקוּ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשִׁים וְהַטְּהוּרִים בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ,
כְּהַבְטַחַת הַרְעִיָא מְהִימְנָא ע"ה, יִרְבֶּה הַדְּעַת דְּקִדְשָׁה
 וְאֶהְבֵּת דְּוִדִּים וְהַשְׂרָאָת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, וְכַמְאֲמַר הַזּוּהַר
 הַקְּדוּשׁ עַל הַפְּסוּקִים: (שְׁמוֹת פָּרָק ב' ו') "וַתִּפְתַּח וַתֵּרְאֶהוּ אֶת הַיֶּלֶד
 וְהִנֵּה נֶעַר בֶּכֶה וַתַּחֲמַל עָלָיו וַתֹּאמֶר מִיִּלְדֵי הָעִבְרִים זֶה", וְאוֹמֵר
 (הוֹשַׁע פָּרָק י"א א) "כִּי נֶעַר יִשְׂרָאֵל וְאֶהְבֶּהוּ וּמִמְצָרִים קָרָאתִי לְבָנִי",
 נֶעַר יִשְׂרָאֵל וְאֶהְבֶּהוּ עַל יְדֵי לְמוּד הַזּוּהַר הַקְּדוּשׁ יִשְׂרָאֵל נִנְעָרִים
 מֵעַפְרִי, וְזוֹכִים לוֹאוּהֶבְהוּ, (שְׁמוֹת פָּרָק ב כג) "וַיִּזְעַקוּ וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם
 אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעִבְדָּה", וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים, לְגוֹיִם דִּין
 וְלִישְׂרָאֵל אֶהְבֶּה וְרַחֲמִים כְּדֵאִיתָא בְּזוּהַר ק" (כְּרֵאשִׁית כ"ו:), וְז"ל: וּמִיָּד
 כְּשִׁיבְאוּ יִשְׂרָאֵל מֵהַגְּלוּת, הָעַם הַקְּדוּשׁ לְחֹדֶם, מִיָּד נִהַר שְׁהִיָּה חֶרֶב
 וַיִּבֶשׁ נֹאמַר בּוּ וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן, זֶה ו', לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. וְנִהַר -
 זֶה הָעֵמּוּד הָאֲמָצְעִי. יֵצֵא מֵעֵדֶן - זוֹ אֲמָא הָעֵלְיוֹנָה. לְהַשְׁקוֹת אֶת
 הַגֶּן - זוֹ שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה. שְׁבֵאוֹתוֹ זְמַן נֹאמַר בְּמֹשֶׁה וּבִישְׂרָאֵל (שם
 נח) אִזְ תַּתְּעַנֵּג עַל ה'. בְּעַנְג, שְׁהוּא ע' עֵדֶן, נ' נִהַר, ג' גֶּן. וַיִּתְקַּים
 הַכְּתוּב (שְׁמוֹת טו) אִזְ יִשִׁיר מֹשֶׁה וְגו'. שֶׁר לֹא נֹאמַר, אֶלָּא יִשִׁיר.
 וַיִּתְהַפֵּךְ לְעֶרֶב רַב עֲנִ"ג לְנִגְ"ע, וּלְאֲמוֹת הָעוֹלָם עוֹבְדֵי עֲפוֹ"ם, כְּמוֹ
 שְׁפָרְעָה וְהַמְצָרִים שְׁפָרַח בָּהֶם שְׁחִין אֲבַעְבוּעוֹת, אֲבָל לִישְׂרָאֵל
 יִהְיֶה עֲנִ"ג.

וְאָמְרוּ בַמִּדְרָשׁ (רבה דברים פְּרָשָׁה ב' פסקה כג) דָּבָר אַחַר אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר כְּשֶׁנִּגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם לֹא נִגְאָלוּ אֶלָּא מִתּוֹךְ חֲמִשָּׁה דְּבָרִים אֵלּוּ, מִתּוֹךְ צָרָה, וּמִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה, וּמִתּוֹךְ זְכוּת אָבוֹת, וּמִתּוֹךְ רַחֲמִים, וּמִתּוֹךְ הַקֶּץ. מִתּוֹךְ צָרָה דְּכָתִיב, (שְׁמוֹת ב) "וַיֹּאנְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", מִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה דְּכָתִיב (ש) "וַתַּעַל שׁוֹעַתָם", מִתּוֹךְ זְכוּת אָבוֹת דְּכָתִיב, "וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ", וּמִתּוֹךְ רַחֲמִים דְּכָתִיב, "וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", מִתּוֹךְ הַקֶּץ "וַיַּדַּע אֱלֹהִים", וְאִף לְעֵתִיד לְבוֹא אֵין נִגְאָלִים אֶלָּא מִתּוֹךְ חֲמִשָּׁה דְּבָרִים הֵלָלוּ, מִתּוֹךְ צָרָה דְּכָתִיב "בְּצַר לָךְ", הֲרִי מִתּוֹךְ צָרָה, "וּשְׁבַת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" הֲרִי מִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה, "כִּי אֵל רַחוּם ה' אֱלֹהֶיךָ" הֲרִי מִתּוֹךְ רַחֲמִים, "וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת בְּרִית אֲבֹתֶיךָ" הֲרִי מִתּוֹךְ זְכוּת אָבוֹת, "וּמִצְאוּךְ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים" הֲרִי מִתּוֹךְ הַקֶּץ, וְדוֹד פֶּרֶשׁ אוֹתָן (תהלים קו) "וַיִּרְא בְּצַר לָהֶם" הֲרִי מִתּוֹךְ צָרָה, "בְּשִׁמְעוּ אֶת רִנָּתָם" הֲרִי מִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה, "וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ" הֲרִי מִתּוֹךְ זְכוּת אָבוֹת, "וַיִּתֵּן אוֹתָם לְרַחֲמִים" הֲרִי מִתּוֹךְ רַחֲמִים, (ש) "הוֹשִׁיעֵנו אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן הַגּוֹיִם" הֲרִי מִתּוֹךְ הַקֶּץ, עכ"ל. וּבִלְמוֹד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ אֲנוּ נִגְאָלִים, כִּי בִּכְחוֹ לְבָרֵךְ נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה מִתּוֹךְ הַקְּלֵפוֹת, וְלִקְרֹב אֶת הַגְּאוּלָּה, וְכִידוּעַ כָּל עֶפֶס הַגְּאוּלָּה הוּא הוּא הוּא וְאוֹתָם הַנְּשָׁמוֹת דּוֹרְשׁוֹת לְהוֹצִיא אוֹתָם מִתּוֹךְ הַקְּלֵפוֹת, וְכֵן כָּל הַיִּסּוּרִים רַחֲמָנָא לִיצְלָן בָּאִים מִחֲמַת זֶה, וְלִמוֹד הַזּוֹהַר"ק יְכוּל לְבָרֵךְ נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה הַנִּמְצָאִים בְּעוֹמֵק הַקְּלֵפָה מֵה שְׁאֵין כּוֹחַ בְּשָׂר לְמוֹדִים לַעֲשׂוֹת, [כְּדֹאִיתָא בְּלִיקוּטֵי מוהר"ן (קמא תורה נ"ו, ד)] וְעַל זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ בְּרַכָּה יְשׁוּעָה וְקְדוּשָׁה עַל עַם יִשְׂרָאֵל, וְעוֹד מוֹסִיף וְאָמַר הֲרֵב בְּנִיהוּ יִשְׁשַׁכֵּר שְׁמוֹאֵלִי "וְאֶפִּילוּ יְלָדִים קֹטְנִים בְּתִלְמוּד תּוֹרָה תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּן צְרִיכִים לַעֲסֹק בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְלֹא לַפְחַד, כִּי אֲדַרְבֵּה בְּלִמוּדָם

מסירים את הפחד מעם ישראל, אפילו נשים צדקניות יגרסו בזוהר הקדוש ויבא מזה רק טוב, והיה זה שלום אמן, עכ"ל. וכשהאור הפנימי מתגלה מתקיים "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה", "שלהבת-ה", "והשיבו וחיו", "ואתם הדבקים בה" אלקיכם חיים כלכם היום".

והנה, זכינו שספר הזוהר מצוי לכל אדם בכל קצוות תבל, כמו שאמר הרשב"י בזוהר הקדוש שהחכמה הזאת צריכה להמצא לכלל ישראל בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח, כלומר בדורנו אנו, ולכן משמים מעוררים ומזכים את ישראל בלמוד הקדוש הזה, וקבעו גדולי ישראל, שנכון לכל יהודי שיקבע לעצמו אפילו קריאה של דבר מועט בספר הזוהר מדי יום, ובכך יוכל בעזרת ה' לדבק בספר הזוהר. והרי ידוע שספר הזוהר ממרק את נשמת האדם מפל דבר רע, והקריאה בו היא סגולה לכל הישועות וההצלחות.

ועתה הבאנו לפניכם את החיבור הקדוש הזה לקיים דברי הנביא יחזקאל (פרק לו, טז-כב): ואתה בן אדם קח לך עץ אחד וכתב עליו ליהודה ולבני ישראל חבריו ולקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף עץ אפרים וכל בית ישראל חבריו. וקרוב אתם אחד אל אחד לך לעץ אחד והיו לאחדים ביחד... ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכלם ובמשפטי ילכו וחקתי ישמרו ועשו אותם. וישבו על הארץ אשר נתתי לעבדי לעיבק אשר ישבו בה אבותיכם וישבו עליה המה ובניהם ובני בניהם עד עולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם. וקרתי להם ברית שלום ברית עולם יהיה אותם ונתתים והרבית אותם ונתתי את מקדשי בתוכם לעולם. ולקיים את דברי התנא האלוקי אשר ביקש "בני שנו מידותי" (גיטין ס"ז), ובזה תלויה כל הגאולה, כדאמרו חז"ל

(בבא בתרא דף ח' ע"א) "דכתיב גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך ושרים אמר עולא פסוק זה בלשון ארמית נאמר אי תנו כולהו עתה אקבצם". ומה נמלצו לחכי דברי הזוהר בהקדמת התיקונים (דף י"ז), והמשכילים יזיירו אליו רבי שמעון בן יוחאי וחבריו וכו' כד עבדו האי חיבורא אסתמכו עליה לעילא וכו', ומצדיקי הרבים ביה [שרבים יצדיקו את עצמם ע"י...], יהון נפישין ככוכבים לעולם ועד דלא אחשיך נהורא דלהון לעולם ועד, ובזה תתקיים נבואת הרשב"י שבדור של משיח אפילו תינקות של בית רבן ידעו סודות התורה, למען ילמדו מנער ועד זקן מדין ועד באר שבע, ובכך נזכה ברצות ה' להיות כדורו של חזקיהו המלך (ב"ק י"ד). שביקש הקב"ה לעשותו משיח, ועליו נאמר הפסוק "חובל עול מפני שמן", פירוש חובל ונחרב עולו של סנחריב מפני השמן של חזקיהו בבית המדרש שלמדו תורה מדין ועד באר שבע, כן יזכה ה' על ידי כבודכם להרבות כבוד שמים וכבוד התורה, לאחוז בזכותיה דבר יוחאי למען יעתיר בעדינו שנזכה לגאולה השלימה בקרוב, "אֲשֶׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ עִם נוֹשֵׁעַ בְּה' מִגֵּן עֲזָרְךָ וְאֲשֶׁר חָרַב גְּאוֹתֶיךָ וַיִּכְחָשׂוּ אֲיָבֶיךָ לָךְ וְאַתָּה עַל בְּמוֹתֵימוֹ תִּדְרֹךְ", (דברים פרק לג כט). וכאשר דבקים בתורתו של הרשב"י ממשיכים את נשמתו ממש לדורינו זה והרשב"י יושב ושונה כנגדו, (אור החמה), על כן שמנו מטרה לנגד עינינו שלכל ישראל יהיה חלק בתורת הרשב"י הקדוש לבלתי ידח ממנו נידח, ובא לציון גואל.

אם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין אֶפְלוּ פְרוּשׁ מְאֹמֵר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תְקוּן לְמַעַלָּה בְּשִׁעָה אַחַת מֵה שְׁלֹשׁ יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד הַפְּשׁוּט שְׁנֵה תְּמִימָה

כְּתַב הַכֶּסֶף מְלֶכֶךְ (בְּתַקוּן ל'), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "כְּפֹמָה גְּדוֹל חַיִּיב עַל

תלמידי חכמים ללמד קבלה, וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גלותא, כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלן... פי גדול כחה לקרב הגאולה". ובתקון מ"ב (שם בכסא מלך), "פי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שפן אם יזכה ללמד ולהבין אפילו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא". ואין נחת רוח להשם פעסק בנשמת התורה שהיא החכמה האמתית המקבלת כי ממנה יודע רצונו יתברך בעבודתו ומצוותיו...". עד כאן, (ועין עוד בספר זכירה לחיים להגאון רבי חיים פלאגי" ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אפרקסתא דעניא סימן ע"ד).

ואקונה כי בספר זה ימצא כל מבקש את חפצו, כי בספר תהלים צפונים כל אוצרות החכמה והמדע חכמה עלאה

ח. צריך להבין מה כוונת הכסא מלך שאומר היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא הא אומרים בגמרא תענית (דף לא, ע"א): אמר עולא ביראה אמר רבי אלעזר עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים והוא יושב ביניהם בגן עדן וכל אחד ואחד מראה באצבעו שנאמר ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו. ואפשר לבאר, דהנה בוודאי עם הקב"ה ישבו משה רבנו ורבי שמעון בר יוחאי ביחד ועל ידיהם אבות הקדושים, וכו'. וכשמשה רבנו ורבי שמעון בר יוחאי רואים שיהודי פשוט לומד זוהר הקדוש נכנס לשם [ראה זוהר שיר השירים שרק לומדי הזוהר יכולים להיכנס לגן עדן העליון], ישאלו אותו האם למדת זוהר? ויענה כן, בוודאי כל שנה סיימתי ב"ה את כל הזוהר הקדוש שהדפיסו שובה ישראל, ואז רבי שמעון בר יוחאי ומשה רבנו אומרים לו בא ושב בינינו [באמצע - בין רבי שמעון בר יוחאי ובין משה רבנו].

ותתאה, הגלויזות והנסתרות, וכל ספרי מוסר שיצאו לעולם כמעט הכל מרמז בספר תהלים, ואין דבר חכמה ומדע בעולם אשר לא ילכו יונקותיו מהתורה הקדושה, ואתם יחד יחנה הזוהר הקדוש חכמה עילאה מפום אריותותא התנאים שרפי קודש, הרשב"י וחבורתו, אשר זהו חבור נפלא לעורר אהבת דודים, תפלות אדונינו דוד בן ישי ע"ה עם כוח עסק הזוהר, ועל ידי זה תתעורר חבצלת השרון לאוקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוזנו, אם הבנים שמחה, כי בו נגאל, וימליך מלכותה, ויצמח פרקנה ויקרב ק"ץ משיחה.

בין כ"ד ספרי הקדש נצב ספר התהלים של דוד המלך ע"ה נעים זמירות ישראל, כספר התהלות והתפלות הנצחי של עם ישראל. בכל מצב שיהודי נמצא הרי הוא פותח את ספר התהלים, קורא ברגש את מזמוריו, ומוצא בהם את שאהבה נפשו. אם בשעת שמחה וחדוותא דלבא, אזי מתרונן לבו מתוכו ולבו גואה באמירת פסוקיו בשבח והודיה להקב"ה על הטוב והחסד אשר גמל אותו, וכמאמרם ז"ל (במדבר רבה ה, ו) "שישראל נבראו לומר תהלתו של הקב"ה", וחלילה בשעת עצב וכאב הריהו משתפך ומתחנן באמצעותו וקורא אל ה' לגאלו מיד צר, להושיעו ולהצילו ממצוקתו. ושוב כשהגאולה אכן באה, והנושע מתאווה להודות לא-ל חי, הוא פותח את ספר התהלים.

בין דפי התהלים מצפין היהודי את מיטב רגשותיו ודמעותיו, וממנו שואב מעיינות עוז ויששון ללב. פסוקי הקדש מעוררים את לבו, ועל ידם מביע את ערגתו ותשוקתו לצור עולמים. וכך אמרו רבותינו (מדרש תהלים יח): "ר' יודן בשם ר' יהודה אומר: כל מה שאמר דוד בספרו, כנגדו וכנגד כל ישראל אמרו וכנגד כל העתים אמרו".

הַשְּׁלֵה הַקְדוֹשׁ (הלכות תשובה עניני תפילה) כותב: "מי שֶׁנִּפְשׁוּ חֲשָׁקָה לְדַבְּקָה בּוֹ יִתְבַּרַךְ וּבִשְׂבָחָיו, אִזּוֹ יִדְבֶּק עֲצָמוֹ בְּסֵפֶר תְּהִלִּים. אֲשֶׁרֵי הָאִישׁ אֲשֶׁר אָמַר תְּהִלִּים בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה בְּשִׂמְחָה וּבְכֹונֶת הַלֵּב וּבִהֲבֵנָה". וְזֶה לְשׁוֹן הַמְּלִכִּים" (בהקדמתו לפרושו לספר תהלים): "בֵּית קִדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, בֵּית הָאוֹצֵר הַיָּקָר הַזֶּה, כָּל אָדָם יִחְזֶה בּוֹ כָּל תְּפִילָה וְכָל תַּחֲנֻנָּה, כָּל הוֹדָאָה וְכָל תְּהִלָּה, עַל כָּל דְּבָר וְעַל כָּל עֲנָן, צוּקָה אוֹ תְּשׁוּעָה, צָרָה אוֹ רוּחוּחַ, אֲשֶׁר יִהְיֶה לְיַחֲדִיד אוֹ לְרַבִּים". כִּיּוֹצֵא בְּזֶה כָּתַב בְּסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ "מְאוּר וְשִׁמְשׁ" (פְּרֻשַׁת מִשְׁפָּטִים) בְּשֵׁם הַרְד"ק: "דוֹד הַמְּלִיךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם הִיָּה מִתְּפַלֵּל עַל כָּל הָעֲנִינִים צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל עַד בֵּיאַת מְשִׁיחֵנוּ. עַל הַחוּלִים שֶׁיִּתְרַפְּאוּ, עַל הַבְּרִיאִים שֶׁלֹּא יִחְלוּ, וְעַל פְּרִנְסָתָם שֶׁיִּתְבַּרְכוּ, וּלְבַטֵּל מֵהֶם כָּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת".

וְדוֹד הַמְּלִיךְ ע"ה הַתְּפַלֵּל לֵה' יִתְבַּרַךְ שְׁכָל הָעוֹסֵק בְּסֵפֶר תְּהִלִּים יִחְשַׁב עָלָיו כְּאִילוֹ עוֹסֵק בְּנִגְעִים וְאֵהֱלוֹת, וְסֹדֵר אֵת סֵפֶר הַתְּהִלִּים חֲמִשָּׁה סִפְרִים כְּנֶגֶד חֲמִשָּׁה סִפְרֵי תוֹרָה, וְכָתַב הַפְּלֵא יוֹעֵץ שְׁבָאמִירַת הַתְּהִלִּים דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ אֵין מְשׁוּם בְּטוֹל תוֹרָה ח"ו, וְעַל יְדֵי אֲמִירַת כָּל הַתְּהִלִּים יִכּוֹל לְבַטֵּל הַדֵּינִים וְהַגְּזֵרוֹת הַקְּשׁוֹת כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבִּי פִּנְחָס מִקוֹרִיץ זצ"ל תְּלַמֵּיד הַבַּעַש"ט זיע"א עַל הַפְּסוּק "מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת ה' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ" שְׁמִי שְׂרוּצָה לְמַלֵּל וּלְכַרוֹת כָּל הַדֵּינִים הַקְּשִׁים יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ אֵת כָּל סֵפֶר הַתְּהִלִּים, וּבְפֶרֶט כְּשֶׁלוֹמֵד הַתְּהִלִּים עִם הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ.

וְעֵינַי שֶׁל"ה הַקְּדוֹשׁ (ריש ח"ב) נז"ל: מִי הוּא זֶה וְאִיזָהוּ שֶׁיִּכּוֹל לִירֵד לְסוֹף דַּעַת הַתּוֹרָה, אֵלוֹ כָּל הַשָּׁמַיִם יִרְעוּת וְכָל הַיָּמִים דְּיוֹ וְכָל הַקְּנִיָּים קוֹלְמָסִים אֵין לְכַתֵּב חֶלֶק אֶחָד מֵאֶלֶף אֶלְפִים אֶלְפִים רַבְבוֹת מִהֶרְמוֹז בְּתוֹרַתְנוֹ הַקְּדוּשָׁה. רַק כְּתָר תּוֹרָה מְנַח לְכָל, וְכָל

הרוצה לטול יבא ויטל עד מקום ששכלו מגעת, ואחד המרבה ואחד הממעיט, ובלבד שיכונן לבו לשמים עפ"ל. ובתנא דביה אליהו (זוטא ספ"ג), כתב: אפילו אין בידו של אדם לא מקרא ולא משנה אלא הוא יושב וקורא כל היום הפסוק "ואחות לוטן תמנע" אפילו הכי שכר תורה בידו עין שם.

הנה מבאר מכאן, שהחבור מהזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגיניה ושבתם איש אל אחזתו וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים, עד שהצריך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, כן גאלה העתידה לא תהיה הגאלה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה. (שלה, עשרה מאמרות, מאמר א').

כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות

ולפי זה יש לומר פרוש הפסוק "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", (מיכה ז, טו) שפרושו שהקדוש ברוך הוא יעשה לנו נסים כמו שעשה ביציאת מצרים, שאז עשה נסים בזכות תוספת הקדושה של דם פסח ודם מילה, כמו כן ביציאת מהגלות אם נזכה לתוספת הקדושה יראנו ה' נפלאות במהרה בימינו, יוצא מזה שאין הדבר תלוי אלא בנו, ה' מחכה, כמו שחכה אז ביציאת מצרים שימולו ויעשו פסח, כמו כן עכשו הוא מחכה, שנזכה לתוספת הקדושה של הזוהר, וכשנזכה לזה מיד יוציאנו מן הגלות האיום והנורא.

וְכֵן כָּתַב בְּאָבוֹן שְׁלֵמָה לְהַגְרָא (פְּרָק י"ד אוֹת ג'), דְּהַגְאָלָה לֹא תִהְיֶה רַק עַל יְדֵי לְמוּד הַתּוֹרָה, וְעַקְר הַגְאָלָה בְּלִמּוּד הַקְבָּלָה.

כֵּן כָּתַב גַּם רַבֵּי חַיִּים וַיִּטְאַל בְּהַקְדָּמָה לְסִפְר "עֵץ חַיִּים": הַכֹּל תְּלוּי בְּעֶסֶק הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמְנִיעֵתָנוּ מִלְּהַתְּעַסֵּק בָּהּ הִיא גּוֹרֶמֶת אַחוֹר וְעָפוּב בְּנֵין בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְתִפְאַרְתָּנוּ, (וְעַל זֶה צְרִיף גַּם לְעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה גְדוּלָה עַל שְׁבִגְיָנוּ הַתְּעַכֵּב גְּאֵלֵת יִשְׂרָאֵל עֵין בְּדַבְרֵי הַקְדוּשִׁים).

רבי עקיבא היה חבוש בבית האסורים עשרים שנה

אֵיתָא בַּמְדַּרְשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים (מֵהַגְנִיזָה [י"ל ע"י הַרְבּ יוֹסֵף חַיִּים וְרִטְהִימֵר, הוֹצֵאת "כְּתַב יָד וּסְפָר" יְרוּשָׁלַיִם תְּשַׁנ"ה], עֲמוּד י"ח), עַל הַפְּסוּק (א ג) "לְרִיחַ שְׁמַנִּיךָ טוֹבִים": 'הַשְּׁבִיעִי [מֵעֲשֵׂרֵה הַרוּגִי מַלְכוּת] רַבִּי עַקִּיבָא, שֶׁהִיָּה חָבוּשׁ בְּבֵית הָאֲסוּרִים עֲשָׂרִים שָׁנָה, וְהָיוּ מִבִּיאִים קוֹלְמוּסִים שֶׁל קָנִים, וְנוֹתְנִים בֵּין צִיפּוֹרְנָיו, וּמִרְתִּיחִין צְרוּרוֹת בָּאֵשׁ, וּמְנִיחִין תַּחַת שַׁחֲיו, וְאִמְרוּ לוֹ הִנֵּחַ מָה שְׁבִידֶךָ, וּבְכָל כֵּךְ הִיָּה מוֹסִיף לָהֶם תּוֹכְחוֹת, וּמָה הִיָּה אוֹמֵר לָהֶם, 'כְּמוֹהֶם יָהּיוּ עוֹשֵׂיהֶם'. וְכֹל דְּבַר שֶׁהָיוּ צָרִיכִין לוֹ הַחֲכָמִים הָיוּ שׁוֹלְחִים וְשׁוֹאֲלִין לוֹ בְּבֵית הָאֲסוּרִים [רָאָה פְּסָחִים קִיב: יְבִמוֹת קַח: סְנֵהדְרִין יב]. עִירוּבִין כֹּא: יְרוּשְׁלַמִי יְבִמוֹת פִּי"ב ה"ה]. לְסוֹף עֲשָׂרִים שָׁנָה שֶׁשָׁהָה בְּבֵית אֲסוּרִים יֵצֵא לִיהֶרֶג, וְהִיָּה עוֹנֵת קְרִיאַת שְׁמַע וְכו', עַד כֹּאן. וּבִגְמָרָא (בְּרִכּוֹת סא:) מֵתֵאֲרַת אֵת הוֹצֵאתוֹ לְהוֹרֵג שֶׁל ר"ע - 'בְּשַׁעָה שֶׁהוֹצִיאֻ אוֹת רַבִּי עַקִּיבָא לְהִרְיָגָה זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע הִיָּה, וְהָיוּ סוֹרְקִים אֵת בִּשְׂרוֹ בְּמִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרוֹזַל, וְהִיָּה מִקְבֵּל עֲלָיו עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם. אִמְרוּ לוֹ תְּלַמִּידָיו: רַבִּינוּ, עַד כֹּאן, אִמְרוּ לָהֶם כֹּל יְמֵי הַיִּתִּי מִצְטַעֵר עַל פְּסוּק זֶה בְּכָל נִפְשֶׁךָ - אִפִּילוֹ נוֹטֵל אֵת נִשְׁמַתְךָ, אִמְרָתִי: מֵתִי יָבֵא לְיָדִי

ואקיימנו, ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו. היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד'.

רבי עקיבא נפטר ביום הכיפורים - ולא ידעו תלמידיו, עד שאליהו הנביא בא להודיע

וכותב רבינו יוסף חיים זי"ע בספרו "בן יהוידע", שתלמידיו לא אמרו לו דברים אלו ביום שנפטר, כי נשמתו יצאה ב'אחד' ואיך השיב להם, אלא בכל יום לפני הוצאתו להורג היו סורקים את בשרו, והוא היה מקבל עול מלכות שמים, ובאותם ימים דברו איתו תלמידיו. אבל ביום שבו נפטר, שהוא יום הכיפורים, לא היו איתו תלמידיו, כמסופר במדרש משלי (פ"ט ס"ב) שאליהו הנביא בא להודיע לרבי יהושע הגרסי על מותו של רבי עקיבא.

אמר להן רבי אליעזר הגדול, תמיה אני אם ימותו מיתת עצמן, אמר לו רבי עקיבא שלי מהו, אמר לו שלך קשה משלהן

ובספר "סוד ה" הביא את ספר "שירי מצוה", להגה"צ רבי בנימין אליהו מזאלשין על צוואת רבי אליעזר הגדול להורקנוס **בנו,** (המובא בספר שבט מוסר פרק ט"ז), שביאר שכל דברי רבי אליעזר הגדול היו עמוקים על פי הסוד, ומה שאיתא בגמרא סנהדרין (דף סח.), "וז"ל: והתניא כשחלה ר' אליעזר נכנסו ר' עקיבא וחביריו לבקרו... אמר להן למה באתם, אמרו לו ללמוד תורה באנו, אמר להן ועד עכשיו למה לא באתם, אמרו לו לא היה לנו פנאי, אמר להן תמיה אני, אם ימותו מיתת עצמן, אמר לו רבי עקיבא שלי מהו [כלומר באיזה מיתה ימות], אמר לו שלך קשה משלהן... אמר להן הוא טהור, ויצאה נשמתו בטהרה, עיי"ש.

אם היה רבי עקיבא לומד סתרי תורה אצל רבי אליעזר הגדול, והיה מלמדם לכ"ד אלף תלמידיו, אז היו כולם באחדות אמיתי, ולא היו מתים, ולא הייתה הגזירה

מובן שכל הקפידה הייתה מפני שלא למד ולימד את תורת רבו רבי אליעזר שהייתה על פי הסוד, ועל כן קיבל עונש חמור כזה, שרבי עקיבא היה יכול לקבל את כל תורת הסוד וללמד את בני ישראל. וכן כתב הגה"ק מהרצ"א מדינוב בהוספותיו לספר סור מרע ועשה טוב, וזת"ד: ואין לנו כוח בירור ניצוצי הקדושה כמו כוח לימוד הזוה"ק, ומובא בשם האריז"ל, שגם הרשב"י ורבי אלעזר בנו היו בכלל עשרה הרוגי מלוכה, והראיה לזה שברח מפני הקיסר שרצה להורגו, והלך הוא ורבי אלעזר בנו להמערה, והיו צריכים הרשב"י ובנו לעשות התיקון במסירות נפשם להריגה כמו רבי עקיבא רבו של רשב"י, ולהעביר הסיגים והקמשונים וחרולים מן השדה אשר ברכו ה'. ומסיים שם (בספר סוד ה') שאם רבי עקיבא היה לומד סתרי תורה אצל רבי אליעזר הגדול, והיה מלמדם לכ"ד אלף תלמידיו, אז היו כולם באחדות אמיתי, ולא היו מתים, (וגם היו ניצלים מגזירת עשרה הרוגי מלכות - כמו רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר שניצל), כי בין לומדי תורת הסוד אין, לא שנאה, ולא קנאה, ולא תחרות, אלא כולם באהבה ואחדות גמור, כמו שאמר הרשב"י בזוהר (פרשת נשא - דף קכ"ח ע"א): **חַדִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאַמֵּר, (חבוקק ג) ה' שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרֵאתִי. (אמר) (קכ"ח ע"ב) הֵתָם יְאוֹת הַנְּהָ לְמַהוּי דְחִיל. אֲנִן בְּחַבִּיבוֹתָא תְלִיָא מְלִתָא, דְכְתִיב, (דברים ו) וְאַהֲבַתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, וְכְתִיב (דברים ז) מְאַהֲבַת ה' אֶתְכֶם, וְכְתִיב (מלאכי א) אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם וְגו'.**

ובלשון הקודש: שְׂמַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (חבוקק ג) ה' שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרֵאתִי. שָׁם רָאוּי לִהְיוֹת יָרָא. אָנוּ בְּחַבִּיבוֹת תְּלוּי הַדְּבַר, שְׁכָתוֹב (דברים ו) וְאֶהְבֶּתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, וְכָתוֹב (שם ז) מֵאֶהְבֶּת ה' אֶתְכֶם, וְכָתוֹב (מלאכי א) אֶהְבֶּתִי אֶתְכֶם וְגו'.

אם אינך מלמדני תצטרך למות על קידוש ה', כי אי אפשר לעשות התיקון אלא על ידי לימוד תורת הסוד

ובגמרא פסחים (דף ק"ב): חמשה דברים צוה רבי עקיבא את רבי שמעון בן יוחי כשהיה חבוש בבית האסורין, אמר [רשב"י] לו [לרבי עקיבא] רבי למדני תורה, אמר איני מלמדך, אמר לו אם אין אתה מלמדני אני אומר ליוחי אבא ומוסרך למלכות, אמר לו בני יותר ממה שהעגל רוצה לינק פרה רוצה להניק, אמר לו ומי בסכנה, והלא עגל בסכנה, אמר לו אם בקשת ליחנק היתלה באילן גדול, עכ"ל. ורואים שרבי עקיבא חשש ללמדו כשהיה עשרים שנה בבית האסורים, ועל זה אמר לו רבי שמעון אם אין אתה מלמדני אני אומר ליוחי אבא ומוסרך למלכות, יש לבאר על על פי כתבי האריז"ל שאין הכוונה למלכות כאן מלכות הרשעה, אלא למדת מלכות דקדושה, שבמיתה על קידוש השם נקרא, שנמסר למידת מלכות העליונה, וזה כוונתו שאם אינך מלמדני תצטרך למות על קידוש ה', כי אי אפשר לעשות התיקון אלא על ידי לימוד תורת הסוד, ובזה שורף את הקליפות ומגרש החושך ומאיר את העולם באור גדול (סוד ה'). - מהסיפור הזה אנחנו לומדים, כי אם רבי עקיבא היה לומד אצל רבי אליעזר הגדול סודות התורה, היה יכול להינצל מגזירת עשרה הרוגי מלכות, כמו רבי שמעון בר יוחאי

ורבי אלעזר בנו ע"ה, וזה מה שאמר לו רבי אליעזר תמה אני וכו', כי לימוד תורת הסוד יותר גבוה מליהרג על קידוש ה', כי כל תורת הסוד הוא שיחיו ולא ימותו, לא רק הוא, אלא מכפר ומציל את כל עם ישראל, כמו שכתב בזוהר הקדוש: עוד אָמַר אֱלִיהוּ זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן: בְּהַאי סֵפֶר הַזֶּה יִתְפָּקֶדוּן מִן גְּלוּתָא פֶּד אֲתַגְלִיא בְּדָרָא בִּתְרָאָה. עוד בְּדָף קכ"ד: לְשׁוֹן מִשָּׁה רַבִּינוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן. וְהַמְשָׁכִילִים יִזְהִירוּ כְּזֶהר הַרְקִיעַ בְּהַאי חַבּוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהר בְּאֵילִין לֹא צְרִיךְ נִסְיוֹן – רְצָה לֹמַר: כִּי הַלּוּמֵד בְּסֵפֶר הַזֶּהר לֹא יִסְבַּל חֲבָלֵי מְשִׁיחַ וּבִגְיִן דִּישְׂרָאֵל אֶתְיַדִּין לְמַטְעַם מְאִילָנָא דְחַיֵּי דָא הוּא סֵפֶר הַזֶּהר יִפְקוֹן בֵּיהּ מִגְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי.

ועל כן לא מספיק ללמוד לעצמו, אלא צריך לזכות את הרבים וללמד ולהשמיע לכל ישראל! כי תורת הסוד נועדה להתגלות וללמד את הרבים בדור האחרון למען הכינו את העולם לקראת תורתו של משיח והגאולה שלימה.

כְּדַאי הוּא רַבֵּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק

גַּם בְּשַׁעַת הַדְּחָק הַזֶּה, בֵּל נִתְיָאֵשׁ מִן הֶרְחָמִים. כְּדַאי הוּא רַבֵּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק (בְּרִכּוֹת דף ס:): וְכֵן עוֹד בְּכֻמָּה דּוּכְתֵי בְּש"ס, וּלְשׁוֹן בְּשַׁעַת הַדְּחָק (דּוּקָא) יֵשׁ לֹמַר עַל פִּי דְבָרֵי הַש"ס סָפָה (מה:): שְׁאָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי (דְּהוּא סַתָּם רַבֵּי שְׁמַעוֹן בְּכָל מְקוֹם) 'כּוֹלְנִי לְפִטּוֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם מִן הַדִּין, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עַד סוֹפּוֹ, וְהָאֲחֵרוֹן הַכְּבִיד כְּעַת סוֹפּוֹ שֶׁל גְּלוּת אָדוּם (שְׁהוּא קָדָם בִּיאַת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַתְרָה בְּיָמֵינוּ אָמוֹן) שְׁרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הוּא שְׁעַמְד בְּנַפְשׁוֹ כְּנֶגֶד מַלְכֵי רוּמֵי (אָדוּם) כְּדַאֲמַרִּינֵן בְּשַׁבָּת, וְעַל כֵּן אָמַר הַמֶּלֶךְ אֲזוּ, שְׁמַעוֹן שְׁגָנָה יְהִרְגָה,

ובפרט בסוף יומיא אילין באחרית ימי גלות אדום, וזהו רבי שמעון בן יוחאי בכחו ובכח הזהר הקדוש חבורו, דיתפרנסו בדרא בתראה להציל מחבלי משיח, ויפקון מן גלותא בכחו. ואלו הימים נקראים שעת הדחק בדיחקה (דגלותא) בתר דוחקה כמבאר בזהר הקדוש, על פן שפיר אמרו (רק ברשב"י) כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק, שעומד בעודנו בשעת הדחק, הינו בשנים האלו, ועל זכותו אנו סומכין כנזכר. (דברי תורה מהדורא ט' אות לט).

ובישועות יעקב כתב, וז"ל: שבאמת אין חלוק בתורתנו הקדושה בין פסוק זה לפסוק "שמע ישראל", כמו שכתב הרמב"ם ז"ל, ורבי עמנואל הצפראני ז"ל כתב במתק קולמסו (פרוש לספר משלי דפוס נעאפאל רמ"ז) לא כאותיות המצריות העבריות, כי בצורות אותיותינו נרמזים סודות גדולות, ולמשל ראה כי ספר התקונים חברו רשב"י על מלה אחת שבתורה שהיא מלת "בראשית", וכן הפסוק (בראשית ל"ו) "ושם אשתו מהיטבאל וגו', אשר הקורא לא ירגיש בו שום פליאה, ואמרו עליו (זוה"ק תולדות קמ"ה) תא חזי, דהא רבי יוחנן בן זכאי הוה אמר "ש" הלכות פסוקות ברמזא דחכמתא על זה, בפסוק ושם אשתו מהיטבאל וגו', ולא גלי לון אלא לרבי אלעזר דהוה עמיה עכל"ק. וכתב מרן גאון עוזנו החיד"א זי"ע, לרמז זכות"ם תגן, זכותם ראשי תבות זוהר כ"ד ספרים, תהלים משניות, שיתמיד בהם האדם ויחזר וישגן, וזכותם תגן בעד כל ישראל.

דוד המלך היה קם בחצות הלילה, ואפלו בימי מלך המשיח הוא מלך וראה מה שכתוב בזה"ק בראשית (פרשת לך דף פ"ב ע"א), תרגום הזוהר: בא ראה שדוד המלך היה קם בחצות הלילה,

ומשום כך דוד המלך חי לעולמים, ואפלו בימי מלך המשיח הוא מלך. ובזוה"ק (בראשית פְּרַשְׁת וַיֵּא דף צ"ט ע"א), תרגום הזוהר: בא ראה, הקב"ה עשה את דוד המלך עמוד אחד מהכפא העליון כמו האבות, פרוש, כי אברהם ויצחק ויעקב המה שלשה רגלים לכפא, ודוד הוא רגל רביעי. ובזוהר הקדוש בראשית (פרשת ויצא - דף קנח ע"ב): בלשון הקודש: וכן כל אותם שירות ותשבחות שאמר דוד וכל אותם שהיו עמו, כלם היו בסוד עליון, בסוד החכמה.

עקר הגאולה בלמוד הקבלה

הגאולה לא תהיה, רק על ידי למוד התורה, ועקר הגאולה בלמוד הקבלה. (אבו שלמה פרק י"א אות ג') הַיֵּצֵר הַרַע עוֹשֶׂה שְׂלֵא יִלְמַד קַבְּלָה, כִּי יוֹדַע שְׁעַל יְדֵי לְמוּד זֶה יֵשׁוּב הָאָדָם בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה (הגר"א בישעיהו ו' ט'). פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף, והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם. (אבו שלמה פרק ח' אות כ"ו). ההשגה מתחילה מתורת הנסתר ורק אחר כך משיגים יתר חלקי התורה. ולבסוף משיגים את התורה הנגלית. (הגאון מוילנא. סדור). כל אחד מה שמלמדו אותו בבטן אמו פן יש יכלת בידו להשיג. ומי שהיה יכול להשיג סודות התורה והוא לא ישתדל להשיגו, נדון בדינין קשין.

(הגאון רבי אליהו מוילנה, הגר"א, אבו שלמה חלק כ"ד)

הלומד את האדרא גורם לרשב"י שיהיה מעטר ויושב כמלך בראש כמו שכתוב הַצֵּה"ק הַמְּקַבֵּל רַבִּי אַבְרָהָם אֲזוּלָאֵי זִיע"א זְקֵנוּ שֶׁל הַחֵיד"א בְּשֵׁם הַמְּקַבֵּל הַרַב אַבְרָהָם גְּלָאֲנֵטִי, בְּסִפְרוֹ "אוֹר הַחֲמָה" עַל הַ"אֲדָרָא דְּמִשְׁכָּנָא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וְזֶה

לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ: אֶפִּילוּ עוֹד הַיּוֹם אַחַר שְׁנַפְטֵר רִשְׁבִּי מִבִּינֵינוּ, כֹּל זְמַן שְׁאֵנוּ עוֹסְקִים בְּדַבְרֵי הָאֲדָרָא, "אֲתַעְטֵר" בָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן מִעֵטֵר כְּמִלְךָ בְּעֵטְרוֹתָיו בְּרֵאשׁ, וְיוֹשֵׁב בְּגוֹוֵן, עַד כָּאֵן לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ. הָאֵם יֵשׁ שְׁמַחָה גְדוֹלָה מִזֹּו בּוֹדָאֵי שְׁכָדָאֵי לְעִשׂוֹת סְעוּדַת מְצוּחָה. וְאֵין שׁוּם סִפְק כְּאֲשֶׁר יִבְקֵשׁ כָּל בְּקֵשָׁה שֶׁהוּא, בְּזִכּוֹת הַלְמוּד בְּזוּחָה"ק, יִזְכֶּה שֶׁתִּתְקַבֵּל תְּפִלָּתוֹ. כְּמוֹ שְׁמַבְאָר בְּכִתְבֵי הָאֲר"י מוֹבָא (שַׁעַר הַפְּסוּקִים - סֵפֶר שִׁיר הַשִּׁירִים): "הַיּוֹשֵׁבֵת בְּגַנִּים חֲבֵרִים מְקַשִּׁיבִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי": רֵאשִׁי תְבוֹת חֲבֵרִים מְקַשִּׁיבִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי, הוּא חֲמֵלָה, כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ בְּזוּחָה בְּפִרְשַׁת שְׁמוֹת, עַל פְּסוּק וְהִנֵּה נֶעַר בּוֹכֶה וְתַחְמַל עָלָיו וְגו', וְהִבֵּן זֶה. (סֵפֶר זִכּוּתִיָּה דְרִשְׁבִּי)

אַחִינוּ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל - הִבִּיאוּ בְרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם וּבְכָל רְגַע תּוֹכְלוּ לְהִתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרִשְׁבִּי י"ט - וּבּוֹדָאֵי הַרִשְׁבִּי

ט. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פירשו רבותינו ז"ל שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים, ... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיץ, והציל לאחד מתוך ההפיכה, מפני סיבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב - צו ע"א): ... אזל ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דר' יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון נזירא:

מאי קראה? "וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כומר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפייהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר. ופירוש על זה בספר יערות דבש, (חלק שני - דרוש ז): ... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, עומדת שם, וכך שפיר אמרין דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל, (ועיין עוד ביערות דבש, חלק ראשון - דרוש טז). [ראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל [רבי משה חיים לוצאטו] בענין כותל המערבי, סוד לוז: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוז, ועליו יבנה הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוז שעליו יבנה הבנין לעתיד לבא, ואותה הקדושה השורה עליו נקרא הבלא דגרמי].

ובספר תורה וחיים להרי"ח הטוב זי"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), תרגום הזוהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום לבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלינו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כשהוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

א) על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים

זי"ע יפיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שפידוע שהזהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות - ובפרט בדור האחרון הזה שמצפים כבר בכליון עינים לגאולה השלימה - וכבר הבטיח הרע"א מהימנא: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" אשר על כן אחינו הטהורים חושו והצילו את עם ישראל להדבק בלימוד הזהר הקדוש, ובודאי המשיח והרשב"י, ימליצו טוב במרומים, על כל הלומדים, ונושע תשועת עולמים כולנו לך-ה מצפים.

לשון הזהר מסגל לנשמה אף דלא ידע מאי קאמר

כבר נודע גדל יקר תפארת וגדל תהלות ספר היקר והקדוש תקוני זהר שחבר התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי זכר צדיק לברכה, אשרי אדם שומע לו לשקד על דלתותיו יום יום, אשר חכמים הגידו שאף לשונו לשון הזהב (הזהר) מסגל מאד לנשמה אף דלא ידע מאי קאמר. (הסכמת הרב הקדוש מאפטא תקוני זהר

בו. - ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהרח"א איסטרוולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב).
ב) הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק: בחלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהרי"ח זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריז). גם האדמו"ר מסאדיגורא זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

דפוס מעובד). - וראוי לקבוע עצמו ללמד חמש דפין בזהר בכל יום, והוא תועלת גדול ותקון גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה ולכלות קוצים מדות רעות ותאוות רעות לזכות בנעם השם, והוא מרפא ותקון לחטאים ופשעים של הנפש. (מורה באצבע להחיד"א אות מ'). - וכן נתן מרן האר"י תקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זהר או תקונים בכל יום, וכן נהג מורי ורבי לקבוע למודו בליילה, במשניות או בזהר, או שניהם כאחד טובים. (מורה באצבע להחיד"א אות מ'). - מעלת חדושי תורה שהוא חשוב מאד בשמים ממעל, עד שאמרו בזהר הקדוש שבונה שמים חדשים, ועליו הכתוב אומר: "לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה", אל תקרי עמי אלא עמי, שנעשה שתף להקדוש ברוך הוא וכו', והוא תקון גדול לכל עוון ולכל חטאת ובפרט לעוון פגם הברית וכו'. וגם למוד ספר הזהר הקדוש אף באין מבין חשוב כאלו חדש חדושים. ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכון לבו לשמים.

(פלא יועץ ערך חדוש)

לומר זהר חדש קדם התפלה

תגיד להאברכים שאם רוצים להגיד מעט זהר קדם התפלה שיגידו זהר חדש, שמזה גם כן יכולים להיות חסיד. (דברי אהרן בשם הרב הקדוש רבי אשר מסטולין). - אם זכה ללמד בזהר הקדוש באשמורות, פי בזכותו יצאו ישראל מהגלות שדומה לליילה. ואף שלא זכה להבינו, אף על פי כן ילמד הלשון כי הוא מזכך הנשמה, והקדוש ברוך הוא ברב רחמיו ימלא כל משאלות לבו בפרט בזכות למוד לשון הזהר, פי הוא נייחא קמיה אף על פי שהוא מגמגם בלישניה ודאי מאן חשוב מאן ספון ומאן רקיע בזכות זה הקדוש ברוך

הוא ימהר ויחיש וידלג ובא לציון גואל, אמן פן יהי רצון.
 (סדור שער השמים, בסדר הלמוד שכתבו הקדמונים). - אחי ורעי, אם
 כל כף גדולה לשמים שיאו ומעלתו וכמה תקיף חילא דהאי
 אילנא רברבי של למוד ספר הזהר הקדוש, ושרש בארץ
 גזעו לשלח רצוצים חפשי מן הגלות המר, האיך לא יתלהב
 לב האדם להאיר און לשמע בלמודים לקבע שעור קבוע
 בכל יום בזהר הקדוש ובתקונים ושאר ספרי המקבילים כו'.
 (יסוד ושרש העבודה, שער הששי, שער הניצוץ). - ראוי לקבע עצמו
 ללמד חמש דפים זהר בכל יום, והוא תועלת גדולה ותקון
 גדול לנפש להאירה ולזכרה ולתקנה, ולכלות קוצים, מדות
 רעות ותאוות רעות, לזכות בנעם השם, והוא מרפא ותקון
 לחטאים ופשעים של הנפש. וכן נתן מרן האר"י זכרוננו
 לברכה תקון לבעל תשובה שיאמר חמש דפים זהר או
 תקונים בכל יום, וכן נהג מורי ורבי דודי הקדוש מורינו
 הרב רבי צבי.

(נתיב מצוותיך למורינו הרב רבי יצחק איזיק מקאמארא, שביל התורה אות א' סימן ל"א)

ללמד תקוני זהר ארבעים יום מראש חדש אלול עד יום הכפורים
 יעין בסוף הקדמת בעל כסא מלך ועוד בכמה ספרים
 קדושים שהליבו מאד ללמד התקוני הזהר בארבעים
 יום שמראש חדש אלול עד יום הכפורים (ואולי יש להסמך זה
 ממה שכתב בתקון ו' ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה ודא יום הכפורים
 דתבת נח היא אמא עלאה חלון דילי הוא עמודא דאמצעיתא דביה אור יתירה
 אור וכתב בבאור הגר"א שביום הכפורים חלונות התבה והוא תשובה אמא עלאה
 פתוחים וזהו שכתוב מקץ ארבעים יום שהם ארבעים יום הידועים מראש חדש
 אלול ורעיא מהימנא איתא על התקוני זהר דאיהי כגוונא דתבת נח וכו' כידוע.

(הקדמת המוציא לאור תקוני זהר מהגר"א). - ובחדש אלול חצי היום תלמוד חכמת האמת וחצי היום תלמוד טור ובית יוסף ושלחן ערוף הלכות ראש השנה וכפור וספה ולולב עם כל הפוסקים השיכים להם, ובעשרת ימי תשובה לא תלמוד פי אם חכמת האמת דוקא, ובימים שבין כפור לספות תרבה בלמוד התהלים והזהר וכיוצא ובעזרת השם תברך כל אשר תפנה תשכיל ותצליח אמן כן יהי רצון. (עבודת הקדש חלק התכלית פרק ע'). - ולהיות ספר התקונים בחדש אלול יד הכל משמשת בו.

(כסא מלך בהקדמה)

משה רעיא מהימנא סובל על וצער השכינה הקדושה לבדו, כי אין התלמידי חכמים רוצים לסייעו בזה, שאינם רוצים ללמוד סודות התורה

והאור החיים הקדוש בפרושו על פרשת ויחי (בברכת יעקב ליהודה)

ביאר, דמשה הוא גואל ראשון, והוא גואל אחרון,

כדאמר בזוהר הקדוש "מ'ה ש'היה ה'וא" ר"ת משה – "ש'היה",

(קהלת א ט), ואין משה רעיא מהימנא נותן התורה רוצה לגאול עם

של בטלנים, [ובזהר הקדוש קורא לאלו שאינם עוסקים בספר

הזוהר "עמי הארץ" גם כי גדלים בתלמוד], ומוסיף שם, דבכל

פעם שיש זמן הראוי לגאולה, צריך שיהיה בנו יינה של תורה

הוא כח עסק התורה בכל הפרד"ס – ד' חלקיה, (כדפרש בשר

השרים על הפסוק "הביאני אל בית היי"), ואם לאו ח"ו סובלים יסורים,

ורק על ידי כח התורה שיש בעם ישראל נגאלים, עכת"ד. ופוק

חזי מה שאמרו בזוהר הקדוש פרשת בראשית (דף כח): בלשון

הקדש: אמר רבי אלעזר, והרי מי נתן מעשה של אדם בישראל

ובמשה? אמר לו: בני, ואתה אמרת כך? וכי לא למדת (ישעיהו מו)

מגיד מראשית אחרית! אמר לו, כך הוא ודאי. ולכן משה לא

מת, והוא נקרא אדם, ובגללו נאמר בגלות האחרונה ולאדם לא מצא עזר, אלא כלם כנגדו. וכן נאמר בעמוד האמצעי ולאדם לא מצא עזר שיוציא שכינה מהגלות. זהו שכתוב (שמות ב) ויפן כה וכה וירא כי אין איש. ומשה הוא בדמותו ממש, שנאמר בו לא מצא עזר כנגדו. באותו זמן ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם. ה' אלהים - אבא ואמא. תרדמה - זו הגלות, שנאמר בה (בראשית טו) ותרדמה נפלה על אברם. הפילו על משה וישן. אין שנה אלא גלות. ויקח אחת מצלעתיו - מצלעותיו של מי? אלא מאותם עלמות של הגבירה נטלו אבא ואמא אחד מהם, והוא צד לבן, יפה כלבנה. ויסגר בשר תחתנה - זה בשר שנאמר בו (שם ו) בשגם הוא בשר. בשר של משה אדם, ועליו נאמר פני משה כפני חמה, ולכן (שיר ו) יפה כלבנה ברה פחמה. ובאר במקדש מלך: דמשה רעיא מהימנא סובל על וצער השכינה הקדושה לבדו, כי אין התלמידי חכמים רוצים לסייעו בזה, שאינם רוצים ללמוד סודות התורה, אלא פולם כנגדו ולא מצא הקדוש ברוך הוא מי שיעזר להוציא את השכינה מן הגלות, וכלם בסוד התרדמה והשינה.

כל הגאולה תלויה בעסק החכמה הזאת

ובדגל מחנה אפרים (פרשת שמיני): וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (כי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזהר, אז והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות וממילא יהיה הגאולה שייבנה במהרה בימינו אמן סלה ועד.

וגם על ידי החיבור ההוא יהיה בטול הקליפות וקלות הגלות והשבתת הקטרוגים (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד). הכל תלוי

בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחר
ועכוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו.

(הקדמת הרב חיים ויטאל לעץ חיים).

כָּל הָאֲסוּנוֹת וְהָעֲנִיּוֹת וְהַצָּרוֹת, וְעֹכֹב בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ וְהַגְּאוּלָּה, זֶה בְּגִלְלֵי
שְׁלָא רוּצִים לְלַמּוֹד אֶת תּוֹרַת הַסּוּד - וּמַעֲכָבִים הַגְּאוּלָּה

בְּתִיקוּנֵי זוהר (תיקון ל'). אָמַר הַרְשָׁב"י ע"ה שְׁכַל הָאֲסוּנוֹת
וְהָעֲנִיּוֹת וְהַצָּרוֹת, וְעֹכֹב בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ וְהַגְּאוּלָּה, זֶה בְּגִלְלֵי שְׁלָא
רוּצִים לְלַמּוֹד אֶת תּוֹרַת הַסּוּד. - וּבְזוהר פְּרֻשַׁת נְשָׂא (קכד, ב), אָמַר
הַרְעִיָא מֵהֵימְנָא דְדוּקָא בְּזִכּוֹת לִימוּד סֵפֶר הַזוהר יוֹצֵאִים מֵהַגְּלוּת
בְּרַחֲמִים, וְכָבֵר בְּאָרוֹ גְּדוּלֵי הַדּוֹרוֹת, כִּי הַלִּימוּד בְּזוהר הַקְּדוֹשׁ
מוֹעִיל גַּם בְּגִירְסָא, כִּי מְטַהֵר הַנֶּפֶשׁ הוּא (עֵינן בְּסֵפֶר אור הַזוהר)
וּמְזַכֵּךְ הָאוּר, וּמְכַנֵּיעַ כַּח מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, וְדַע כִּי כָבֵר הוֹרָה
מִלְאָף הָאֱלֹקִים הָאֲר"י הַחַי זי"ע לְתַלְמִידָיו הַגְּדוּלִים, שִׁילְמָדוֹ
זוהר בְּגִירְסָא, לְזִכּוֹת עַל יְדוֹ לְהַשְׁגָּה, וְכֵן לְבַעֲלֵי תְשׁוּבָה לְטַהֲרַת
נַשְׁמָתָם, וְלִקְבַלַת תְּשׁוּבָתָם. וְאֵלּוֹ כָבֵר קִיְמָנוּ עֲצַת הַרְמַח"ל זי"ע א'
לְלַמּוֹד בְּחִבּוּרָה זוהר הַקְּדוֹשׁ בְּגִירְסָא בְּרַצִּיפּוֹת, כָּבֵר הוֹנַח לָנוּ,
וְנַצְלָנוּ מִיַּד כָּל הַקְּמִים עֲלֵינוּ, וְזִכְּנוּ לְרוּחַ טְהָרָה, (דְּנִיָּאל פָּרָק ז יג)
"וְאֵרוּ עִם עֲנֵנֵי שְׁמַיָא" וְגַבֵּר יִשְׂרָאֵל!

עַל כֵּן רָאוּ נָא בְּזוה דְּבָרֵי הַגֵּר"א ז"ל, וְדְבָרֵי גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל מְעַנִּין
חֹבֶת הַשְּׁעָה לְעֶסוֹק בְּלִימוּד הַזוהר הַקְּדוֹשׁ, וְעַתָּה יֹאמַר
בְּקוֹל רֵם וְנֶשֶׂא "חַתּוּם פִּי שְׁטָן... זְעוּם בּוֹ וַיְדַם", וְלֹא יִקְנָטְרוּ
עוֹד הַשׁוֹגְגִים וְהַמְזִידִים, וְלִשְׁוֹמְעִים יוֹנְעִים יֹאמְרוּ הַמְּגִידִים, לְכָל
אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַקְּטָנִים עִם הַגְּדוּלִים, יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל חֲבָרִים, וּמִמְנוּ
יִשְׁקוּ כָּל הַעֲדָרִים, בְּאַהֲבָה וּבְאַחֲדוּת נִפְלְאִים, כּוֹלְנוּ לִי-הַ וְלִי-הַ
עֵינֵינוּ מְצַפִּים.

וּבְזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ דְּדוֹד הַמֶּלֶךְ ע"ה הוּא מְשִׁיחַ ה', יִתְקִימוּ דְבָרֵי
הַנְּבִיא יְחִזְקָאל (פָּרָק ל"ו ט) דְּבַר אֱלֹהִים כֹּה אָמַר אֲדֹנָי ה'
הִנֵּה אֲנִי לִקְחָ אֶת עֵץ יוֹסֵף אֲשֶׁר בְּיַד אֶפְרַיִם וְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל חִבְּרִיו
וְנָתַתִּי אוֹתָם עָלָיו אֶת עֵץ יְהוּדָה וְעֲשִׂיתֶם לְעֵץ אֶחָד וְהָיוּ אֶחָד
בְּיָדֵי: (יְחִזְקָאל פָּרָק ל"ו כד-כה, כז) וְעַבְדֵי דְּדוֹד מֶלֶךְ עָלֵיהֶם וְרוּעֵה אֶחָד
יִהְיֶה לְכֻלָּם וּבְמִשְׁפְּטֵי יִלְכוּ וְחִקְתִּי יִשְׁמְרוּ וְעֲשׂוּ אוֹתָם, וְיָשְׁבוּ עַל
הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְעַבְדֵי לְיַעֲקֹב אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בָּהּ אֲבוֹתֵיכֶם וְיָשְׁבוּ
עָלֶיהָ הֵמָּה וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי בְנֵיהֶם עַד עוֹלָם וְדוֹד עַבְדֵי נְשִׂיא לָהֶם
לְעוֹלָם: וְהָיָה מִשְׁכְּנֵי עָלֵיהֶם וְהָיִיתִי לָהֶם לְאֱלֹקִים וְהֵמָּה יִהְיוּ לִי
לְעַם. וּבְזִכּוֹת הַרְשָׁב"י ע"ה נִשְׁמַת מֹשֶׁה רַעֲיָא מֵהֵימְנָא מְשִׁיחַ ה'
הוּא גּוֹאֵל רֵאשׁוֹן וְהוּא גּוֹאֵל אַחְרוֹן (אוּר הַחַיִּים וַיְחַ), וּבְיָמֵינוּ תּוֹשֵׁעַ
יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ הַרַעֲיָא מֵהֵימְנָא
בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוֹן מַגְלוֹתָא בְּרַחֲמֵי וּבְגִין דָּא וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְרַ,
וְהָיָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד:
(זְכָרְיָה פָּרָק י"ד ט), בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

וְזֹאת לְמוֹדְעֵי, שְׁסַפְרִים הָאֵלוּ מִתֵּר וּמִצְוָה לְכָל אֶחָד לְהַדְפִּים
כְּמָה שְׁרוּצָה בְּאֵלוֹ שְׁפָה וְלִשׁוֹן שְׁרוּצָה, וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת
הַרְבִּים זְכוֹתוֹ עוֹמְדַת לְעַד וְזוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים. וּבְגִדְל כַּח זְכוֹת
הַרְבִּים שֶׁל הַעוֹזְרִים וְהַמְסִיעִים לְמַפְעַל הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, יִזְכוּ לְרֵאוֹת
מִיוֹצְאֵי חִלְצִיהֶם רַב תַּעֲנוּג וְנַחַת דְּקִדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה בְּקִרּוֹב
שְׂעִירָה הַשֵּׁם עָלֵינוּ רוּחַ טְהוֹרָה, וְנִזְכֶּה לְטַהַר לְבַבְנוּ לְעַבֵּד לְיוֹצְרֵנוּ
בְּכָל כַּחֲנוּ וּבְכָל נַפְשָׁנוּ וּבְכָל מַאֲדָנוּ, וְתִקֵּים הַבְּטָחַת הַרַעֲיָא
מֵהֵימְנָא "בְּהַאי סִפְרַ הַזֶּה, יִפְקוֹן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". כְּלָנוּ
כְּאֶחָד נִזְכֶּה שְׂיָקִים בְּנוֹ נְבוֹאֵת הַרְשָׁב"י "זְכָאָה דְּרָא דְּהַאי אֲתַגְלִיא
בֵּיהּ וּבְסִגּוּלָתוֹ "וּקְרָאתֶם דְּרוּר" וְתַחֲזַנְהָ עֵינֵינוּ, בְּן דְּדוֹד מְשִׁיחָנוּ
מֶלֶךְ בְּיוֹפְיוֹ יְבוֹא וְיִגְאָלְנוּ, בְּ"עוֹז" וְהָדָר אֱלֹקֵינוּ, וּבְשִׁכְרָ זֹאת א-ל

חַי חֲלָקֵינוּ, וְנַחֵה עָלֵינוּ רוּחַ ה' צוֹרְנוּ מְגִינֵינוּ, יְגַלֵּה כְבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ, וְאֵז שְׂמַח לְבָנוּ, וְתַגַּל נַפְשָׁנוּ, בִּישׁוּעַת מַלְכֵינוּ, אָפְיָךְ.

הק' שלום יהודה גראס
אבדק"ק האלמין
בית שמש טובב"א

תפילה קצרה לאומרה קודם הלימוד

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי
 הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא
 שְׂכִינְתָא מֵעַפְרָא, וְלַעֲלוּי שְׂכִינַת עוֹזְנוּ אִם הַכְּנִים שְׂמַחָה,
 עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרִינִי מְקַשֵּׁר עֲצָמִי בְּלִימוּד הַקְדוּשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל
 הַתְּנָאִים וְהַצְדִּיקִים הַפְּתוּכִים בְּזוּהַר הַקְדוּשׁ
 וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלוֹקִי רַבִּי שְׂמַעוֹן בְּרַ יוֹחָאי וְרַבִּי
 אֶלְעָזָר בְּנוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּים תְּפִילַת דְּוֹד הַמְּלֻךְ
 עָלְיוּ הַשְּׁלוֹם (תְּהִלִּים ס"א ד'- ה') כִּי הִיִּת מַחְסָה לִי מִגְדֵּל עוֹ
 מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲגוּרָה בְּאֶהְלֵךְ עוֹלָמִים אַחְסָה בְּסִתְר כְּנָפֵיךְ
 סֵלָה. וְאֶזְכֶּה שְׂבִלִימוּדֵינוּ זֶה יִהְיֶה שְׂפָתוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת
 בְּקִבְרָה, לְמַעַן שְׂמוֹ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
 וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבְהַדִּין סִפְרָא סִפְרָא הַזוּהַר, יִפְקוֹן
 יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֵל עַבְדֶּיךָ פְּעֻלְךָ
 וְהַדְרִיךְ עַל בְּנֵיהֶם. וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
 יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ, וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי
 אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
 כּוֹנְנָהוּ (תְּהִלִּים צ' ס"ז י"ז).

תפילה קודם לימוד קבלה

מתאר"י זל"ה"ה

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדֹנָי הָאֲדוֹנִים. אָב הַרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה ^{יאהרונחי} אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִדְהָ וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה, שֶׁקָּרַבְתָּנוּ לְתוֹרַתְךָ וְלַעֲבוֹדָתְךָ עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ, וְנָתַתְּ לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה. מַה אָנוּ, מַה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה. עַל פֶּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שֶׁתִּמְחַל וְתִסְלַח לְכָל חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יְהִי עוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בֵּינֵינוּ לְבִינֶךָ. וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה ^{יאהרונחי} אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּכַוֵּן אֶת לִבְכֵנוּ לִירְאָתְךָ וְאֶהְבְּתְךָ, וְתִקְשִׁיב אָזְנוֹךָ לְדַבְרֵינוּ אֵלֶּה, וְתִפְתַּח לְבַבְנוּ הָעֵרֶל בְּסוּדוֹת תּוֹרַתְךָ. וְיִהְיֶה לַמוֹדֵנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֶיךָ כַּסָּא כְבוֹדְךָ פְּרִיחַ נִיחוּחַ. וְתֵאָצִּיל עֲלֵינוּ אוֹר מְקוֹר נְשִׁמְתָנוּ בְּכָל בְּחִינוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גְּלוֹת דְּבָרֶיךָ אֵלֶּה בְּעוֹלָם. וּזְכוּתָם וּזְכוּת אֲבוֹתָם וּזְכוּת תּוֹרָתָם וְתַמִּימוֹתָם וְקִדְשָׁתָם יַעֲמֵד לָנוּ לְכָל נַפְשָׁל בְּדַבְרֵים אֵלוּ. וּבְזְכוּתָם תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמַה שֶׁאָנוּ לוֹמְדִים. כְּמֵאֵמֶר נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָהּ נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ. יְהִי לְרָצוֹן אֲמְרֵי פִי וְהַגִּיזוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה ^{יאהרונחי} צוּרֵי וְגֵאֲלֵי. פִּי יְהוָה ^{יאהרונחי} יִתֵּן חֶכְמָה, מִפִּי דַעַת וְתְבוּנָה:

רבוֹן עֲלְמוֹן, דַּאֲנַתְּ הוּא מְגַלִּי עֲמִיקְתָּא וּמְסִתְרָתָא וְגַלִּי רִזְיָא. יְהֵא רַעוּא מִן קְדָמְךָ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפוּמְנָא, לְקִימָא בְּנָא מְקָרָא שְׁכֵתוּב, וְאַנְכִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תִּדְבֵּר. וְלֹא נִיעוּל בְּכִסּוּפָא קְדָמְךָ. וְגִזְפִי לְמִשְׁמַע רִזִּין עֲלָאִין דְּאוֹרִיתָא מְפוּמָא דְרִישָׁא דְמִתִּיבְתָא עֲלָאָה. אֲמֵן וְכֵן יְהִי רְצוֹן, אֲמֵן, סְלָה:

וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהִשְׁקוֹת אֶת־הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהִיָּה לְאַרְבַּעָה רְאשִׁים: וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ בְּזֶהֱרַת הַרְקִיעַ, וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד: גַּלְעֵינִי וְאַבִּיטָהּ נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ:

תפלה לרפואות וישועות

תְּרִינִי מְקַבֵּל עָלַי מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאַהֲבַת לְרַעְךָ כְּמוֹד, וְהִרִינִי אוֹהֵב כֹּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהִרִינִי מִזְמַן אֵת פִּי לְלַמֵּד בְּסִפְרֵי הַזֶּהֱרַת הַקְּדוֹשׁ לְזִכּוֹת ... כַּב"פ (וְכֹאן יִפְרֹט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרַפּוּאָתָא...] [יְשׁוּעָתָא...] [לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחְזַקְהוּ [וְיִרְפָּאֵהוּ בְּרַפּוּאָת הַנַּפְשׁ וּרְפּוּאָת הַגּוּף בְּרַמ"ח אַבְרָיו וְשֵׁם"ה גִּידָיו בְּתוֹךְ שְׁאָר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְיֵאֲרִיד יְמִיו וְשִׁנּוּתָיו בְּנַעֲמִים] [וְיִוְשִׁיעָהוּ בְּדָבָר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים ...] אֲמֵן סְלָה:

ספר ראשון

א לחודש

א אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים וּבְדַרְךְ
חַטָּאִים לֹא עָמַד וּבְמוֹשָׁב לַיָּצִים לֹא יָשָׁב: ב פִּי אִם

שימוש תהלים

למפלת נפלים

אשרי האיש וגו' (א, א): [שימוש תהלים לפרק א] כתוב יתיה בקלף צבי עד "וכל אשר יעשה יצליח", ושם שלו אלת"ד. כיצד, א' מן אשרי, ל' מן לא כן, ח' מן יצליח, ד' מן דרך רשעים. וכתוב יהי רצון מלפניך אלת"ד שתעשה לאשה (פלוגית בת פלוגית) שלא תפיל

זוהר תהלים

כְּמֹה חֲבִיבִים אוֹתָם שְׁמוֹשֵׁתְדָלִים בְּתוֹרָה לְפָנֵי הַקֹּב"ה שְׂאֵפְלוּ
בְזִמְנֵן שֶׁהָדִין תְּלוּי בְּעוֹלָם וְנִתְנָה רְשׁוֹת לְמוֹשְׁחִית לְהַשְׁחִית,
הַתְּלַמִּיד חָכֵם שְׁמוֹר הוּא מְכַל מוֹשְׁמֹר

פִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חֲפָצוֹ (א, ב): [זוהר במדבר פ' בלק (דף ר"ב.)] עוֹד
פָּתַח וְאָמַר, (דברים כ) פִּי תִצּוֹר אֶל עִיר יָמִים רַבִּים לְהִלָּחֵם
עָלֶיךָ לְתַפְשָׁה וְגו'. כְּמֹה טוֹבִים הֵם דְּרָכֵי וּשְׁבִילֵי הַתּוֹרָה,
שֶׁהָרִי בְּכָל דָּבָר וְדָבָר יֵשׁ כְּמֹה עֲצוֹת, כְּמֹה טוֹבוֹת לְבִנְי אָדָם,

ענין שימוש תהלים

* ספר שימוש תהלים: סגולות ושמות המלאכים היוצאים מן הפסוקים בתהלים. על הספר הקדוש הזה הסכימו כבר כל גדולי עולם ובתוכם הרשב"א ז"ל בתשובה (סימן קי"ג). הוספנו על זה מראה מקומות

בְּתוֹרַת יְהוָה חִפְצוֹ וּבְתוֹרַתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וּלְיָלֵלָה:
וְהָיָה כְּעֵץ שְׂתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם אֲשֶׁר פָּרְיוֹ יִתֵּן בְּעֵתוֹ

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

ותרפאנה רפואה שלמה מעתה ועד עולם אמן אמן אמן סלה.
ותלוהו עליה.

— זוהר תהלים —

כִּמָּה מְרַגְלִיּוֹת שְׂמֵאִירוֹת לְכֹל צַד, וְאֵין לָךְ דְּבַר בְּתוֹרָה שְׂאִין
בוֹ כִּמָּה נְרוֹת מְאִירִים לְכֹל צַד. פְּסוּק זֶה הוּא כְּפִשׁוּטוֹ, וְיֵישׁ
בוֹ כְּפִי מְדַרְשׁוֹ, וְיֵישׁ בוֹ חֻקָּמָה עֲלִיוֹנָה לְהַזְהִיר לְמִי שְׂצָרֶיךָ.
אֲשֶׁרִי חָלְקוּ מִי שְׂמִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה תְּמִיד. מִי שְׂמִשְׁתַּדֵּל בָּהּ,
מָה כָּתוּב בוֹ? (תהלים א) כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חִפְצוֹ וּבְתוֹרַתוֹ יִהְיֶה
יוֹמָם וּלְיָלֵלָה, וְהָיָה כְּעֵץ. לָמָּה זֶה סְמוּךְ לָזֶה? אֵלֶּא מִי
שְׂמִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה יוֹמָם וּלְיָלֵלָה, לֹא יִהְיֶה כְּעֵץ יָבֵשׁ, אֵלֶּא כְּעֵץ
שְׂתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם. מָה אֵילָן יֵישׁ בוֹ שְׂרָשִׁים, וְיֵישׁ בוֹ קְלָפוֹת,
וְיֵישׁ בוֹ מֵחַ, וְיֵישׁ בוֹ עֲנָפִים, וְיֵישׁ בוֹ עָלִים, וְיֵישׁ בוֹ פְּרָחִים, וְיֵישׁ בוֹ
פְּרִי – שְׂבֻעָה סוּגִים אֵלּוֹ עוֹלָיִם לְשְׂבֻעָה עֶשֶׂר, לְשְׂבֻעִים, גַּם דְּבָרֵי
תוֹרָה יֵישׁ בָּהֶם פֶּשֶׁט הַמְּקַרָּא, דְּרָשׁ, רְמֹז שְׂרוּמֹז חֻקָּמָה,
גִּימְטְרִיאוֹת, סוּדוֹת טְמִירִים, סוּדוֹת נִסְתָּרִים אֵלּוֹ עַל אֵלּוֹ, פְּסוּל

— עֵינֵי שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

ובמקומות החסרים הוספנו שמוש תהלים החדש מספרי קבלה. יצא
לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי ראש חודש ניסן ה'תשע"ד.
הקדמה: ידוע לכל העמים כי שם ה' נקרא עלינו ממרום האצילנו, תורת
אמת נתן לנו והתורה כולה שמוותיו של הקב"ה והיא המצלת והמגנה
מן המקרים כאמרו בשכבך תשמור עליך וכו'. גם חמשת ספרי תהלים

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

וְכִשְׁר׃ טָמֵא וְטָהוֹר, אֶסוּר וְהֵתֵר. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה מִתְּפִשְׁטִים
הַעֲנָפִים לְכָל צַד, וְהִיָּה כְּעֵץ וְדַאי. וְאִם לֹא - אֵינּוּ חָכֵם בְּחֻכְמָה.
בַּא וְרָאָה כִּמָּה חֲבִיבִים אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה לְפָנָי

ענין שימוש תהלים

המכוונים כנגד חמשה חומשי תורה וכמה וכמה סודות נוראות ונפלאות בהם להגן ולהציל האדם מרעתו. ובדורות הראשונים היו משתמשים בשימוש תהלים כדמוכח להדיא בגמרא משיר של פגעים וכו'. וכבר הסכימו בזה כל גדולי עולם וחזי מאן גברא רבה קמסהיד עליה הרשב"א ז"ל בתשובה סימן קי"ג. וכן ריב"ז בפרק חלק כתב גבי לוחש על מכה וזה לשונו אם יש לו קדחת מותר ללחוש עליו ולהתרפאות בדברי תורה וכו'. עוד מבואר בגמרא פרק במה אשה יוצאה עיין שם. וכן כתב תשב"ץ כי בויהי נועם אין בו שום זי"ן לומר לך שכל האומרו נצול מכל כלי זיין. והנה מה טוב ומה נעים לזכות בו את הרבים כי לא חדש הוא וכבר היה לעולמים מרגלא בפומייהו דאנשים ושרים ותמימים אשר היו מלפנינו.

פתח השער לספר זוהר תהלים עם ספר שימוש תהלים: ב"ה זכינו להוציא לאור את הספר שימוש תהלים לזוהר תהלים עם הוספות מחכמי הקבלה וגדולי החסידות זיע"א, כדי לקיים דברי חז"ל על דורו של משיח צדקנו כפי שביאר הבן איש חי ע"ה:

נבואת הרי"ח הטוב - לעתיד הכל ילמדו בה [בחכמת האמת] כמו שלומדים תהלים: אמרו חז"ל דור שכן דוד בא האמת תהא נעדרת, וביאר בספר בניהו בן יהוידע למרן הרי"ח הטוב זי"ע (סנהדרין צז): וזל"ק: והאמת נעדרת, כלומר חכמת האמת הוא חלק הסוד תרבה והעוסקים יהיו עדרים עדרים בלימוד הקבלה. אי נמי עתה יש אנשים פרטיים לומדים קבלה כל אחד בקרן זוית בסתר, אבל לעתיד הכל ילמדו בה כמו שלומדים תהלים, ותמצאם עדרים עדרים בבית המדרש. עכ"ל"ק.

 ענין שימוש תהלים

הקדוש ברוך הוא, שאָפְלוּ בְזִמְן שֶׁהֵדִין תְּלוֹי בְּעוֹלָם וּנְתַנָּה רְשׁוֹת לְמִשְׁחִית לְהַשְׁחִית, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִצְוֶהוּ עֲלֵיהֶם, עַל אוֹתָם הַמְּשַׁתְּדִלִים בַּתּוֹרָה, וְכַף אוֹמֵר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: כִּי תִצּוֹר אֶל עִיר, בְּגַלְל הַחֲטָאִים הַרְבִּים שֶׁחָטְאוּ לְפָנַי וְהִתְחַיְבוּ בְּדִין. יָמִים רַבִּים, מָה זֶה רַבִּים? (שלשה ימים זה אחר זה נקראו ימים רבים. אף כאן כי תצור אל עיר ימים רבים) שְׁלֹשָׁה יָמִים זֶה אַחַר זֶה שְׁנוֹדָע דְּבָר בְּעִיר. מִנֵּיַן לָנוּ שֵׁימִים רַבִּים הֵם שְׁלֹשָׁה?

 ענין שימוש תהלים

ובזוהר בראשית פרשת וישלח (דף קעט). בֵּא רְאֵה, בְּשִׁירִים וּתְשַׁבְּחוּת הִלְלוּ שֶׁאָמַר דָּוִד יֵשׁ בָּהּ סוֹדוֹת וּדְבָרִים עֲלִיוֹנִים בְּסוֹדוֹת הַחֲקֵמָה, מְשׁוֹם שֶׁכֵּלֵם נֶאֱמְרוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהִיָּה שׁוֹרָה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ עַל דָּוִד וְהִיָּה אוֹמֵר שִׁירָה, וְלָכֵן כֵּלֵם נֶאֱמְרוּ בְּסוֹדוֹת הַחֲקֵמָה.

וידוע שהתהלים קראו דוד המלך זמירות היו לי חקך מפני שמזמר את כל הקוצים והרשעים והמקטרגים, וכן לומדי הזוהר הקדוש נקראים מחצדי חקלא, כלומר שהם מתקני השכינה הקדושה ומנקים ומטהרים את ישראל ומבדילים אותם מהערב רב ומכל הרשעים, כי עכשיו זהו זמן הבירור הטהור והקדוש סוף האלף השישי, ערב שבת סמוך ונראה לביאת המשיח שיבוא במהרה בימינו ברחמים אכ"ר.

דוד המלך אומר (תהלים פרק קיח יב) "סְבוּנֵי כְּדְבוּרִים דְּעֵכּוּ בְּאֵשׁ קוֹצִים בְּשֵׁם ה' כִּי אֲמִילֵם". פירוש אמילם אכריתם, איך? על ידי המיילים הקדושות שאומר! וידוע שלומדי הזוהר הקדוש נקראים "מחצדי חקלא", כמבואר בזוהר אדרא נשא (דף קמ"ג ע"א): "זְכַאִין אֲתוֹן מְאִרְיָהוֹן דְּמְאִרְיִין מְחֻצְדֵי חֻקְלָא", ועל ידם תבא הישועה. על כן כל אשר בשם איש ישראל יכונה יקבל על עצמו בל"נ ללמוד דף זוהר הקדוש בכל יום, פתח אליהו, תיקון מ"ג, תיקון מ"ח, אדרא רבא, אדרא זוטא, תיקוני זוהר, וכל אחד יקח לימוד מסוים ויחזור עליו ח"י פעמים, ובזה ישוב

וְעֵלְהוּ לֹא יִבּוּל וְכֹל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ: ד לא בן
הַרְשָׁעִים כִּי אִם בְּמִין אֲשֶׁר הִדְרַפְנוּ רוּחַ: ה על בן לא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁכָתוּב (ויקרא טו) וְאִשָּׁה כִּי יִזּוּב זֹכֵב דְּמָה יָמִים רַבִּים. וְכִי יָמִים
רַבִּים הֵם? אֲלֵא שְׁלֹשָׁה יָמִים זֶה אַחַר זֶה נִקְרָאִים יָמִים רַבִּים. גַּם
כֵּן, כִּי תִצְוֶה אֶל עִיר יָמִים רַבִּים - שְׁלֹשָׁה יָמִים זֶה אַחַר זֶה
שְׁנוּדָע דְּכַר בְּעִיר. בֹּא וְאַצְוֶךָ עַל (כל) בְּנֵי בֵיתִי: לֹא תִשְׁחִית אֶת
עֲצָה - זֶה תִלְמִיד חָכֵם שֶׁהוּא בְּעִיר, שֶׁהוּא עֵץ הַחַיִּים, אֵילָן
שְׁנוֹתֵן פְּרוֹת.

על גוף של ישראל אמור, ועץ עשה פרי אשר זרעו בו על הארץ
לא בן הרשעים כי אם במין (ד, א): [זוהר חדש מדרש רות (דף צא, ב)] למה
הדבר דומה? לשני אילנות, אחד קדוש ואחד טמא. מי הוא
הקדוש, ומי הוא הטמא? מי שעושה פרי הוא הקדוש, ומי
שאין עושה פרי הוא הטמא. וזהו שיעשה צל לעבודה זרה.
ועם כל זה הם נטועים בארץ, ולעץ אחד יש מים, ולעץ

— — — — — ענין שימוש תהלים — — — — —

וירחמינו ויחיש לגאלנו מכל צרות גלותינו, ונוכה להמשיך להשקות
עדרינו, מתורתנו הקדושה, ונכין עצמינו לקדושה העליונה על ידי
לימוד הזוהר הקדוש ברבים באחדות ובשמחה יחד עם אמירת התהלים
שתתעורר חבצלת השרון, וזה חובה וצו השעה לכל אחד ואחד, לאחוז
באומנות אבותינו, ובפרט כל הראשי ישיבות, רבני קהילות, מלמדים,
יאמרו אחרי כל תפילה דף זוהר ותהלים בציבור ביחד עם תלמידיהם,
לאוקמא שכינתא מעפרא, ולהצלחת עם ישראל הקדושים, ובזכות זה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הָאֲחֵר אֵין (יש) מִים. וְעַם כָּל זֶה, עֵץ אֶחָד יַעֲשֶׂה פְּרִי, וְעֵץ אֶחָד לֹא יַעֲשֶׂה פְּרִי. בְּדִגְמָא הַזּוּ הֵם יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי הָאֲמוֹת. שְׁנֵי אֵילָנוֹת, שְׁהֵם נְטוּעִים בְּאֶרֶץ. רוּחַ שֶׁל קְדוּשָׁה, וְרוּחַ שֶׁל טְמֵאָה. זֶהוּ הָאֵילָנוֹת, וְהֵם בְּאֶרֶץ אַחַת, שֶׁהֵן מִן הַגּוֹף, אֲחִינוּ עִמָּנוּ. וְלֹאֶחָד יֵשׁ מִים וְעוֹשֶׂה פְּרִי, זֶה הִיא הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּמְשְׁלָה לְמִים, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה נה) הוּי כָּל צְמָא לְכוּ לְמִים, וְאֵין מִים אֲלֵא תוֹרָה. וְעַל הַגּוֹף שֶׁל יִשְׂרָאֵל אָמַר, וְעֵץ עֲשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאֶרֶץ וְגו'. וְיִוְרֵשׁ גַּן הָעֵדֶן, וְיִוְרֵשׁ גּוֹף קְדוּשׁ שְׁלִמְעֵלָה, וְנִהְיִית נִשְׁמָתוֹ מֵאוֹר הַשְּׁכִינָה. וְאִם תֹּאמַר, אֲמַרְתָּ, שְׁאֵין פְּרִי בְּאֵילָן הַטְּמֵאָה, לְמָה הַפְּסוּק אָמַר עֵץ פְּרִי עֲשֶׂה פְּרִי לְמִינוּ? אֵין בְּפְרִי הָעֵץ שִׁיעֲשֶׂה צֵל לְעִבּוּדָה זָרָה שִׁיאֲמָרוּ עָלָיו שִׁיעֲשֶׂה פְּרִי, שְׁלֹא אוֹכְלִים מִמָּנוּ, וְיִדְפְּנוּ הָרוּחַ. וְעַל זֶה אָמַר, לֹא כֵן הִרְשָׁעִים

ענין שימוש תהלים

נוכה לגאולת עולם בימי ניסן כאמרם ז"ל בניסן נגאלו ובניסן עתידים להגאל בב"א.

ועתה זכינו ליותר ממיליון לומדי זוהר הקדוש, זאת אומרת אם לומדים עמוד אחד בזוהר הקדוש נחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים למעלה ממיליון פעם את הזוהר הקדוש, - וְיִתְקַבְּלוּ תְּפִלוֹתֶיךָ וּמְשָׁאֵלוֹת לְבָבְךָ, פִּי הַתְּנַאי לְקַבֵּל הַתְּפִלוֹת וּקְרִיאַת שְׁמַע הוּא לְמוֹד בְּזֵהָר כָּל יוֹם (תיקו"ז תיקון מ"ג), וְזוֹכֶה לְקָרֵב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים. זאת המתנה הגדולה שזכינו לקבל מהרשב"י הקדוש ודוד המלך ע"ה, וזוהי זכות מיוחדת, כי לא כל אחד זוכה למתנה כזאת גדולה. ובפרט כעת בימי ניסן המסוגלים לגאולה שצריך בכל יום ללמוד תורת הרשב"י, כדברי משה רבנו ע"ה בדא יפקון מגלותא ברחמים.

— — — — — **זוהר תהלים** — — — — —

כי אם כמץ וגו'. ויש לאילן הזה של הטמאה מים, ולא יעשה פרי, אלא כמו שאמרנו, כמ"ץ אשר תדפנו רוח. זו התורה שלהם, שכתוב (תהלים א) לא כן הרשעים כי אם כמץ כו'. מה שאין כן בישראל, מה כתוב? והיה כעץ שתול על פלגי מים.

ענין שימוש תהלים

ובימים הקדושים האלו, אנו צריכים לסגור גדול ומליץ ישר אמיתי, ואין לנו עצה אלא להידבק ברשב"י שהבטיח יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין, ומי שזוכה להשתתף בלימוד של זוהר הקדוש יחד שבטי ישראל כל אחד במקומו, ידע שהרשב"י ז"ע יושב אֲתָנוּ בְּלוּמְדֵינוּ תוֹרָתוֹ כְּמוֹ שֶׁפָּתַב הַמְּקַבֵּל הַקָּדוֹשׁ רַבִּי אֲבֵרָהּ אֶזְוֹלָאֵי זִיע"א וְזָנוּ שֶׁל הַחִיד"א, בְּשֵׁם הַמְּקַבֵּל הָרַב אֲבֵרָהּ גְּלָאֲנֵטִי זִיע"ע, בְּסִפְרוֹ "אוֹר הַחַמָּה" עַל הַ"אֲדָרָא דְמִשְׁכַּנָּא" (דף קכ"ג ע"ב), וְזֶה לְשׁוֹן קְדְשׁוֹ: אֶפִּילוּ עוֹד הַיּוֹם, אַחַר שֶׁנִּפְטַר רַשְׁב"י מִבְּיַנְיָנוּ, כָּל זְמַן שָׂאֲנוּ עוֹסְקִים בְּדַבְרֵי הָאֲדָרָא, "אַתְעֵטֵר" - בְּאֵר רַבִּי שֶׁמְעוֹן מְעֵטֵר מְמַלְךָ בְּעֵטְרוֹתָיו בְּרָאשׁ, וְיֵשֵׁב בְּגוֹוֵן, עַכ"ל. וְבוֹדְאֵי כְּפֶאֱשֵׁר יְבַקֵּשׁ וְיִתְפַּלֵּל בְּזִכּוֹת הַרַשְׁב"י תִּתְקַבֵּל תְּפִלָּתוֹ וְתַעֲשֶׂה בְּקִשְׁתּוֹ. עַל כֵּן עוֹרוּ וְהִתְעוֹרְרוּ לְהַעִיר אֶת הָעוֹלָם בְּאוֹר הָעֲלִיוֹן, כִּי בְּאוֹרָךְ נִרְאָה אוֹר לְמִשְׁךָ חֶסֶד עַל הַכֹּל וְעַל הַפְּרֵט, "אוֹר חֶדֶשׁ עַל צִיּוֹן תִּאִיר וְנִזְכָּה בְּמַהֲרָה לְאוֹרוֹ" אָמֵן. עֲנַנו בְּזִכּוֹתֶיהָ דַּבֵּר יוֹחַאֵי עֲנֵנוּ!

מי שלא לומד סודות התורה, אפילו למד ש"ס ופוסקים וכו', ולא למד תורת הסוד, דוחים אותו מגן עדן העליון, ומי שלמד אפילו לא הבין, מלמדים אותו בעולמות העליונים זוכה להיות בגן עדן העליון, ופותרין לו י"ג שְׁעָרִים שֶׁל סוּדוֹת אֶפְרָסְמוֹן הַטְּהוֹר. (זוהר חדש שיה"ש פ"ו:) הָרַעֲיָא מְהֵימְנָא, מִצְוָה אוֹתָנוּ לְלַמּוֹד זוֹהַר הַקָּדוֹשׁ דְּרַקָּא, כִּי תוֹרַת הַרַשְׁב"י מְאִיר עַד סוֹף הַדּוֹרוֹת, וְצִרִיף לְלַמּוֹד לְלֹא הַפְּסֵק וְלֹא לַתֵּת מְנוּחָה לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שִׁיגְאַלְנוּ (זוהר פְּנִיחָס רִיט.). הַשְּׂכִינָה אוֹמְרַת לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, גְּרַשׁ הָאֻמָּה הַזֹּאת וְאֶת בְּנָהּ, אֵלּוּ הָעַרְבִים רַב, שֶׁגָּרְשׁוּנִי מִהַסְתַּפַּח בְּנַחֲלַת

ענין שימוש תהלים

הוי"ה, גַּרַשׁ אוֹתָם מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁלֵא יִהְיֶה לָהֶם חֶלֶק עִם יִשְׂרָאֵל (תיקו"ז דף מט.). עוֹן אָדָם הָרָאוּשׁוֹן בְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע הוּא שְׁלֵא בָחַר לְהִתְעַסֵּק בְּעֵץ הַחַיִּים שֶׁהִיא חֲכַמַת הַקְּבֵלָה, וְזֶהוּ עֲצָמוֹ עוֹן הָעֶרֶב רַב הָאוֹמְרִים לַמֶּשֶׁה 'דַּבֵּר אֵתָה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה' בְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, וְאֵל יִדְבַר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן נָמוֹת' בְּסִתְרֵי תוֹרָה, כְּסִבְרַת הַטּוֹעִים קִצַּת בְּנֵי תוֹרָה אֲשֶׁר בְּזִמְנָנוּ זֶה הַמוֹצֵיאִים שֶׁם רַע עַל חֲכַמַת הָאֱמֶת חַי עוֹלָם... וְלָכֵן נִשְׁבְּרוּ הַלּוֹחֹת הָרָאוּשׁוֹת מִסִּטְרָא דְעֵץ הַחַיִּים... וְגַרְם אֲבוּדָא דְחִרְבֵּן בֵּית רַאשׁוֹן וְשֵׁנֵי וְגִלּוֹת הָאֲחֵרוֹן הַמֵּר וְהָאֲרָף אֲשֶׁר אָנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים עַד דִּיתוּבוֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתִיבְתָא וּבְקִשׁוֹ אֵת הַשֵּׁם אֱלֹהֵיהֶם לְהַפִּירָו וּלְיַדְעוּ בְּרִזֵּי תוֹרָה וְיַדְעוּ אֵת מִי הֵם עוֹבְדִים וּמִי הוּא מִלְכָם, וְכִדְרֵן יִזְכוּ לַעֲסֵק בְּחֲכַמַת הָאֱמֶת כְּמוֹ שְׁאָמַר הַתּוֹב: "וַיִּזְרְהוּ הַשֵּׁם עַץ וַיִּמְתְּקוּ" עַל יְדֵי הַמְּשִׁיחַ. וְכִמוֹ שְׁכַתּוּב בְּפִרְשַׁת נְשֵׂא בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא (קכד): "וְז'ל: וּבְגִין דְּעֵתֵי דִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מֵאִילָנָא דְּחַיִּי דְּאִיהוּ הָאִי סִפְרָ הַזֶּה יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא... עוֹד אָמְרוּ בְּסִפְרָ הַזֶּה (תקו"ו) וְז'ל: וְכַמָּה בְּנֵי נְשֵׂא יִתְפַּרְנְסוּן לְתַתָּא מֵהָאִי חַבּוּרָא דִּילָף בְּדָרָא בְּתַרְגָּא בְּסוּף יוֹמִיא וּבְגִינֵיהּ וּקְרֵאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ. (מהר"ח). אָמַר לוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן... וְכַד יְהֵא קְרִיב לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא אֲפִילוּ רַבִּי דְּעַלְמָא זְמִינִין לְאַשְׁכְּחָא טְמִירִין דְּחֲקִמְתָּא וּלְמַנְדַּע בֵּיה קִצִּין וְחוּשְׁבָּנִין, וּבִהְיֵהוּ זְמַנָּא אֲתַגְּלֵא לְכֻלָּא... אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוֹן... וְכַשִּׁי הִיָּה קְרוֹב לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ, אֲפִלוּ תִינּוּקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם עֲתִידִים לְמַצֵּא נִסְתָּרוֹת שֶׁל חֲכָמָה וְלַדַּעַת בּו קִצִּים וְחֻשְׁבוֹנוֹת, וּבְאוֹתוֹ זְמַן יִתְגַּלֶּה לְכָל... (זוהר וירא קיח). מִזְמַן אֲשֶׁר הִצִּיץ וְזָרַח אוֹר יְקָרוֹת שֶׁל שְׁנֵי מְאוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים סִפְרָ הַתְּקוּנִים וְסִפְרָ הַזֶּהרָה קִימוּ וּקְבֵלוּ הַיְהוּדִים קֵהַל עֲדַת יִשְׂרָאֵל לְהַחֲזִיק בְּלַמּוּד הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַתְּקוּנִים וְהַזֶּהרָה יַחֲיד וְרַבִּים מְנַעַר וְעַד זְקוּן, וְהֵגַם דְּאִין לְאֵל יָדָם לְהַשִּׁיג וּלְהִבִּין סוּד אֲמָרוֹת טְהוּרוֹת שְׁבִסְפָרִים הַקְּדוֹשִׁים הָאֵלֶּה אֲפָ עַל פִּי כּוֹ שׁוֹתִים בְּצִמְאָ אֵת דְּבָרֵיהֶם וּמִתְלַהֲבִין בְּקִרְיָתָן מֵאֵד מֵאֵד. (הרי"ח הטוב, הָן אִישׁ חַי, בְּנִיחָה). עַל יְדֵי עֶסֶק יִשְׂרָאֵל בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה יִבּוּא מְשִׁיחַ צַדִּיקוּן בְּב"א כַּמְבוּאָר בְּזוּהַר הַקְּדוֹשׁ. וְסִימָן לְדַבְרָא סו"ד בְּמִלּוֹי סַמ"ך ו"ו דְּלִ"ת

יִקְמוּ רְשָׁעִים בַּמִּשְׁפָּט וְחַטָּאִים בְּעֵדַת צְדִיקִים: וּ בִּי
 יוֹדַע יִתְהוֹלֵל ^{פסוק} דְּרֹף צְדִיקִים וְדְרֹף רְשָׁעִים תֵּאבֹד:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַקִּבְּ"ה יוֹדַע וּמְשַׁגֵּחַ עַל דְּרָכֵי הַצְּדִיקִים לְהִיטִיב לָהֶם וּלְהִגּוֹן עֲלֵיהֶם
 בִּי יוֹדַע ה' דְּרֹף צְדִיקִים וְדְרֹף רְשָׁעִים תֵּאבֹד (א, ט): [זוהר ויקרא
 9' קדושים (דף ט"ז פ"ג)] פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים א) כִּי יוֹדַע ה' דְּרֹף
 צְדִיקִים וְדְרֹף רְשָׁעִים תֵּאבֹד. מַה זֶה כִּי יוֹדַע ה'? אֲלֵא הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא יוֹדַע וּמְשַׁגֵּחַ עַל דְּרָכֵי הַצְּדִיקִים לְהִיטִיב לָהֶם וּלְהִגּוֹן
 עֲלֵיהֶם, וְהוּא הוֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם לְשֹׁמֵר אוֹתָם. וּמְשׁוֹם כֵּן, מִי
 שְׂיוֹצֵא לְדְרֹף, צָרִיף שְׂאוֹתָהּ הַדְּרֹף תִּהְיֶה דְרָכּוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, וְיִשְׁתַּף אוֹתוֹ עִמּוֹ. וּמְשׁוֹם כֵּן כְּתוּב, כִּי יוֹדַע ה' דְּרֹף
 צְדִיקִים וְדְרֹף רְשָׁעִים תֵּאבֹד. הִיא מְעַצְמָה, מְשׁוֹם שְׂאִין הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא מְכִיר בְּאוֹתָהּ דְרֹף שְׁלֵהֶם, וְאִינוּ הוֹלֵךְ עִמָּם.

כְּתוּב דְרֹף, וְכְתוּב אֲרַח. מַה בֵּין זֶה לְזֶה? אֲלֵא, דְרֹף -

— — — — — ענין שימוש תהלים — — — — —

ג' משיח בן יוסף במכוון, שאף משיח בן יוסף יחיה ויתקיים על ידי זכות
 לימוד רזין דאורייתא. (ספר קהלת יעקב לבעל מלוא הרועים ערך סוד).
 הרעיא מהיקמא מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דווקא, שתורת
 הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריף ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש
 ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ריט).
 וְכַל מִי שִׁישְׁתַּדֵּל לְקִרְא זוהר הַקְּדוֹשׁ אֲפִילוּ בְקוֹרְיָהּ לְבַד ... הֵרִי הוּא
 כְּהוֹגָה וּמְפָרֵשׁ אֶת הַשֵּׁם, שְׂיֵשׁ כּוּחַ בּוֹ לַעֲשׂוֹת נְסִים אֲפִילוּ בְּלֹא יָדִיעָה,
 וְיִגּוֹן עֲלָיו בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא [הַרְמ"ו קע"ח]:

— — — — — תהלים ספר ראשון | א להודש | מוזנור א — — — — —

שְׁשָׁר קָרְסְלִי בְּנֵי אָדָם הִלְכוּ בָּהּ. אֲרַח – שֶׁהוּא נִפְתַּח מְזַמֵּן
 מוּעֵט (זה אורח, כמו שנאמר (איוב לד) וארח לחברה עם פעלי און), וְעַל
 הָאֲרַח הַזֶּה פְּתוּב, (משלי ד) וְאֲרַח צְדִיקִים כְּאֹר נִגְה הוֹלֵךְ
 וְאֹר עַד נְכוּן הַיּוֹם. אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

ב א לָמָּה רָגָשׁוּ גוֹיִם וּלְאֻמוֹת יַחְגּוּ רִיב: ב יתְיַצְבוּ
 מַלְכֵי אֶרֶץ וְרוֹזְנִים נוֹסְדוּ יַחַד עַל יְהוָה וְעַל
 מְשִׁיחוֹ: ג נִתְקַחָה אֶת מוֹסְרוֹתֵימוֹ וְנִשְׁלִיכָה מִמֶּנּוּ
 ❦ ————— ❦ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ ————— ❦

לסערת הים

למה רגשו גוים. וגו', (ב, א): [שימוש תהלים לפרק ב] להנצל מסערת הים אמור אותו וכתוב אותו על חרס ותשליכוהו לים ושקוט הים מזעפן. ואי הוה בר נש חש רישיה כתוב יתיה עד פסוק (תרועם בשבט ברזל), ותליהו עליו.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַפְרֵעַ מֵהֶם בְּגִלּוֹי סָבִיב יְרוּשָׁלַיִם
 וְרוֹזְנִים נוֹסְדוּ יַחַד עַל ה' וְעַל מְשִׁיחוֹ (ב, ב): [זוהר שמות פ' בשלח
 (דף נ"ח):] רַבִּי יִצְחָק אָמַר, פְּסוּק זֶה, בְּשַׁעַה שְׂמַתְלַבֵּשׁ
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּגָאוֹהַ עַל הָעַמִּים שִׁיתְכַנְסוּ עָלָיו, כְּמוֹ
 שְׂכַתוֹב (שם ב) וְרוֹזְנִים נוֹסְדוּ יַחַד עַל ה' וְעַל מְשִׁיחוֹ. וְלַמִּדְנֹה,
 עֲתִידִים הֵם שְׂבָעִים שָׂרֵי צְבָאוֹת מְכַל עֵבֶר (עמ"ס) לְהִתְכַנְסַ
 בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּהִמוּנִים מְכַל הָעוֹלָם, וְלַעֲשׂוֹת קָרֵב עַל יְרוּשָׁלַיִם
 עֵיר הַקִּדְשׁ, וְלֶאֱחֹז עֲצוֹת עַל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמָה
 אוֹמְרִים? נַעֲמֵד עַל הַפְּטָרוֹן בְּהִתְחַלָּה, וְאַחַר כֵּן עַל עֲמוֹ וְעַל
 הַיְכָלוֹ. אַז עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לִצְחָק עֲלֵיהֶם, שְׂכַתוֹב
 יוֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק ה' יְלַעַג לְמוֹ. בְּאוֹתוֹ זְמַן יִלְבַּשׁ הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא גָּאוֹהַ עֲלֵיהֶם, וַיִּשְׁמֵד אוֹתָם מִן הָעוֹלָם, כְּכַתוֹב
 (זכריה יד) וְזֹאת תְּהִיָּה הַמְּגַפָּה אֲשֶׁר יִגַּף ה' אֶת כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר

עֲבַתִּימוּ: ה' יוֹשֵׁב בַּשָּׁמַיִם יִשְׁחַק אֲדָנָי יִלְעַג לָמוֹ: ה' אֵז

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

צָבָאוּ עַל יְרוּשָׁלַם הַמֶּקַּח בְּשָׂרוֹ וְהוּא עֵמֵד עַל רִגְלָיו. רַבִּי אַבְאָ
אָמַר מִשְׁמוֹ שֶׁל רַב יִיסָא סְבָא, וְכֵךְ אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, עֲתִיד
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַחֲיוֹת אֶת כָּל אוֹתָם הַמְּלָכִים שֶׁהֲצִיִּקוּ
לְיִשְׂרָאֵל וְלִירוּשָׁלַיִם, אֶת אַנְדְּרִיאָנוֹס, לְלוֹפִינּוֹס, וְנִבְּוֹכְדַנְצַר,
וְלִנְחֲרִיב, וְלִכָּל שְׂאָר מְלָכֵי הָעַמִּים שֶׁהֲחֲרִיבוּ בֵיתוֹ,
וְלִהְשִׁיט אוֹתָם כְּבַתְחֻלָּה, וְיִתְכַנְּסוּ עִמָּהֶם שְׂאָר הָעַמִּים.
וְעֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַפְרֵעַ מֵהֶם בְּגִלּוּי סִבִּיב יְרוּשָׁלַיִם.
זֶהוּ שִׁכְתוּב וְזֹאת תְּהִיָה הַמַּגְפָּה אֲשֶׁר יִגַּף ה' אֶת כָּל הָעַמִּים
אֲשֶׁר צָבָאוּ עַל יְרוּשָׁלַם. אֲשֶׁר יִצְבָּאוּ לֹא כְּתוּב, אֶלָּא אֲשֶׁר
צָבָאוּ. אֵז כְּתוּב וּבְרַב גְּאוּנָךְ תִּהְרַס קְמִיךְ. וְזֶה לְזִמְן שְׂיַבֵּא
הַמֶּשִׁיחַ כְּתוּב, וְשִׁירָה זוֹ הִיא שִׁירַת הָעוֹלָמִים.

יֹשֵׁב בַּשָּׁמַיִם יִשְׁחַק – זֶה יִצְחָק

יֹשֵׁב בַּשָּׁמַיִם יִשְׁחַק וְכו' (ב, ד): [זוהר ויקרא 9' מצודע (דף נ"ד)]. רַבִּי
הַיְהוּדָה פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים ב) יֹשֵׁב בַּשָּׁמַיִם יִשְׁחַק ה'
יִלְעַג לָמוֹ. יֹשֵׁב בַּשָּׁמַיִם יִשְׁחַק – זֶה יִצְחָק שְׂבָא מִצַּד הַיַּיִן,
מְאִיר בְּרֵאשׁוֹנָה, וְצוּחֵק, וְאַחַר כֵּךְ זוֹעֵם וּמְגַרֵּשׁ. זֶהוּ שִׁכְתוּב
יֹשֵׁב בַּשָּׁמַיִם יִשְׁחַק, וְלֹא כְּתוּב יֹשֵׁב שָׁמַיִם. יִשְׁחַק, מְאִיר
וְצוּחֵק. וְעַל כֵּן הִדִּין מְאִיר וְצוּחֵק לָהֶם לְרָשָׁעִים. וְאַחַר כֵּךְ מֵה
כְּתוּב? אֵז יְדַבֵּר אֵלֵינוּ בְּאִפּוֹ וּבְחֲרוֹנוֹ יְבַהֵלֵנוּ. וְכֵךְ דְּרָכֵי
הַרְשָׁעִים – הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְאִיר לָהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּמְאִיר
לָהֶם כְּמוֹ יַיִן שְׂמֵאִיר בְּרֵאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּךְ זוֹעֵם וְהוֹרֵג.

יְדַבֵּר אֵלַימוּ בְּאִפּוֹ וּבְחַרְוֹנוֹ יִבְהַלְמוּ: וַיֹּאמְרוּ נִסְכְּבֵתִי
 מִלְכֵי עַל צִיּוֹן חַר קְדוּשֵׁי: וְאִסְפְּרָה אֶל חַק יְהוָה: הנהגה
 אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֶתָּה אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

והקדוש ברוך הוא מושיף את הרשעים, אם יחזרו כנגדו – יפה. אם לא – הוא מכלה אותם מאותו העולם הבא, ואין להם בו חלק וישמדו מהכל. בא להטהר – מסיעים להם, והקדוש ברוך הוא מטהר אותם ומקרב אותם אליו וקורא עליהם שלום. זהו שכתוב שלום שלום לרחוק ולקרוב וגו'.

משיח יבשר את - סוד החק

אִסְפְּרָה אֶל חַק ה' אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֶתָּה אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ (ב)
 (ז): [זוהר במדבר פ' בלק (דף ר"ג):] וזהו ומגבעות אשורנו.

בישיבה העליונה גבעת חסר ו' (גבוהת הכל אותה עליונת הכל).
 בישיבת הרקיע ומגבעות, באות ו'. ומשלים לשני צדדים.
 אחד, שהרי הגבעת הזו לא נפרדת מבנה לעולמים ואינה
 עוזבת אותו, ועל כן נכלל ו' אתה לעולם. ואחד, שהרי גבעה
 שלמטה, בנה שנכלל עמה צריך לעתיד לבא כשיבא מלך
 המשיח לקחת לו גבעת עליונה, ולהכניסו תוך כנפיה כדי
 לחזק אותו ולהעמידו בחיים עליונים, וממנה יצא באותו יום
 מלך המשיח. וסוד זה – (תהלים ב) 'אספרה אל חק ה' אמר אלי
 בני אתה אני היום ילדתיך'. עתיד אני לומר לאותו מקום
 שנקרא חק ולבשרו, (ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך). באותו

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

יום ממש יוציא אותו החק ההוא מתחת כנפיה ככמה חיים, בכמה עטרות, בכמה ברכות פראוי. ואותו חק לא ישאר לבדו. יכליל בו משיח אחר, בן יוסף, ושם יתחזק, ולא במקום אחר. ומשום שהוא גבעה תחתונה שאין בה חיים, ימות משיח זה ויהרג, וימות עד שתלקט גבעה זו חיים מאתה גבעה עליונה, ויקום.

אני היום ילדתיך – עבור מי נחשב בן

אספרה אל חק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך (ב, ד)

נשמה שכלולה מהקדוש ברוך הוא ושכינתו, מאתה שעה נקרא בן. אמר תנא אחד, וכי מאתו יום שירש אדם נשמה כלולה מהקדוש ברוך הוא ושכינתו יקרא בן מנין לנו? מהפסוק הזה שאמר דוד בספר תהלים, (תהלים ב) 'אספרה אל חק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך'. אמר לו המנורה הקדושה, רועה הנאמן, מה זה היום ילדתיך? אלא בשבילך אמר דוד ברוח הקדש אני היום ילדתיך. הן עוד היום גדול, באותו שנאמר בו (דברים לד) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. אתה קימת בשכינה ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך – שהינו הגוף, ובכל נפשך – שהינו הנשמה, שחמשה שמות יש לה: נשמה, רוח, נפש, חיה, יחידה. ובכל מאדך – בכל ממונך.

בשנת י"ג למצות מקבל נפש אצילות דכלל ישראל

אמר אלי בני אתה (ב, ד): [זוהר שמות 9' משפטים (דף צ"ח.ט)] **בא**

ח שְׁאֵל מִמֶּנִּי וְאַתָּנָה גוֹיִם נַחֲלַתְךָ וְאַחֲזַתְךָ אִפְסֵי
 אָרֶץ: ט תִּרְעַם בְּשֹׁבֵט בְּרוּל בְּכָלִי יוֹצֵר תִּנְפָצִים:
 י וְעַתָּה מַלְכִים הִשְׁבִּילוּ הוֹסְרוּ שְׁפִטֵי אָרֶץ:
 יא עֲבְדוּ אֶת יְהוָה וְגִילוּ בִּירְאָה וְגִילוּ בְּרַעְיָה:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ויראה, כל מי שהוא זוכה לשלש עשרה שנים ומעלה, נקרא
 בן לכנסת ישראל. וכל מי שהוא מבן עשרים שנה ומעלה
 וזוכה בהם, נקרא בן לקדוש ברוך הוא ודאי. (דברים יד) בנים
 אתם לה' אלהיכם. כשהגיע דוד לשלש עשרה שנה וזכה
 באותו יום שנכנס לארבע עשרה, אז כתוב (תהלים ב) 'ה' אָמַר
 אֵלַי בְּנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךָ'. מה הטעם? שהרי מקדם
 לזה לא היה לו בן, ולא שרתה עליו נשמה עליונה, שהרי
 בשנות ערלה הוא היה, ומשום כך אני היום ילדתיך, היום
 ודאי ילדתיך. אני, ולא הצד האחר, כמו שהיה עד עכשו, אני
 לבדי. בן עשרים שנים, מה כתוב בשלמה? (משלי ד) כִּי בֶן
 הֵייתִי לְאָבִי, לְאָבִי מִמֶּשׁ וְדָאִי.

לעבוד את ה' ביראה וגילוי ברעיה ובשמחה

עבדו את ה' ביראה וגילוי ברעיה (ב, יא): [זוהר ויקרא 9 אחרי מות
 (99 טו)] אחרי מות שני בני אהרן. רבי יצחק פתח, (תהלים
 ב) 'עבדו את ה' ביראה וגילוי ברעיה'. וכתוב (שם ק) עבדו את
 ה' בשמחה באו לפניו ברננה. הפסוקים הללו קשים זה על זה.
 אלא כך שנינו, עבדו את ה' ביראה - שכל עבודה שרוצה בן

⋯—⋯ זוהר תהלים —⋯

אדם לעבד לפני רבונו, בראשונה צריך יראָה, לפחד ממנו. ומשום הפחד של אִדונו ימצא אחר כך שיעשה בשמחה את מצוות התורה, ועל כן כתוב, (דברים י) מָה ה' אֱלֹהֶיךָ שָׁאֵל מעמך כי אם לירָאה. וגילו ברעדה - שאסור לאדם לשמח יותר בעולם הזה. וזה בדברי העולם. אבל בדברי תורה ובמצוות התורה צריך לשמח. אחר כך ימצא אדם שיעשה בשמחה את מצוות התורה, שכתוב עבדו את ה' בשמחה.

[ד"ר נ"ו ע"ב] רבי אבא אמר, עבדו את ה' בירָאה - סוד הדבר הוא. עבדו את ה' בירָאה, איזו יראָה כאן? אלא כמו שבארנו, שכתוב (משלי א) יראת ה' ראשית דעת, וכתוב (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת ה'. יראת ה' - כך נקרא הקדוש ברוך הוא. רבי אלעזר אמר, עבדו את ה' בירָאה - מי שרוצה לעשות עבודת אִדונו, מאיזה מקום מתחיל, ובאיזה מקום יכון את העבודה ליחד את שם רבונו? חזר ואמר, בירָאה. בירָאה היא הראשית, ממטה למעלה. (בא ראה, בני אהרן הרי בארנו, והרי נתבאר הדבר). בא ראה, מה כתוב כאן אחרי מות, ואחר כך - דבר אל אהרן אחיך וגו' בזאת יבא אהרן? אלא מכאן הראשית להזהיר את הפהנים, כל מי שצריכים להזהר בזאת הזו, וזוהי יראת ה'.

עבדו את ה' בירָאה (ב, יא) : [זוהר במדבר פ' שלח לך (דף קס"ה.)] בא וראה, אותו רקיע כשסובב בגלגול, מנגן בנגון, ומקול נהמת המים הנובעים לא ידוע אותו נגון. כל אותם האגנים שבארבעה צדדים מתמלאים מנביעת המים שנובעים. מי

יב נִשְׁקוּ בַר פֶּן יֵאָנֶפֶה וְתֵאָבְדוּ דְרָךְ בִּי יִבְעַר בְּמַעַט אַפּוֹ
אֲשֶׁרֵי כָל חוֹסֵי בוֹ:

— זוהר תהלים —

שהוא בפנים, בשני צדדים עומד שם. אחד בשמחה, שאין
שמחה כאותה שמחה בעולם, לקים (שם ק) עבדו את ה'
בשמחה. ואחד ביראה, שאין יראה כאותה יראה בעולם,
לקים (שם ב) עבדו את ה' ביראה.

מוֹשֶׁה רִבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לֹא הָיָה בַּחֲטָא – בְּאֵדָם הָרֵאשׁוֹן
נִשְׁקוּ בַר (ב, יב): [זוהר חדש (דף קכ.)] בְּאוֹתוֹ זְמַן שִׁיּוּצָאוּ הַדְּבָרִים
הִלְלוּ מִפִּי הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, יְרֵדָה שְׂכִינָה וְנִשְׁקָה
אוֹתוֹ, וְכָל אוֹתָם רָאשֵׁי יְשִׁיבוֹת בְּרִכּוֹ אוֹתוֹ, וְהָרוּעָה הַנֶּאֱמָן
בְּרֵךְ אוֹתוֹ וְנִשְׁקוּ אוֹתוֹ. בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן זָקַן אֶחָד הַזְּמַן אֵלָיו.
פָּתַח וְאָמַר, נִשְׁקוּ בַר, שֶׁהוּא סֵלֶת נִקְיָה, טָפָה קְדוּשָׁה זוֹ שֶׁל
הַתּוֹרָה שֶׁל מֹשֶׁה שֶׁנִּתְּנָה לָנוּ עַל יָדוֹ, שֶׁלֹּא הָיָה בוֹ פְּסֻלַּת שֶׁל
מִץ וְתִבְּן. שְׂמִי שֶׁאֵין פְּסֻלַּת בְּנִשְׁמָתוֹ, הוּא בֵּן שֶׁל הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְשִׁכְנִיתוֹ. שִׁישׁ בֵּן מֵאוֹתָה חֲטָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ הָאֵילָן
שֶׁאֵכֵל אָדָם הָרֵאשׁוֹן הָיָה חֲטָה. ח"ט מִץ וְתִבְּן, שֶׁבִשְׂבִּילוֹ
אָמַר דָּוִד (תהלים נא) הֵן בְּעוֹוֹן חוֹלְלֵתִי וְגו'. וּבְזִמְן שֶׁהָאוֹת ה',
שֶׁהִיא חֲמֻשָׁה מִיְּנֵי לַחֵם, הִיא בְּכִסּוּי דְרָה בֵּין (הַרוּדְפִים אַחֲרֶיהָ)
הַרְשָׁעִים בְּגִלוּת, שֶׁנֶּאֱמַר עֲלֵיהֶם (תהלים א) 'לֹא כֵן הַרְשָׁעִים כִּי
אִם כִּמֶּץ אֲשֶׁר תִּדְפְּנוּ רוּחַ' – י' שֶׁהִיא מַעֲשֵׂה שְׁלוֹ, לֹא
מִתְחַבֵּרַת עִמוֹ. וּמִשּׁוֹם זֶה מִץ וְתִבְּן פְּטוּרִים מִן הַמַּעֲשֶׂר,
וּמִשּׁוֹם זֶה נִשְׁקוּ בַר. נִשְׁקוּ בַר, שֶׁהַשְּׁפָתִים הָעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַרוּעָה הַנְּאָמָן, שֶׁהֵם הַהִשְׁקָאָה שְׁלֵהֶם בְּשָׁנֵי עֲמוּדֵי אֲמַת,
שֶׁהֵם לְמוּדֵי ה'. וְהַצְדִּיק הוּא לְשׁוֹן לְמוּדִים, הוּא לְשׁוֹן
לְמַעְלָה, וְאוֹת בְּרִית לְמַטָּה.

וְעוֹד נִשְׁקוּ בַר, בְּשִׁפְתַיִם הָעֲלִיוֹנוֹת הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיוֹנָה, שְׂכָךְ
עוֹלָה שְׂכִינָה לְחֻשְׁבוֹן שְׂפָ"ה. הַחוּט שְׁסוּבָב אוֹתָהּ
הוּא אוֹתָהּ כְּרִיכָה, הַחוּט שֶׁל זֶרְקָא שְׂמַקִּיף אֶת הַשְּׂפָה הוּא
חוּט שֶׁל חֶסֶד, וְהוּא חוּט שֶׁל זָהָב. וְהוּא קו יָרֵק מֵהֶצֶד שֶׁל
תְּשׁוּבָה שְׁסוּבָב כָּל הָעוֹלָם. שְׁלֹשָׁה חוּטִים הֵם לְמַעְלָה
שְׁסוּבָבִים אֶת בַּת הָעַיִן, שְׁעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר (שִׁיר ז) עַיִנֶיךָ בְּרִכּוֹת
בְּחֻשְׁבוֹן עַל שְׁעַר בַּת רַבִּים. מַה זֶה בַּת רַבִּים? בַּת עַיִן אֱלוֹ
שְׁלֹשַׁת הָאָבוֹת. שְׁלֹשָׁה גּוֹנִים הֵם שֶׁל הָעַיִן. עַיִן הַמַּיִם שְׂאִין
לָהּ הַפֶּסֶק, עַיִן הַמַּיִם. וּמִשָּׁם נִשְׁקוּ בַר לְהָאִיר עוֹלָמוֹת
בְּסוּדוֹת נִסְתָּרִים שֶׁל הַתּוֹרָה. בְּאוֹתוֹ זְמַן קָם אוֹתוֹ זְקֵן וְנָטַל
מִקְלַע בְּיָדוֹ. פָּתַח וְאָמַר, הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, עַד עַכְשָׁו הִיא
מִקְלַע בְּיָדֶךָ, מִכָּאן וְאֵילָךְ הָרִי הַתְּעֲלִית בְּעֲלִיוֹנִים, שְׁמַר
עֲצֻמְךָ מֵהָאָבְנִים שְׁלָהּ. שְׁהָרִי בְּפִי הַצְדִּיקִים הִיא מֵתַעְלָה
בְּתַפְלוֹת שְׁלָהֶם אֶל בְּעָלָהּ. וּבְמַעֲשֵׂים שְׁלָהֶם שֶׁל הָאָבֶן
הַזֶּה, כְּשִׁינְרֵת לְמַטָּה הִיא אָבֶן בַּחֲזָן, שְׁעֲלִיָּה נֶאֱמַר (תהלים
יא) ה' צִדִּיק יִבְחֵן. וְכֵּן נִתְּנָסוּ הָאָבוֹת. וּמִשָּׁם זֶה נֶאֱמַר
(תהלים קיח) אָבֶן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים, שֶׁהֵם הָאָבוֹת.

א מְזֻמֹּר לְדוֹד בְּבִרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנֹו:

— שִׁימוּשׁ תֵּהִלִּים —

לכאב ראש וכתף

מְזֻמֹּר לְדוֹד בְּבִרְחוֹ... ה' מזה רבו צרי. (ג, א): [שימוש תהלים לפרק ג] למען דחש כתפיה ורישיה אמור על שמן זית ותן מלח וימשח.

— זוהר תהלים —

הטעם למושקעות "מְזֻמֹּר" לְדוֹד בְּעַת צָרָה

מְזֻמֹּר לְדוֹד בְּבִרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנֹו (ג, א): [זוהר

בראשית פ' ויצא (דף קנא:)] וַיֵּרָא וַהֲנִה בְּאֵר בְּשֵׂדֶה

וַגּוֹ'. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (תהלים ג) 'מְזֻמֹּר לְדוֹד

בְּבִרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנֹו'. בַּפְּסוּק הַזֶּה הִתְעוֹרְרוּ

הַחֲבֵרִים, אֲבָל מְזֻמֹּר לְדוֹד, לָמָּה אָמַר שִׁירָה? אִם מִשׁוֹם

שֶׁבְנֹו הוּא שָׁקֵם עָלָיו, יוֹתֵר קִינָה הָיָה צָרִיךְ לֵהִיּוֹת, שֶׁהָרִי

הִרַע עָלָיו עַל הָאָדָם קִצָּת מְקֻרָבֵיו מִשְׂאֵחַר הַרְבֵּה. אֲלָא

מְזֻמֹּר לְדוֹד, אָמַר שִׁירָה, וְכֵךְ בִּקְשׁ דָּוִד, שֶׁחָשַׁב שֶׁהִקְדוּשׁ

בְּרוּךְ הוּא סִלַּק אֶת חֲטָאוֹ לְעוֹלָם הַהוּא. כִּינֵן שְׂרָאָה שְׂכָאן

בְּעוֹלָם הַזֶּה רוּצָה לְגַבּוֹת מְמֻנּוּ, שְׂמַח. עוֹד, שְׂרָאָה שְׂעֵלְיוֹנִים

מְמֻנּוּ הָיוּ בְּעוֹלָם שְׂבִרְחוֹ, וְכֻלָּם לְבָדָם. יַעֲקֹב בָּרַח, שְׂכָתוֹב

(הושע יב) וַיִּבְרַח יַעֲקֹב שָׂדֵה אֲרָם, וַיִּבְרַח לְבִדּוֹ. מִשֶּׁה בָּרַח,

שְׂכָתוֹב (שמות כ) וַיִּבְרַח מִשֶּׁה מִפְּנֵי פְרַעֲזָה, וַיִּבְרַח לְבִדּוֹ. וְדוֹד

בָּרַח, כָּל אוֹתָם שְׂלִיטֵי הָאָרֶץ וְכֻל אוֹתָם גְּבוּרֵי הָאָרֶץ וְרָאשֵׁי

יִשְׂרָאֵל, כָּלָם בָּרַחוּ עִמּוֹ, וְסוֹכְבִים מִיְמֵינוּ וּמִשְׂמָאלוֹ

ב יְהוָה מָה רַבּוּ צָרֵי רַבִּים קָמִים עָלָי: ג רַבִּים
אֹמְרִים לְנַפְשִׁי אֵין יְשׁוּעָתָה לּוֹ בְּאֱלֹהִים ^{תַּחַת הַמַּלְאָכִים} סְלַח:
ד וְאַתָּה יְהוָה מִגֵּן בְּעַדֵי כְבוֹדֵי וּמְרִים רֵאשִׁי:

זוהר תהלים

לְשׁמֵר אוֹתוֹ מִכָּל הַצְּדָדִים. כִּיּוֹן שֶׁרָאָה הַשִּׁבְחָה הַזֶּה, אָמַר
שִׁירָה.

אף על פי שהיה בורח ונגרש ממלכותו לא מנע עצמו לומר
שירה לפני הקדוש ברוך הוא

מִזְמוֹר לְדָוִד בְּבַרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבֻשָׁלוֹם בְּנוֹ (ג, א): [זוהר חדש '9 נח
(97 כט:)] רַבִּי פִּתַּח, בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא, וַיִּשְׁלַח אֶת הָעֵרֶב. שְׁאָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, כְּתוּב וַיֹּאמֶר דָּוִד
כו' קוּמוּ וּנְבַרְכֶהָ כִּי לֹא תִהְיֶה לָנוּ פְּלִיטָה מִפְּנֵי אֲבֻשָׁלוֹם.
וְאֵף עַל פִּי שֶׁבִּרְחַת, מָה כְּתוּב בּוֹ? (תהלים ג) 'מִזְמוֹר לְדָוִד
בְּבַרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבֻשָׁלוֹם בְּנוֹ'. וְאֵף עַל פִּי שֶׁהָיָה בּוֹרַח וְנִגְרָשׁ
מִמְּלָכוֹתוֹ, לֹא מָנַע עֲצָמוֹ מִלּוֹמַר שִׁירָה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא וְלָשׁוּב וְלִהְתַּחַנֵּן לְפָנָיו. וַיִּשְׁלַח אֶת הָעֵרֶב, זֶהוּ דָּוִד,
שֶׁהָיָה קוֹרֵא עִמָּהֶם תְּמִיד כְּעוֹרֵב.

חותמים בברכה אצל דוד המלך כמו אצל אברהם אבינו
'וְאַתָּה ה' מִגֵּן בְּעַדֵי כְבוֹדֵי וּמְרִים רֵאשִׁי (ג, ד): [זוהר בראשית '9
לך לך (97 פב:)] רַבִּי יוֹסִי פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים ג) 'וְאַתָּה ה'
מִגֵּן בְּעַדֵי כְבוֹדֵי וּמְרִים רֵאשִׁי'. אָמַר דָּוִד, אֵף עַל גֵּב שֶׁכָּל בְּנֵי
הָעוֹלָם יְבוֹאוּ לְעֶרְךָ עִמִּי קָרֵב - וְאַתָּה ה' מִגֵּן בְּעַדֵי. בֵּא רָאָה,

ה קולי אל יהוה אקרא ויעניי מהר קדשו סלה:
 ו אני שכבתי ואישנה תקיצותי כי יהוה יסמכני: ו לא אירא מרכבות עם אשר סביב שתי עלי: ה קומה יהוה הושיעני אלהי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כתוב מגן בעדי. אמר דוד לקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, מפני מה לא עושים בי חתימה של ברכה כמו שחותמים ברכה באברהם, שכתוב אנכי מגן לך, ואומרים מגן אברהם? אמר הקדוש ברוך הוא לדוד: אברהם כבר בחנתו וצרפתיו, ועומד לפני בקיום שלם. אמר לו דוד: אם כך, (שם כו) בחנני ה' ונסני צרפה כליותי ולבי. כיון שעשה אותו הדבר של בת שבע, נזכר דוד לפניו על מה שאמר. אמר (שם יז) בחנת לבי פקדת לילה צרפתי כל תמצא זמתי כל יעבר פי. אמר, אני אמרתי בחנני ה' ונסני, ואתה בחנת לבי. אני אמרתי צרפה כליותי, ואתה צרפתי כל תמצא, לא מצאת אותי כראוי. זמתי כל יעבר פי - מי יתן והדבר הזה שחשכתי, שלא יעבר את פי. ועם כל זה חותמים בו הברכה, שאנו אומרים מגן דוד. ומשום כך אמר דוד, ואתה ה' מגן בעדי כבודי ומרים ראשי. [וח] ודאי דרגה זו הפכוד שלי שאני מתעטר בו.

יעקב ועשו בכו

קומה ה' הושיעני אלהי כי הבית את כל איבי לחי

הַבֵּית אֶת כָּל אֹיְבֵי לְחֵי שְׁנֵי רְשָׁעִים שְׁבַרְתָּ:
 ט לַיהוָה = הַיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בְּרַכְתָּךְ סֶלָה:

===== זוהר תהלים =====

שְׁנֵי רְשָׁעִים שְׁבַרְתָּ (ג, ה): [זוהר בראשית 9' וישלח (דף קעא):]
 ויש'קהו נקוד למעלה, כי לא נשקו ברצונו. ושנינו, מה
 זה שכתוב (משלי כו) ונעתרות נשיקות שונא? זה בלעם
 כשברך את ישראל, שהרי לא ברכם ברצון הלב. אף
 כאן נעתרות נשיקות שונא - זה עשו. אמר רבי יוסי,
 כתוב (תהלים א) 'קומה ה' הושיעני אלהי כי הכית את כל
 איבי לחי שני רשעים שברת'. ושנינו, אל תקרי שברת
 אלא שרבתך, שהרי גדלו שניו וחשב לנשך אותו וכי'.
 ועל זה ויכבו, זה בכה וזה בכה, ובארוה החברים.

יחשב בעת הגלות צער השכינה ויגאל - לה' הישועה

ל'ה' הישועה על עמך ברכתך סלה (ג, ט): [זוהר ויקרא 9' אמור (דף צ'):]
 עוד פתח ואמר, (תהלים א) 'לה' הישועה על עמך ברכתך
 סלה'. לה' הישועה - כך שנינו, אשריהם ישראל, שלכל מקום
 שגלו, שכינה גלתה עמהם. כשיצאו ישראל מהגלות, למי
 הגאלה - לישראל או לקדוש ברוך הוא? אלא הרי פרשוה בכמה
 כתובים, וכאן - לה' הישועה ודאי. מתי? על עמך ברכתך סלה.
 בשעה שהקדוש ברוך הוא ישגיח בברכות על ישראל להוציא
 אותם מן הגלות ולהיטיב להם, אזי - לה' הישועה ודאי. ועל כן
 שנינו שהקדוש ברוך הוא ישוב עם ישראל מן הגלות. זהו
 שכתוב, (דברים ד) ושב ה' אליהך את שבותך ורחמך.

ד א לְמִנְצַחַת בְּנִינֹת מְזִמֹר לְדָוִד: ב בְּקִרְאֵי עֲנִי
 אֱלֹהֵי ^{תַחַת בְּעַל הַיְבוּסִים} צִדְקֵי בְּצַר הִרְחַבְתָּ לִּי חֲנֻנִי וְשָׁמַע
 תְּפִלָּתִי: ג בְּנֵי אִישׁ עַד מָה כְּבוֹדִי לְבִלְמָה תִּאָּהֲבוּן רֵיךְ
 תִּבְקְשׁוּ כָּזָב סֶלַח: ד וְדַעוּ כִּי הַפְּלָה יְהוָה ^{הַיְבוּסִים} חֲסִיד
 לוֹ יְהוָה ^{הַיְבוּסִים} יִשְׁמַע בְּקִרְאֵי אֱלֹהֵי: ה רַגְזוּ וְאַל תִּחַטְּאוּ
 אִמְרוּ בְּלִבְבְּכֶם עַל מִשְׁכַּבְּכֶם וְדַמּוּ סֶלַח: ו זָכְחוּ וּזְכִי

❦ ————— ❦ שימוש תהלים ❦ ————— ❦

טב לכל דבעי

בקראי ענני וגו' (ד, ב): [שימוש תהלים לפרק ד] צלי יתיה בכל צפרא
 וזיל בכל מאי דבעי לך ואת מצלח, ואמור אותו ג' פעמים קודם
 צאת השמש עם שם שלו "ה. ויוצא מסוף פסוקים, 'י מן
 תפלת, ה' מן דומו סלה, 'י מן לבטח תושיבני, ה' מן ובטחו אל

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

רַגְזוּ וְאַל תִּחַטְּאוּ (ד, ה): [זוהר ויקרא פ' בחקותי (דף קי"ג):] וְנִתְתִּי
 שְׁלוֹם בְּאַרְצְךָ וּשְׁכַבְתֶּם וְאִין מַחְרִיד וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פִתַּח,
 'רַגְזוּ וְאַל תִּחַטְּאוּ' וְגו'. רַגְזוּ וְאַל תִּחַטְּאוּ, פְּסוּק זֶה פְּרָשׁוּהוּ,
 שְׁצָרִיךְ בֶּן אָדָם לְהַרְגִּיז יֵצֵר טוֹב עַל יֵצֵר הָרָע, וְיִפְּה. אֲבָל
 בְּשַׁעַת שְׂוִירַד הַלִּילָה וּבֶן אָדָם שׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ, כְּמָה מְמַנִּים
 עַל הַחֲקִים מִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם, וְהוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים, וּבְנֵי
 אָדָם צְרִיכִים לְהַחְרֵד מִלְּפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּלְפַחַד מְמַנּוּ,
 בְּשִׁבִיל שְׁלָא תִּמְצָא נַפְשׁוֹ בְּתוֹכְם וַיִּנְצַל מֵהֶם, וַיִּצְטַרֵּךְ לוֹ לְבֶן
 אָדָם שְׁלָא יוֹצִיא מְלָה בְּפִיו מֵהֶם, כְּדִי שְׁלָא יַעוֹרֵר אוֹתָם אֱלֹהֵי

צָדֵק וּבְטָחוֹ אֶל יְהוָה: ז רַבִּים אֲמָרִים מִי יִרְאֵנִי
 מִזֶּכֶד נִסָּה עָלֵינוּ אֹר פְּנִיךָ יְהוָה: ח נְתַתָּה שְׂמֹחָה
 בְּלִבִּי מֵעַת הִנָּנִים וְתִירוֹשָׁם רַבּוֹ: ט בְּשָׁלוֹם יִחְדּוּ
 אֲשַׁבְּבָה וְאִישָׁן כִּי אַתָּה יְהוָה לְבָרְד לְבָרְד לְבָרְד
 תּוֹשִׁיבֵנִי:

שימוש תהלים

יהוה, ואמור בכל פעם יהי רצון מלפניך י"ה י"ה השם הגדול הגבור והנורא שתצליח את דרכי ותישר אורחותי ותמלא משאלותי לטובה ותעשה חפצי היום הזה אמן אמן אמן סלה סלה סלה. - ועוד אי בעית למשאל כלום לבר נש, צלי יתיה ואמור, יהי רצון מלפניך י"ה י"ה השם הגדול וגו' שתתנני לחן לחסד ולרחמים בעיני (פלוגי בן פלוגיה) ותמלא משאלותי היום הזה. - גם אם אתה צריך לשלטון לשאול ממנו כלום אמור ג"כ ז"פ עם שם שלו ותצליח.

זוהר תהלים

וְלֹא יִמָּצְאוּ עִמוֹ. זְהוּ שְׁפָתוֹב אֲמָרוּ בְּלִבְבְּכֶם עַל מְשַׁפְּבְּכֶם
 וְדַמוֹ סָלָה. שְׁלֹא יוֹצִיא מִהֶם דְּבוּר בְּפִיו.

ה א לְמַנְצַח אֵל הַנְּחִילוֹת מְזִמּוֹר לְדָוִד: ב אֲמַרְי
הָאֵיזִנָּה יְהוָה־יְהוָה בֵּינָה הַגִּינִי: ג הַקְּשִׁיבָה לְקוֹל
שְׁעֵי מַלְכֵי וְאֱלֹהֵי הַמַּלְאָכִים כִּי אֵלֶיךָ אֲתַפְּלֵל: ד יְהוָה־
בְּקָר תִּשְׁמַע קוֹלִי בְּקָר אַעֲרֹךְ לְךָ וְאַצְפֶּה:

שימוש תהלים

לרוח רע

אמרי האיזנה וגו' (ה, ב): [שימוש תהלים לפרק ה] אי קאי רוח רע לקבלך צלי יתיה תמיד בכונה עד פסוק (כי אתה תברך צדיק) והוא אזלה. - ולמצוא חן, אם יש לך עבודה גבי שלטון קח שמן זית ואמור אותו ג' פעמים בזריחת השמש ובביאת השמש ותמשח פניך ידיך ורגליך.

זוהר תהלים

בְּקָר הוּא עֵת רְצוֹן לְהַתְּפַלֵּל – וְזֶהוּ זְמַן תְּפִלָּה

ה' בְּקָר תִּשְׁמַע קוֹלִי (ה, ד): [זוהר במדבר פ' בלק (דף ר"ד.)] רַבִּי אֶלְעָזָר הָיָה הוֹלֵךְ לְרֵאוֹת אֶת רַבִּי יוֹסִי קָמִיו, רַבִּי אַבָּא וְחֻבְרִיּוֹ הֵלְכוּ עִמּוֹ. פָּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, 'ה' בְּקָר תִּשְׁמַע קוֹלִי וְגו'. ה' בְּקָר, אֵיזָה בְּקָר? אֵלָּא זֶה בְּקָר שֶׁל אַבְרָהָם שֶׁהִתְעוֹרַר בְּעוֹלָם, שִׁכְתוּב (בראשית כב) וַיִּשְׁכֶם אַבְרָהָם בְּבָקָר. שֶׁהָרִי כִּשְׁמָגִיעַ הַבְּקָר, אוֹתוֹ בְּקָר מִתְעוֹרַר בְּעוֹלָם, וְהוּא עֵת רְצוֹן לְפַל, וְלַעֲשׂוֹת טוֹב לְכָל הָעוֹלָם, לְצַדִּיקִים וְלָרָשָׁעִים. וְאֵז זְמַן תְּפִלָּה הוּא לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

באותה שעה יוצא מלאך רפאל ורפואות בידו

ועל זה, בשעה שבא הבקר, כל אותם אסירי המלך מוצאים מנוחה, זמן תפלה הוא עליהם, וכל שפן אותם שחוזרים בתשובה ומבקשים בקשותיהם לפני המלך הקדוש, משום שבשעה זו יוצא ממנה אחד לצד דרום, ורפאל שמו, וכל מיני רפואה בידו. ומצד דרום יוצאת רוח אחת ומגיעה לאותו הממנה שממנה על הרפואה. וכשמגיעה הרפואה לפני הקדוש ברוך הוא, הוא פוקד לבית דינו שלא יפתחו בדין, משום שהחיים ביד הקדוש ברוך הוא, ולא בידיהם.

נשמות הצדיקים בגן עדן מודים – והשכינה מליצה טוב על בניה

ומתוך שהוא עת רצון, רצה הקדוש ברוך הוא זכות אותו האיש. אם ימצא בתפלה (יפה. ואם לא נחשב לו בשוגג) או שהוא בעל תשובה – חס עליו. באותה שעה נשמע קול צפירים המקננות, שכתוב (תהלים קד) אשר שם צפירים יקננו. ואותן צפירים מודות ומשבחות לקדוש ברוך הוא. ואותה אילת השחר מתעוררת בעולם ואומרת, (שם לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו'. אז אותו ממנה יוצא, ועושה כל מה שנצטווה.

הרפואות בידי ה'

ואם תאמר שמיני רפואה בידו כמו שאמרנו – לא כן! שהרי רפואה לא היתה, רק בידי המלך הקדוש. אבל בשעה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁפוּקַד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רְפוּאָה לְאוֹתוֹ הָאָדָם, הוּא יוֹצֵא,
וְכָל הַמְקַטְרָגִים הַמְּמַנִּים עַל מַחְלוֹת רְעוֹת פּוֹחָדִים מִמֶּנּוּ. אִז
אוֹתָהּ הָרוּחַ שֶׁנִּסְעָה מִצַּד דְרוֹם מוֹשִׁיטָה לוֹ לְאוֹתוֹ אָדָם, וְהָרִי
הַרְפוּאָה נִמְצָאת, וְהַכֹּל בִּיַּדִּי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

בְּקַר שֶׁל חֶסֶד וּבְקַר יוֹסֵף

[דף ר"ד ע"ב] וְעַל זֶה כָּתוּב (שם ה) 'ה' בְּקַר תִּשְׁמַע קוֹלִי,
וְלֹא כָתוּב ה' בְּבְקַר תִּשְׁמַע קוֹלִי. אֲלֵא לְגַבֵּי הַבְּקַר שֶׁל
אַבְרָהָם הוּא אָמַר. 'בְּקַר אֲעֲרֹךְ לָךְ וְאַצְפֶּה'. שְׁנֵי בְּקַר
לָמָּה? אֲלֵא אֶחָד בְּקַר שֶׁל אַבְרָהָם, וְאֶחָד בְּקַר שֶׁל יוֹסֵף,
שְׁכָתוּב (בראשית מד) הַבְּקַר אוֹר, וּמִתְרַגְּמִים: בְּקַר מֵאִיר,
מֵאִיר וּדְאִי. אֲעֲרֹךְ לָךְ וְאַצְפֶּה, מַה זֶה אֲעֲרֹךְ לָךְ? אֲלֵא
אֲסַדֵּר לָךְ גֵּר שֶׁלָּךְ לְהַדְלִיק, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קלב) עֲרַכְתִּי
גֵּר לְמִשְׁיַחִי. וּלְגַבֵּי הַבְּקַר שֶׁל יוֹסֵף הוּא אָמַר, שְׁאוֹתוֹ סְדוּר
שֶׁל גֵּר שֶׁלוֹ הוּא.

הַשְּׁבַח שֶׁל דָּוִד שֶׁצִּפֶּה יוֹתֵר מִכֻּלָּם

וְאַצְפֶּה, מַה זֶה וְאַצְפֶּה? הָרִי כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם מְצַפִּים
וּמְחַכְּפִים לְטוֹב הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאַפְלוּ
בְּהִמּוֹת הַשְּׂדֵה, וּמַה שְּׁבַח שֶׁל דָּוִד יוֹתֵר מִכֹּל בְּנֵי
הָעוֹלָם? אֲלֵא דָּבָר זֶה שְׁאַלְתִּי, וְכֵן אָמְרוּ לִי, וְהוּא דָּבָר
אַמֶּת שֶׁבָּא מִרְחוֹק.

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרֵא אוֹר לְאוֹרוֹ

אוֹר רֵאשׁוֹן שֶׁבְּרֵא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִיָּה מֵאִיר עַד שֶׁלֹּא

ה בִּי לֹא אֵל חָפִיץ רָשָׁע אֲתָהּ לֹא יִגְרָךְ רָע: ו לֹא יִתְצַבּוּ הוֹלְלִים לְנֶגְדַּי עֵינַיִךְ שְׁנֵאתָ כָּל פְּעָלַי אֲנִי:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יָכְלוּ הָעוֹלָמוֹת לְסַבֵּל אוֹתוֹ. מָה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא?
עָשָׂה אוֹר לְאוֹרוֹ לְהִתְלַבֵּשׁ זֶה בְּזֶה. וְכֵן כָּל שְׂאֵר הָאוֹרוֹת,
עַד שֶׁכָּל הָעוֹלָמוֹת הִתְקַיְּמוּ בְּקִיּוּמָם וַיְכַלּוּ לְסַבֵּל.

דוד תקן המלכות ואצפה לשון צפוי

וּמִשׁוּם כִּךְ הִתְפַּשְׁטוּ דְרָגוֹת וְהִתְלַבְּשׁוּ אוֹרוֹת, וְהֵם נִקְרְאוּ
כְּנַפִּים עֲלִיוֹנִים, עַד שְׂמִיָּעִים לְבַקֵּר זֶה שֶׁל יוֹסֵף,
וְהוּא לֹקַח כָּל הָאוֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים. וּמִתּוֹךְ שֶׁכָּל הָאוֹרוֹת
הָעֲלִיוֹנִים בּוֹ תְלוּיִים, זִיוו עוֹלָה מִסוּף הָעוֹלָם עַד סוּף הָעוֹלָם
שְׁלֵמָה, עַד שֶׁהָעוֹלָמוֹת שְׁלֵמָה לֹא יִכּוֹלִים לְסַבֵּל. בָּא דָּוִד
וְהִתְקִין נֵר זֶה, כְּסוּי לְבַקֵּר זֶה שֶׁל יוֹסֵף לְהִתְפַּסּוֹת בּוֹ וְלִהְעֵמִיד
עוֹלָמוֹת שְׁלֵמָה בְּסִדּוֹר הַנֵּר הַזֶּה, וְעַל זֶה כָּתוּב בְּקֶרֶת אֶעֱרֹךְ
לָךְ וְאֶצְפֶּה, כְּמוֹ שְׁנֵאֵמַר (שְׁמוֹת לו): וַיִּצְפֶּהוּ זֶהָב טָהוֹר. (וּמִשׁוּם
שְׁמוֹת נֵר, דוּד תְלוּי בּוֹ וכו') וּמִשׁוּם שְׁאוֹתוֹ הַנֵּר הוּא שֶׁל דָּוִד וְבוֹ
תְלוּי, אָמַר שֶׁהוּא יִהְיֶה כְּסוּי לְבַקֵּר הַזֶּה. בָּא רַבִּי אַבָּא וּנְשָׁקוּ,
וְאָמַר, אֲלֵמָּלָא לֹא יִצְאָתִי לְדֶרֶךְ רַק לְשִׁמְעַת דְּבַר זֶה - דִּי לִי!

עַד שְׁאָדָם לֹא חָטָא הֵיךְ עוֹלָה וְעוֹמֵד בְּחִכְמַת הָאוֹר הָעֲלִיוֹן
וְלֹא הֵיךְ נִפְרָד מֵעֵץ הַחַיִּים

בִּי לֹא אֵל חָפִיץ רָשָׁע אֲתָהּ לֹא יִגְרָךְ רָע (ה, ח): [זוהר בראשית פ'
בראשית (דף נב:)] בָּא רָאָה, עַד שְׁאָדָם לֹא חָטָא, הֵיךְ עוֹלָה

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

ועומד בחכמת האור העליון ולא היה נפרד מעץ החיים. כיון שהגדיל תאנתו לדעת ולדרת למטה, נמשך אחריהם עד שנפרד מעץ החיים, וידע רע ועזב הטוב לא יגורף רע'. ועל זה כתוב 'כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרף רע'. מי שנמשך אחר רע, אין לו דירה עם עץ החיים.

לא יגורף רע – מי זה שנקרא רע!

כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרף רע (ה, ח) : [זוהר בראשית פ' בראשית (דף טו:)] 'יִרָא ה' כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם בְּאָרֶץ וְכָל יֵצֵר מִחֲשֵׁבֶת לְבוֹ. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַח, (תהלים ה) 'כִּי לֹא אֵל חֹפֵץ רֹשַׁע אֶתָּה לֹא יִגְרָף רֹעַ'. פֶּסוּק זֶה נֶאֱמַר וּבְאֲרֻנוֹהוּ. אָבֵל בֹּא רָאֵה, מִי שֶׁנִּדְבַק בַּיֵּצֵר הָרַע וְנִמְשָׁךְ אַחֲרָיו, יִטְמָא הוּא וְיִטְמָאוּ אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר.

כי רבה רעת האדם – כל הרעות היו עושים, ולא נשלם חטאם עד שהיו שופכים דמים לחנם על הארץ. ומי הם שהיו משחיתים דרכם על הארץ? זהו שכתוב רק רע כל היום. כתוב כאן רק רע, וכתוב שם [לא יגרף רע, וכתוב] (בראשית לח) 'יִהְיֶה עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רֹעַ בְּעֵינֵי ה'.

אמר רבי יוסי, וכי רע אינו רשע? אמר לו, לא. רשע – אפלו הרים ידו על חברו, אף על גב שלא עשה לו דבר, נקרא רשע, כמו שכתוב (שמות ב) וַיֹּאמֶר לְרֹשַׁע לְמָה תִּכָּה רֹעַךְ. הכִּתִּית לא כתוב, אלא תכה. אבל רע לא נקרא אלא מי שמשחית דרכו ומטמא עצמו ומטמא את הארץ, ונותן כח וחזק לרוח

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

הַטְמָאָה שְׁנִקְרָאת רַע, שְׁכָתוּב רַק רַע כָּל הַיּוֹם. וְלֹא נִכְנָס בַּפְּלִטְרִין וְלֹא רוּאָה פְּנֵי שְׂכִינָה, מִשּׁוּם שְׁבֻזָּה מִסְתַּלְקֶת שְׂכִינָה מִן הָעוֹלָם. וּמִנִּין לָנוּ? מִיַּעֲקֹב. שְׁכָשָׁה סְתִלְקָה מִמֶּנּוּ שְׂכִינָה, חָשַׁב שֵׁשׁ פְּסוּל בְּבָנָיו שְׁבַגְלָלִים הִתְחַזְקָה בְּעוֹלָם רוּחַ הַטְמָאָה וּנְגָרַע הָאוֹר מֵהַלְבָּנָה וּפָגַם אוֹתָהּ. וְאִם תֹּאמַר לָמָּה? מִשּׁוּם זֶה מְטַמֵּא אֶת הַמְקַדָּשׁ וְהִסְתַּלְקָה שְׂכִינָה מֵעַל יַעֲקֹב. כָּל שֶׁכֵּן אוֹתוֹ שְׁמַטְמֵא דְרָכּוֹ וּמְטַמֵּא עֲצָמוֹ שֶׁהוּא מִחִזֵּק אֶת רוּחַ הַטְמָאָה, וְלָכֵן כְּשֶׁנִּטְמָא נִקְרָא רַע.

חֲטָא שְׁנִטְמָא בּוֹ אָדָם יוֹתֵר בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא - מִי שְׁשׂוּמָךְ זִרְעוֹ לְרִיק וּמוֹצִיא זִרְעוֹ לַחֲנָם

בִּי לֹא אֵל חֲפִיז רִשְׁעֵי אֲתָה לֹא יִגְרָךְ רַע (ה, ח) : [זוהר בראשית פ' וישב (דף קפח.)] וְזִרְעוֹ בְּעֵינֵי ה' אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּמַּת גַּם אֹתוֹ. רַבִּי חֲזִיָּא פְתַח, (קהלת יא) בְּבַקֵּר זִרְעוֹ אֶת זִרְעוֹ וְלַעֲרַב אֶל תַּנּוּחַ יֶדְךָ וְגו'. בֹּא רֵאֵה כַּמָּה רְאוּי לְאָדָם לְהִזְהַר מִחֲטָאָיו וְלִהְיֶה בְּמַעֲשָׂיו לַפְּנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִשּׁוּם שְׁכָמָה שְׁלוּחִים וְכַמָּה מְמַנִּים הֵם בְּעוֹלָם שְׁהֵם הוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים וְרוּאִים אֶת מַעֲשֵׂי בְנֵי הָאָדָם וּמַעֲיִדִים עָלָיו [ד"ח עליהם], וְהַכֹּל כְּתוּבִים בְּסֵפֶר. בְּגָלֵל זֶה לֹא נִכְנָס לְמַחְצָה וְלֹא רוּאָה תֹאֵר פְּנֵיו שֶׁל עֵתִיק יוֹמִין, כְּמוֹ שְׁלַמְדָּנוּ, כְּתוּב כֹּאן 'לֹא יִגְרָךְ רַע', וְכָתוּב וַיְהִי יַעֲר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי ה', וּמִשּׁוּם כִּף כְּתוּב (ישעיה א) יִדְיֶכֶם דְּמִים מְלֹאוּ. אֲשֶׁרֵי חִלְקוֹ שֶׁל הָאִישׁ שֶׁיֵּרָא מִרְבוּנוֹ וַיְהִיָּה שְׁמוֹר מִדְּרָךְ רַעָה, וַיִּטְהַר עֲצָמוֹ לְהִשְׁתַּדֵּל בִּירְאֵת רְבוּנוֹ. וּבֹא וְרֵאֵה, בְּכָל אוֹתָם הַחֲטָאִים שְׁנִטְמָא בְּהֵם הָאָדָם יוֹתֵר

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

בְּעוֹלָם הַזֶּה, זֶהוּ חֲטָא שְׁנַטְמָא בּו אָדָם יוֹתֵר בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא - מִי שֶׁשׁוֹפֵךְ זֶרְעוֹ לְרִיק וּמוֹצִיא זֶרַע לְחִנָּם בְּיַד אוֹ בְּרַגְלָא וְנִטְמָא בּו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ה) 'כִּי לֹא אֵל חֲפֵץ רָשַׁע אֶתָּה לֹא יִגְרֹךְ רָע'.

כִּי לֹא אֵל חֲפֵץ רָשַׁע אֶתָּה לֹא יִגְרֹךְ רָע (ה, ח) : [זוהר בראשית פ' ויחי (דף ר"ט:)] לְמַדְנּוּ, אוֹתוֹ הַצַּדִּיק שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְרַצֶּה בּו, וְהִכְרוֹז קוֹרָא עָלָיו שְׁלֹשִׁים יָמִים בֵּין צַדִּיקֵי גֵן הָעֵדֶן, כָּל הַצַּדִּיקִים שֶׁמַּחִים, כָּל הַצַּדִּיקִים בָּאִים וּמַעֲטָרִים מְקוֹמוֹ שֶׁל אוֹתוֹ הַצַּדִּיק עַד שֶׁיָּבֵא לְמַדָּר אֶת דִּיּוּרוֹ בִּינֵיהֶם. וְאִם רָשַׁע הוּא, הִכְרוֹז קוֹרָא עָלָיו כְּגִיּוֹנָם שְׁלֹשִׁים יוֹם [עליון], וְכָל הַרְשָׁעִים כְּלָם עֲצוּבִים. כְּלָם פּוֹתַחִים: וַי, שֶׁהָרִי דִין חֲדָשׁ מִתְעוֹרֵר כְּעַת בְּגַלְלוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי. כְּמָה שׁוֹמְרֵי הַחֶק מְזַדְמָנִים כְּנִגְדּוֹ וּמְקַדְיָמִים לוֹ: וַי, אוֹי לְרָשַׁע אוֹי לְשִׁכְנוֹ. וְכָלם פּוֹתַחִים וְאוֹמְרִים: אוֹי לְרָשַׁע רָע כִּי גָמוּל יִדְּיו יַעֲשֶׂה לוֹ. מַה זֶה [טעם] גָּמוּל יִדְּיו? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לְכַלֵּל [להוציא] מִי שֶׁזּוֹנָה בְּיָדוֹ לְהוֹצִיא וּלְהַשְׁחִית זֶרְעוֹ לְרִיק. שֶׁהָרִי שְׁנִינּוּ, כָּל מִי שֶׁמוֹצִיא זֶרְעוֹ לְרִיק נִקְרָא רָע, וְלֹא רוֹאֶה פָּנָי שְׁכִינָה, שֶׁכְּתוּב (תהלים ה) 'כִּי לֹא אֵל חֲפֵץ רָשַׁע אֶתָּה לֹא יִגְרֹךְ רָע', וְכְתוּב (בראשית לב) וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רָע. אֵף כָּאֵן, אוֹי לְרָשַׁע רָע - אוֹי לְאוֹתוֹ רָשַׁע שֶׁהוּא רָע, שֶׁעָשָׂה עֲצָמוֹ רָע, כִּי גָמוּל יִדְּיו יַעֲשֶׂה לוֹ - לְכַלֵּל מִי שֶׁזּוֹנָה בְּיָדוֹ לְהוֹצִיא וּלְהַשְׁחִית זֶרְעוֹ לְרִיק, וְלָזֶה טוֹרְדִים אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם יוֹתֵר מִכָּלָם.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

בא תראה, שהרי כתוב **אוי לרשע** [רע]. כִּיּוֹן שְׁכַתוּב אוי לרשע, למה רע? אלא כמו שאמרנו, שעשה עצמו רע, וכתוב לא יגרף רע, וכלם עולים וזה לא עולה. ואם תאמר, שאר רשעים שהרגו בני אדם? בא ראה, כלם עולים והוא לא עולה. מה הטעם? הם הרגו בני אדם אחרים, וזה הרג בניו ממש, שפך דמים רבים. בא ראה, בשאר רשעי העולם לא כתוב וירע בעיני ה', וכאן כתוב וירע בעיני ה' אשר עשה. מה הטעם? משום שכתוב ושחת ארצה. שנינו, אמר רבי יהודה, אין לך חטא בעולם שאין לו תשובה פרט לזה, ואין לך רשע שלא רואה פני שכינה פרט לזה, שכתוב לא יגרף רע, כלל. אמר רבי יצחק, אשרי הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (ישעיהו ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ. מה זה לעולם יירשו ארץ? אמר רבי יהודה, כמו שכתוב (תהלים קטז) אתה לך לפני ה' בארצות החיים.

טַרְם שְׁחַטְאוּ הִיוּ שׁוֹמְעִים קוֹל מַלְמַעְלָה וְיֹדְעִים אֶת הַחֲכֻמָּה הַעֲלִיּוֹנָה וְלֹא פוֹחַדִּים כִּיּוֹן שְׁחַטְאוּ אִפְלוּ קוֹל שְׁלֻמְטָה לֹא יָכְלוּ לַעֲמוֹד בּוֹ

כי לא אל הפין רשע אתה לא יגרף רע (ה, ה): [זוהר שמות פ' כי תשא דף (קצ"ג):] בא וראה, טרם חטא אדם, היה עולה ועומד בחכמת האור העליון, ולא היה נפרד מעץ החיים. כִּיּוֹן שהגדיל תשוקתו לרעת ולרדת למטה, נמשך אחריהם, עד שנפרד מעץ החיים, וידע רע ועזב הטוב. ולכן כתוב (תהלים

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

(ה) 'כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרף רע'. מי שנמשך ברע, אין לו דיור עם עץ החיים. וטרם שחטאו, היו שומעים קול מלמעלה ויודעים את החכמה העליונה ולא פוחדים. כיון שחטאו, אפלו קול שלמטה לא יכלו לעמד בו.

כמו זה, טרם שחטאו ישראל, בשעה שעמדו ישראל על הר סיני, העברה מהם והמתו של הנחש הזה, שהרי אז בטול של יצר הרע היה בעולם, ודחו אותו מהם, ואז נאחזו בעץ החיים ועלו למעלה, ולא ירדו למטה. אז היו מכירים והיו רואים אספקלריות העליונות, ועיניהם הונארו, ושמחו להכיר ולשמע. ואז חגר אותם הקדוש ברוך הוא בחגורות של אותיות השם הקדוש שלא יוכל לשלט עליהם הנחש הזה, ולא יטמא אותם כבראשונה. כיון שחטאו בעגל, העברו מהם כל אותן הדרגות והאורות העליונים, והעברה מהם חגורת כלי הזין שהתעטרו מהשם הקדוש העליון, והמשיכו עליהם הנחש הרע כמקדם, וגרמו מות לכל העולם. ואחר כך מה כתוב? וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו.

בא וראה, מה כתוב בראשונה? (שמות יד) וירא ישראל את היד הגדלה. וכלם ראו את הזהרים העליונים נאורים באספקלריה המאירה, שכתוב (שם כ) וכל העם ראים את הקולת. ועל הים היו רואים ולא פוחדים, שכתוב זה אלי ואנוהו. אחר שחטאו, פני הסרסור לא היו יכולים לראות. מה כתוב? וייראו מגשת אליו. ובא ראה, מה כתוב בהם?

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

וַיִּתְנַצְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֵדִים מֵהָר חוֹרֵב, שְׁהֶעֱבְרוּ מֵהֶם
 אוֹתָם כְּלֵי זִין שְׁהִתְחַבְּרוּ בָהֶם בְּהַר סִינִי, כְּדִי שְׁלֹא יִשְׁלַט
 אוֹתוֹ הַנְּחֹשׁ הָרָע. כִּיֹּן שְׁהֶעֱבְרוּ מֵהֶם, מָה כָּתוּב? וּמֹשֶׁה יִקַּח
 אֶת הָאֹהֶל וְנָטָה לוֹ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה הַרְחָק מִן הַמַּחֲנֶה. אָמַר רַבִּי
 אֶלְעָזָר, מָה הַפְּסוּק הַזֶּה לְזֶה? אֲלֹא כִּיֹּן שִׁידַע מֹשֶׁה שְׁהֶעֱבְרוּ
 מִיִּשְׂרָאֵל אוֹתָם כְּלֵי זִין עֲלִיוֹנִים, אָמַר, הֲרִי וְדַאי מִכָּאן וְהִלָּאָה
 הַנְּחֹשׁ הָרָע יָבֵא לְדוֹר בִּינִיָּהֶם. וְאִם יַעֲמֵד הַמִּקְדָּשׁ כָּאֵן
 בִּינִיָּהֶם, יִטְמָא. מִיָּד – וּמֹשֶׁה יִקַּח אֶת הָאֹהֶל וְנָטָה לוֹ מִחוּץ
 לַמַּחֲנֶה הַרְחָק מִן הַמַּחֲנֶה. מִשּׁוּם שֶׁמֹּשֶׁה רָאָה שְׁהַרִי אִזּוֹ יִשְׁלַט
 הַנְּחֹשׁ הָרָע מָה שְׁלֹא הָיָה מִקְדָּם לְכֵן.

לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶרַע בְּשָׂר

כִּי לֹא אֵל חִפְצֵי רָשָׁע אֶתָּה לֹא יִגְרָךְ רָע (ת, ח): זנוהר ויקרא פ'
 אמור (דף צ' ע"ב) עוד פתח ואמר, ולא יחלל זרעו בעמיו כי
 אני ה' מקדשו. בא ראה, כל מי שמוציא זרע לבטלה, לא
 זוכה לראות פני שכינה, ונקרא רע, שכתוב (תהלים ה) 'כי לא
 יל חפץ רשע אתה לא יגרך רע'. זה מי שמוציא אותו בידו,
 או באשה אחרת שאינה כשרה. ואם תאמר שמוציא אותו
 באשה שאינה מתעברת, כך גם? לא. אלא כמו שאמרנו.
 ועל פן יבקש אדם מהקדוש ברוך הוא שיזמין לו פלי כשר,
 שלא יפגם זרעו. מי שמוציא זרע בכלי שלא כשר, פוגם את
 זרעו. אוי למי שפוגם את זרעו. ומה בשאר בני אדם כך –
 בכהן שעומד למטה כמו שלמעלה בקדשה עליונה על אחת
 כמה וכמה.

— זוהר תהלים —

מאותו פגם וחטא יורדים ואין עולם

לא יגרך רע (ה, ה): [זוהר שמות פ' ויקהל (דף רי"ד):] **בְּשֶׁעָה** שְׁדָנִים אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם, מְסַתְּכָלִים בְּמַעֲשָׂיו. אִם הָיָה פּוֹגֵם אֶת סוּד בְּרִית הַקֹּדֶשׁ שְׁחַתּוּם בְּבִשְׂרוֹ, וְעַכְשָׁו פּוֹגֵם אֶת הָאָרוֹן (הַבְּרִית) שְׁלוֹ בְּזָה - לְזָה אֵין חֶלֶק בְּצַדִּיקִים. מְסַתְּכָלִים בּוֹ וְדָנִים אוֹתוֹ, וּמוֹצִיאִים אוֹתוֹ מִכָּל שֶׁל אָדָם. כִּיּוֹן שֶׁהוֹצִיאוּ אוֹתוֹ מִכָּל שֶׁל אָדָם, מוֹצִיאִים אוֹתוֹ מִכָּל שֶׁל כָּל הָאֲחֵרִים שְׁנוּעְדוּ לְחַיֵּי עוֹלָם, וְנוֹתְנִים אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ (אֲרוֹן) צַד שְׁאִינוּ נִכְלָל בְּסוּד שֶׁל גּוֹף הָאָדָם. כִּיּוֹן שְׁנִמְסָר לְאוֹתוֹ צַד - אוֹי לוֹ שְׁמִכְנִיסִים אוֹתוֹ לְגִיחָנָם, וְלֹא יוֹצֵא מִשָּׁם לְעוֹלָמִים. עַל זֶה כְּתוּב, (ישעיה 10) וַיֵּצְאוּ וַיֵּצְאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים כִּי וְגו'. אוֹתָם שְׁנִשְׁאָרוּ מִכָּל שֶׁל אָדָם.

והדברים הללו, כשלא עשה תשובה שלמה, תשובה שְׁרֵאוּיָה לְכִסּוֹת עַל כָּל מַעֲשָׂיו. וְעַם כָּל זֶה, טוֹב לוֹ שְׁלֹא יִכְנַס לְאָרוֹן, שֶׁהָרִי כָּל זְמַן שֶׁהַגּוֹף עוֹמֵד, הַנְּשָׂמָה נְדוֹנִית וְלֹא נִכְנָסֶת לְמִקּוּמָהּ, פָּרַט לְאוֹתָם חֲסִידִים עֲלִיּוֹנִים קְדוּשִׁים שְׁרֵאוּיִים לְעֵלוֹת עִם גּוֹפָם. אֲשֶׁרִי חֶלֶקָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. מִשּׁוּם שְׁאֵין חֲטָא קָשָׁה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ זֶה שְׁמִשְׁקָר וּפּוֹגֵם אֶת אוֹת בְּרִית הַקְּדוֹשׁ, וְזֶה אֵינוֹ רוֹאֶה פָּנֵי שְׂכִינָהּ, וְעַל חֲטָא זֶה כְּתוּב, (בראשית לח) וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי ה'. וְכְתוּב, (תהלים ה) **לא יגרך רע.**

וְתֹאבֵד הַכְּרִי כָּזָב אִישׁ דָּמוֹם וּמְרֻמָּה יִתְעַב יְהוָה
 ה' וְאֲנִי בְּרַב חַסְדֶּיךָ אָבוֹא בֵּיתְךָ אֲשַׁתְּחֶנָּה אֶל
 הַיְכָל קִדְשֶׁךָ בִּירְאֶתְךָ: ט יְהוָה ה' נַחֲנִי בְּצַדִּיקְךָ

— זוהר תהלים —

עצה לאדם - כשהוא עולה בלילה על מטתו, צריך לקבל עליו את המלכות שלמעלה בלב שלם ולהקדים למסר לפניו את פקדון נפשו, ומיד נצול מכל המחלות הרעות ומכל הרוחות הרעות ולא שולטים עליו

וְאֲנִי בְּרַב חַסְדֶּיךָ אָבוֹא בֵּיתְךָ אֲשַׁתְּחֶנָּה אֶל הַיְכָל קִדְשֶׁךָ
 בִּירְאֶתְךָ (ה, ה): [זוהר הקדמת ספר הזוהר דף יא.] בֹּא רְאֵה עֲצָה

לאדם - כשהוא עולה בלילה על מטתו, צריך לקבל עליו את המלכות שלמעלה בלב שלם ולהקדים למסר לפניו את פקדון נפשו, ומיד נצול מכל המחלות הרעות ומכל הרוחות הרעות ולא שולטים עליו. ובבקר, כשקם ממטתו, צריך לברך לרבוננו, ולהכניס לביתו, ולהשתחוות לפני היכלו בראה רבה, ואחר כך יתפלל תפלתו. ויקח עצה מאותם האבות הקדושים, שכתוב (תהלים ה) 'וְאֲנִי בְּרַב חַסְדֶּיךָ אָבוֹא בֵּיתְךָ אֲשַׁתְּחֶנָּה אֶל הַיְכָל קִדְשֶׁךָ בִּירְאֶתְךָ'. כך פרשו, שלא צריך לאדם להכניס לבית הכנסת אלא אם נמלך בראשונה באברהם יצחק ויעקב, משום שהם תקנו התפלה לפני הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב וְאֲנִי בְּרַב חַסְדֶּיךָ אָבוֹא בֵּיתְךָ - זה אברהם. אשתחיה אל היכל קדשך - זה יצחק. בִּירְאֶתְךָ - זה יעקב. וצריך להכלילם בראש, ואחר כך יכניס לבית

לְמַעַן שׁוֹרְרֵי הוֹשֵׁר) הַיִּשְׂרָאֵל לְפָנַי דְּרַבְרָב: י כִּי אֵין בְּפִיהוּ
 נְבוֹנָה קְרָבָם חוֹת קָבַר פְּתוּחַ גְּרוֹנָם לְשׁוֹנָם יַחְלִיקוּן:
 יא הַאֲשִׁימָם אֱלֹהִים ^{תַּחַת הַיָּד הַיְמָנִית} יִפְלוּ מִמַּעְצוֹתֵיהֶם בְּרַב
 פְּשָׁעֵיהֶם הִדְיָחֻמוּ כִּי מָרוּ בָךְ: יב וַיִּשְׁמָחוּ כָּל חוֹסֵי בָךְ
 לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתַסֵּף עֲלֵימוּ וַיַּעֲלֶצוּ בָךְ אֲהַבֵי שְׁמֶךָ:
 יג כִּי אַתָּה תִּבְרַךְ צַדִּיק יְהוָה ^{יְהוָה} בְּצַנְחָה רְצוֹן
 תַּעֲטֶרְנוּ:

— זוהר תהלים —

הַכְּנֶסֶת וַיִּתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ. אֲזַ כְּתוּב (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי
 אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֲתַפְּאֵר.

עֲתִידִים הַצַּדִּיקִים לְשִׁמּוּחַ עִם הַקְּבָ"ה כְּבִיכּוֹל

וַיִּשְׁמָחוּ כָּל חוֹסֵי בָךְ לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתַסֵּף עֲלֵימוּ וַיַּעֲלֶצוּ בָךְ
 אֲהַבֵי שְׁמֶךָ (ה, יג): [זוהר בראשית פ' וישב (דף קצג.)] כִּי
 גְּדוֹל יוֹם ה' וְנוֹרָא מְאֹד וּמִי יְכִילֵנוּ - שֶׁהוּא שׁוֹלֵט עַל הַכֹּל
 וְעֲלִיּוֹן וְתַקִּיף עַל כָּלֶם, וְכָלֶם תַּחַת שְׁלֹטוֹנוֹ. אֲשֶׁרֵי הַצַּדִּיקִים
 שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בָהֶם תָּמִיד לְזַכּוֹת אוֹתָם לְעוֹלָם
 הַבָּא וּלְשַׂמַּח אוֹתָם בְּשִׂמְחַת הַצַּדִּיקִים שֶׁעֲתִידִים לְשַׂמַּח עִם
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂכָתוּב (תהלים ה) וַיִּשְׁמָחוּ כָּל חוֹסֵי בָךְ
 לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתַסֵּף עֲלֵימוּ וַיַּעֲלֶצוּ בָךְ אֲהַבֵי שְׁמֶךָ.

כִּי אַתָּה תִּבְרַךְ צַדִּיק ה' בְּצַנְחָה רְצוֹן תַּעֲטֶרְנוּ

כִּי אַתָּה תִּבְרַךְ צַדִּיק בְּרִכּוֹת לְרֵאשׁ צַדִּיק (ה, יג): [זוהר פ'

א לַמְנַצֵּחַ בְּנִגְיֹנוֹת עַל הַשְּׁמִינִית מְזֻמָּר לְדָוִד:

— ❦ — שִׁמוּשׁ תֵּהִלִּים ❦ —

לחולי העינים

למנצח בנגינות על השמינית... אל באפך וגו' (ו, א): [שימוש תהלים לפרק ו] לחולי העינים. לחוש אותו שבעה פעמים ביום שלשה ימים ויתרפא. ושם שלו הוא ושע"י. כיצד, י מן "יבושו ויבהלו מאוד וכו'. ואמור. יהי רצון מלפניך השם הגדול הגבור והנורא היוצא מזה המזמור שהוא ושע"י, בעל הישועה שתושיעני מכל צער וחולי שיש לי וחשישה שיש לי בעיני כי לך הישועה והיכולת. - ועוד למי שהוא בצער בין בים בין ביבשה לחוש אותו ז"פ לעת צורך ואמור. יהי רצון מלפניך ישעי בעל הישועה שתושיעני ותצילני מכל צער כי לך הישועה והיכולת.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בְּבְרִית רוּאִים פְּנֵי הַשְּׂכִינָה

לַמְנַצֵּחַ בְּנִגְיֹנוֹת עַל הַשְּׁמִינִית מְזֻמָּר לְדָוִד (ו, א): [זוהר תורה ו, א] החברים דרשו שמזמור הזה נאמר על המילה שניתנה ביום השמיני רבי אבא הלך מטבריא למעון הקיץ של חותנו ורבי יעקב בנו היה עמו, כאשר עברו בכפר טרשא

זו הזוהר

א. יש מסתפקים אולי זה הדרש על קפיטל י"ב למנצח על השמינית, אבל נראה יותר דשייך לכאן, כי התפלות של זה הקפיטל שתבוא לו רפואה שינצל משאול ושיבושו ויבהלו כל אויביו, בכל זה נשען על זכות מצות המילה כמובא כאן בדרשות זוהר ובשאר הדרשות של חלק א' (דף צג:).

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

ביקש מהם בעל הבית שילינו אצלו, יען כי למחר יהיה אצלו ברית מילה של בנו הנולד לו, א"ר אבא זאת הבקשה של מצוה היא ולראות פני השכינה נלין פה, ישבו שם כל היום ההוא, וכל אותו הלילה עסקו בתורה.

פִּינּוּ שְׁנַכְנְסוּ בְּזֶה הַחֶלֶק נִקְרָאִים צְדִיקִים

פתח רבי אבא ואמר (ישעי' ס) "ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ" וגו', דבר זה הרי ביארו החברים מפני מה כתוב ועמך כלם צדיקים, וכי כל ישראל צדיקים הם, והלא כמה רשעים יש בהם בישראל, כמה חוטאים וכמה פושעים שעוברים על מצות התורה, אלא כך למדנו בסוד של משנה, זכאים הם ישראל, שעושים קרבן של רצון להקב"ה שמקריבים בניהם ביום השמיני לקרבן, וכאשר נימולים נכנסים בזה החלק הטוב של הקב"ה, שכתוב: "וצדיק יסוד עולם" (משלי י'), וכיון שנכנסו בזה החלק של צדיק נקראים צדיקים, ודאי כלם צדיקים, ועל כן "לעולם ירשו ארץ", ככתוב (תהלים קיח) "פתחו לי שערי צדק אבא בס" וגו', וכתוב "זה השער לה' צדיקים יבאו בו", אותן שנימולו ונקראים צדיקים, נצר מטעי, נצר מאותן הנטיעות שנטע הקב"ה בגן עדן וזאת הארץ אחת מהן, ולכך יש להם לישראל חלק טוב

זיו הזוהר

ב. פירוש בגן עדן העליון עולם הבינה, והנטיעות הן ז' הספירות מן חסד עד מלכות, וזהו שאמר והאי ארץ חד מנייהו, רצה לומר המלכות.

זוהר תהלים

בעולם הבא, שכתוב (שם לו) צדיקים ירשו ארץ, לעולם ירשו ארץ, מהו לעולם, כמו שביארנו בברייתא שלנו¹ והרי נדרש ענין זה בין החברים, זכאים הם ישראל שהקב"ה בחר בהם מכל שאר העמים ונתן להם אות הברית הזו, שכל מי שיש בו זה האות אינו יורד לגיהנם אם הוא נוטר בריתו כראוי, שאין מכניסו ברשות אחר ואינו משקר בשמו של המלך, שכל מי שמשקר בזה כמי שמשקר בשמו של הקב"ה, שכתוב (הושע ה) "בה' בגדו כי בנים זרים ילדו".

צָרִיף לְהַכִּין כֶּסֶף מִיַּחַד לְכַבֹּד אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב
 עוד אמר רבי אבא בשעה שהאדם מביא את בנו להכניסו בברית הזו קורא הקב"ה לפמליא שלו ואומר, ראו מה בריה עושה בעולם, באותה שעה נזדמן אליהו ומעופף העולם בארבע טיסות ובא שמה, ולכך למדנו שצריך האדם להכין כסא אחר לכבודו, ויאמר זה הכסא של אליהו, ואם לא, אל ישכן שם, והוא עולה ומעיד לפני הקב"ה, בוא וראה בתחלה כתוב (מלכים א' יט) מה לך פה אליהו וגו', וכתוב "קנא קנאתי לה' אלהי צבאות כי עזבו בריתך בני ישראל" וגו', אמר לו הקב"ה חייך בכל מקום שזה הרושם הקדוש ירשמו אותו בני בשרם, אתה תזדמן שם, והפה שהעיד שישראל

זיו הזוהר

ג. פירוש לעולם היינו לעתיד לבוא בזמן שליטת הבינה שנקראת עולם הבא, אז יתגלה ויתראה שישראל דבקים במדת המלכות שנקראת ארץ.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

עזבו, הוא יעיד שישראל מקיימים זה הברית, והרי למדנו על מה נענש אליהו, על שאמר מלשינות על בניו לפני הקב"ה:

אין העולם מתקיים אלא על הברית הזו

עוד פתח רבי אבא ואמר (שופטים ה) "בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה'", מה זה ראו דבורה וברק שפתחו במקרא זה, אלא כך למדנו אין העולם מתקיים אלא על הברית הזו, שנאמר (ירמ' לג) "אם לא בריתי יומם ולילה" וגו', שהרי שמים וארץ על זה מתקיימים, ולפיכך כל זמן שישראל מקיימים זה הברית, חוקות שמים וארץ מתקיימים בקיומם, וכל זמן שחס ושלום ישראל מבטלים זה הברית, שמים וארץ אין מתקיימים, וברכות אינן נמצאות בעולם, בוא וראה שאר האומות אין שולטים על ישראל אלא כאשר מבטלים מהם ברית הזו, ומה בטלו מהם, שלא עשו הפריעה ולא נתגלה הברית, ועל כן כתוב "ויעזבו בני ישראל את ה' וגו' וימכרו אותם ביד סיסרא", ויעזבו את ה' ממש, עד שבאתה דבורה והתנדבה לכל ישראל בדבר הזה, אז נכנעו שונאיהם תחתם וזהו שלמדנו שאמר הקב"ה ליהושע, והלא ישראל ערלים הם ולא נתפרעו ולא נתגלו ואין מקיימים ברית שלי, ואתה רוצה להכניסם לארץ ולהכניע שונאיהם (יהושע ה) שוב מול את בני ישראל שנית, ועד שנתפרעו ונתגלה זה הברית לא נכנסו לארץ ולא נכנעו שונאיהם, אף כאן כיון שנתנדבו ישראל לקיים זה הברית כראוי נכנעו שונאיהם תחתם והברכות חזרו לעולם, זה שכתב "בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה'". (זוהר חלק א' דף צ"ג).

זוכה ונוטרו השכינה אינה פורשת ממנו

פתח אחר ואמר (איוב יט) "ומבשרי אחזה אלוה", מהו ומבשרי, ומעצמי היה צריך לומר, אלא מבשרי ממש, ומה היא, שכתוב (ירמיה יא) "ובשר קדש יעברו מעליך", ונאמר (בראשית יז) "והיתה בריתי בבשרכם", שלמדנו בכל זמן שנרשם האדם עם רושם הקדוש של זה האות, ממנו יכול לחזות להקב"ה, ממנו ממש, ונשמה הקדושה נדבקת בו, ואם לא זכה שלא נטר זה האות מלטמאו, מה כתוב (איוב ד) "מנשמת אלוה יאבדו", לפי שהרושם של הקב"ה לא נשמר, ואם זוכה ונוטרו השכינה אינה פורשת ממנו, ומתי תשרה עליו, כאשר נושא אשה וזה האות נכנס במקומו, שלמדנו סוד של וא"ו ה"ה הולכים כאחד כדמיון זכר ונקבה נשתתפים כאחד והם אחד, ובכך חסד עליון שורה עליהם ונתעטר במדרגת הזכר ונמתקת מדרגת הנקבה.

על כן זכאים הם ישראל קדושים בעולם הזה ובעולם הבא עוד למדנו אלו"ה כך הוא, אל זה אור החכמה, וזכר, הנקבה השתתפותם יחד נקרא אלו"ה, ונשמה הקדושה במקום

זיו הזוהר

ד. רצה לומר תפארת בחי' זכר ומלכות בחי' נקבה. [המבלה"ד: וזהו יחוד ו"ה שבשם הקדוש]. ה. חסד עליון היינו השפע הבאה מן אבא ואמא חכמה ובינה אתעטר תחלה בדכורא פירוש בתפארת, וממנו נשפע למלכות על יד ספירת היסוד שעל ידי זה נמתקים הדינים שבה. [המבהל"ד: ומתייחד השם הוי"ה ברוך הוא]. ו. נהירו דחכמתא זו הארת

ב יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵל בְּאִפְךָ תִּזְכִּיחַנִּי וְאֵל בְּחַמְתְּךָ תִּסְפְּרֵנִי:
 ג חֲנֻנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כִּי אֶמְלֵל אֲנִי רַפְאֵנִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כִּי
 נִבְחַלְנוּ עֲצָמוֹ: ד וְנַפְשִׁי נִבְחַלָּה מְאֹד (ואת) וְאַתָּה יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ עַד מוֹתִי: ה שׁוּבָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ חֲלֹצָה נַפְשִׁי הוֹשִׁיעֵנִי
 לְמַעַן חֲסִדְךָ: ו בִּי אֵין בְּמִנּוֹת וְכַרְךָ בְּשֵׂאוֹל מִי יוֹדָה לְךָ:
 ז וְנִגְעַתִּי בְּאַנְחָתִי אֲשַׁחָה כְּבָל לַיְלָה מִטְּתִי בְּדַמְעַתִּי עֲרִשִׁי
 אֲמַסָּה: ח עֲשֵׂשָׁה מִבְּעַם עֵינֵי עֲתָקָה בְּכָל צוּרָי: ט סוֹרוּ
 מִמֶּנִּי כָּל פְּעֻלֵי אָנוֹן בִּי שְׁמַע יְהוָה אֱלֹהֵינוּ קוֹל בְּכוֹי:
 י שְׁמַע יְהוָה אֱלֹהֵינוּ תַחֲנֻנָּתִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ תַפְּלֵתִי יִקַּח:
 יא יבִשׁוּ וַיִּבְחַלְנוּ מְאֹד כָּל אִיכְי יִשְׁבוּ יבִשׁוּ רָנַע:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

הזוהר נאחזתו והכל תולה באות הזוהר, ועל כן כתוב "ומבשרי אחזה אלך", שזוהר שלמות הכל, מבשרי ממש מזה האות ממש, ועל כן זכאים הם ישראל קדושים שדבקים בו בהקב"ה, זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (דברים ד) "ואתם הדבקים בה' אלהיכם", ולפיכך "חיים כלכם היום". (זוהר חלק א' דף צ"ד.).

זיו הזוהר

השפע מן החכמה אבא, ו ה דכר ונוקבא היינו תפארת ומלכות, והכל בכלל הוא השם אלך"ה. ז. פירוש שהנשמה נשתלשלת לזה העולם על יד היחוד של תפארת ומלכות, ושם יש לה אחיזה וחיבור שיונקת משם השפעה.

א שְׁגִיּוֹן לְדָוִד אֲשֶׁר שָׁר לַיהוָה ^{הַתְּהִלָּה} עַל דְּבָרֵי בּוֹשׁ
 בֶּן יְמִינִי: ב יְהוָה ^{הַתְּהִלָּה} אֱלֹהֵי ^{הַתְּהִלָּה} בְּךָ חֲסִיתִי
 הוֹשִׁיעֵנִי מִכָּל רִדְפֵי וְהַצִּילֵנִי: ג בֶּן יִטְרָף כְּאַרְיֵה נִפְשֵׁי
 פִּרְק וְאִין מִצִּיל: ד יְהוָה ^{הַתְּהִלָּה} אֱלֹהֵי ^{הַתְּהִלָּה} אִם עֲשִׂיתִי
 ❦ ❧ ❩ ❪ ❫ ❬ ❭ ❮ ❯ ❰ ❱ ❲ ❳ ❴ ❵ ❶ ❷ ❸ ❹ ❺ ❻ ❽ ❿ Ⓚ Ⓛ Ⓜ Ⓨ Ⓩ ⓐ ⓑ ⓓ ⓔ ⓖ ⓗ ⓙ ⓚ ⓛ ⓜ ⓞ ⓟ ⓠ ⓡ ⓢ ⓣ ⓤ ⓥ ⓦ ⓧ ⓨ ⓩ ⓪ ⓫ ⓬ ⓭ ⓮ ⓯ ⓰ ⓱ ⓲ ⓳ ⓴ ⓵ ⓶ ⓷ ⓸ ⓹ ⓺ ⓻ ⓼ ⓽ ⓾ ⓿ Ⓚ Ⓛ Ⓜ Ⓨ Ⓩ ⓐ ⓑ ⓓ ⓔ ⓖ ⓗ ⓙ ⓚ ⓛ ⓜ ⓞ ⓟ ⓠ ⓡ ⓢ ⓣ ⓤ ⓥ ⓦ ⓧ ⓨ ⓩ ⓪ ⓫ ⓬ ⓭ ⓮ ⓯ ⓰ ⓱ ⓲ ⓳ ⓴ ⓵ ⓶ ⓷ ⓸ ⓹ ⓺ ⓻ ⓼ ⓽ ⓾ ⓿

להבריה שונאך

שגיון לדוד וגו' (ז, א): [שימוש תהלים לפרק ז] הוא טוב שלא יוכלו בני אדם להזיקך ולהבריח שונאך דאתי בתרך ואינון חוזרים. ושם שלו הוא א"ל עליון. א' מן "אשר שר. ל' מן "אודה בחלוף דא"ל ב"ם ואמור. יהי רצון מלפניך אל עליון שתהפוך לב שונאי כמו שהפכת לב שונאי אברהם אבינו בהזכירו זה השם. - ועוד אם יש לך שונא קח קדרה חדשה ותמלא אותה ממקור המים ואמור ד' פעמים מן "קומה ה' באפך עד סוף המזמור, ושפוך אותה במקום שונאך ואתה מתגבר עליו ואמור בכל פעם יהי רצון מלפניך אל עליון שתפיל ותכניע (פלוגי בן פלוגית) אויבי וקמי לפני אמן אמן סלה סלה סלה. - ועוד למאן דאית ליה דינא אמור אותה קדמי דינא ואמור יהי רצון מלפניך אל עליון שתוציאני לזכות ותדינני לכף זכות.

❦ ❧ ❩ ❪ ❫ ❬ ❭ ❮ ❯ ❰ ❱ ❲ ❳ ❴ ❵ ❶ ❷ ❸ ❹ ❺ ❻ ❽ ❿ Ⓚ Ⓛ Ⓜ Ⓨ Ⓩ ⓐ ⓑ ⓓ ⓔ ⓖ ⓗ ⓙ ⓚ ⓛ ⓜ ⓞ ⓟ ⓠ ⓡ ⓢ ⓣ ⓤ ⓥ ⓦ ⓧ ⓨ ⓩ ⓪ ⓫ ⓬ ⓭ ⓮ ⓯ ⓰ ⓱ ⓲ ⓳ ⓴ ⓵ ⓶ ⓷ ⓸ ⓹ ⓺ ⓻ ⓼ ⓽ ⓾ ⓿

שְׁגִיּוֹן לְדָוִד - מַהוּ הַשְּׁגִיּוֹן

שְׁגִיּוֹן לְדָוִד אֲשֶׁר שָׁר לַיהוָה עַל דְּבָרֵי בּוֹשׁ בֶּן יְמִינִי (ז, א):
 [זוהר שמות פ' בשלח (דף מ"ה.)] עַל שְׁגִיּוֹת, מַה זֶה עַל
 שְׁגִיּוֹת? עַל שְׁגִיאוֹת הָיָה צָרִיךְ (לכתב), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים
 ט) שְׁגִיאוֹת מִי יִבִּין. אֶלָּא [הכל הוא. אבל] שְׁגִיּוֹת, כְּמוֹ

זאת אם יש עֵזֶל בְּכַפֵּי: ה אם גְּמַלְתִּי שׁוֹלְמִי רָע
 וְאַחֲלָצָה צוֹרְרֵי רִיקָם: ו וַיִּדְרֹף אוֹיֵב נַפְשִׁי וַיִּשָּׁג וַיִּרְמֹם
 לָאָרֶץ חַיִּי וּכְבוֹדִי לְעַפְרָ לְשֶׁבֶן סֶלֶח: ז קוֹמֹה יְהוָה
 בְּאַפָּה הַנְּשֹׂא בְּעֵבְרוֹת צוֹרְרֵי וְעוֹרֵה אֵלַי מִשְׁפָּט
 צוֹיֹת: ח וְעַדֹת לְאֻמִּים תִּסּוּבְכֶךָ וְעֲלִיָּה לְמָרוֹם שׁוֹבָה:
 ט יְהוָה יִדִּין עַמִּים שְׁפִטְנֵי יְהוָה כְּצִדְקֵי
 וּכְתָמֵי עֲלִי: י וַיִּגְמַר נָא רַע רְשָׁעִים וּתְכוֹנֵן צְדִיק וּבַחַן
 לַבּוֹת וּבְלִיֹּת אֱלֹהִים תקף בעל חסות
בענין החסות סו"ס צְדִיק: יא מַגְנֵי עַל אֱלֹהִים
 מוֹשִׁיעַ יִשְׂרָאֵל: יב אֱלֹהִים תקף בעל חסות
בענין החסות סו"ס שׁוֹפֵט צְדִיק

— זוהר תהלים —

שְׁנֵאֵמַר (שם ז) 'שְׁגִינֹן לְדוֹד'. מִיֵּנִי תִשְׁבְּחוֹת הָיוּ לַפְּנֵי
 הַנְּבִיאִים לְהַשְׁרוֹת עֲלֵיהֶם רוּחַ נְבוּאָה, כְּמוֹ שְׁנֵאֵמַר (שמואל
 א י) וּפָגַעְתָּ חֶבֶל נְבִיאִים יִרְדִים מֵהַבְּמָה וּלְפָנֵיהֶם נָבֵל וְתַף
 וְגו', וְכָתוּב וְעַתָּה קָחוּ לִי מִנְגֵן וְגו'. וְכֵן שָׁכַן חֶבְקוּק
 שֶׁהִצְטַרֵף לוֹ יוֹתֵר מִכָּלֶם, לְנַחַת הַרוּחַ, וּלְבִשָׁם אֶת אוֹתוֹ
 מְקוֹם, לְהַמְשִׁיךְ עָלָיו רוּחַ נְבוּאָה. וְכֵן כְּמוֹ כֶּף כָּל
 הַנְּבִיאִים, פָּרַט לְמִשָּׁה שְׁעֵלָה עַל כָּל שְׂאֵר נְבִיאֵי הָעוֹלָם.
 אֲשֶׁרֵי חֲלָקוּ!

באור בחינת מידת קל האם הוא מדה של חסד או דין

אֱלֹהִים שׁוֹפֵט צְדִיק וְאֵל זֶעֶם בְּכַל־יּוֹם (ו, יב): [זוהר ויקרא פ' צו
 (דף 97 ע"ב)] זֶה קָרְבֵן אֶהְרֹן. רַבִּי חִזְקִיָּה פָתַח, (תהלים קמה)

וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם: יג אִם לֹא יָשׁוּב חֲרַבּוּ יִלְמוּשׁ קִשְׁתּוֹ
 דָּרְךָ וַיְכַוְנֶנְהָ: יד וְלוֹ חֵכֶן כְּלֵי מְנוֹת חֲצִיּוֹ לְדִלְקִים יַפְעֵל:

== זוהר תהלים ==

צְדִיק ה' בְּכָל דְרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו. צְדִיק ה' בְּכָל דְרָכָיו, הָרִי שְׁנִינוּ, כְּמָה יֵשׁ לְבַנֵי אָדָם לְהִתְבּוֹנֵן בְּכַבּוּד רְבוּנָם שְׁלֵא יִסְטוּ מִדְרָכָם הַחוּצָה, שְׁהָרִי בְּכָל יוֹם וַיּוֹם הַדִּין תְּלוּי בְּעוֹלָם, מִשׁוּם שֶׁהָעוֹלָם נִבְרָא וְעוֹמֵד עַל הַדִּין. וְלִכֵּן צָרִיךְ אָדָם לְהִשְׁמַר מִחֲטָאָיו, שְׁלֵא יִדַע אֶת הַזְּמַן שֶׁהַדִּין שׁוֹרָה עָלָיו. יוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ – הַדִּין שׁוֹרָה עָלָיו. יוֹצֵא מִבֵּיתוֹ הַחוּצָה – הַדִּין שׁוֹרָה עָלָיו, וְלֹא יִדַע אִם יָשׁוּב לְבֵיתוֹ וְאִם לֹא. יוֹצֵא לְדָרְךָ – עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה, שֶׁהָרִי הַדִּין יוֹצֵא כְּנִגְדּוֹ. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (שם פה) צְדָק לְפָנָיו יִהְיֶה. מִשׁוּם כִּךָ צָרִיךְ לְהִקְדִים וּלְבַקֵּשׁ רַחֲמִים מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ כְּדֵי שִׁינָצֵל מִן הַדִּין בְּשָׁעָה שֶׁהוּא שׁוֹרָה בְּעוֹלָם, שֶׁהָרִי בְּכָל יוֹם וַיּוֹם שׁוֹרָה הַדִּין בְּעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב 'וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם'. עֵתָה יֵשׁ לּוֹמַר, הָרִי שְׁנִינוּ, וְהִתְעוֹרְרוּ הַחֲבָרִים, אֵל בְּכָל מְקוֹם חֶסֶד הוּא, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (דברים י) הָאֵל הַגָּדֵל, וְזֶה אֹר שֶׁל חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה, וְאַתָּה אִמְרָתָ וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם. עֲזֵב הַפְּסוּק כֹּל אֵלּוּ הַשְּׁמוֹת וְאַחַז בְּזֵה. אִם כֵּן, לֹא עוֹמְדִים הַדְּבָרִים. וְעוֹד, שְׁכַתּוֹב (ישעיה ט) אֵל גְּבוּר, אֹו שְׁנַעְמִיד אוֹתוֹ בְּדִין, אֹו שְׁנַעְמִיד אוֹתוֹ בְּרַחֲמִים.

אָא כְּךָ שְׁמַעְנוּ, הִרְשָׁעִים מֵהַפְּכִים רַחֲמִים לְדִין. שְׁאִין לָךְ בְּכָל אֵלּוּ כְּתָרִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ שְׁלֵא כְּלוּלִים רַחֲמִים בְּדִין, וְדִין בְּרַחֲמִים. וְרִשָׁעִים מֵהַפְּכִים רַחֲמִים לְדִין.

— ❷ — זורה תהלים — ❸ —

[דף ל"א ע"א] אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, טוֹב בְּזֶה שֶׁכָּתוּב אֶל גְּבוּר, אֲלֵא אֵל זַעַם בְּכָל יוֹם מַהוּ? שֶׁהָרִי בְּכָל יוֹם וַיּוֹם עוֹמֵד בְּדִין, בֵּין שְׁבַנֵי הָעוֹלָם זְכָאִים, בֵּין שְׁלֵא זְכָאִים. לֹא הָיָה בִּידוּ. בָּאוּ וּשְׁאָלוּ לוֹ לְרַבִּי שֶׁמְעוֹן. אָמַר לָהֶם, וַדָּאֵי אֵל זַעַם בְּכָל יוֹם, וְהָרִי בְּאַרְוֵה הַחֲכָרִים, לְעֵתִים הוּא דִין וּלְעֵתִים הוּא רַחֲמִים. אִם זוֹכִים בְּנֵי הָעוֹלָם, הָרִי אֵל עוֹמֵד, וְהוּא חָסֵד. וְאִם לֹא זוֹכִים, הָרִי אֵל עוֹמֵד, וְנִקְרָא גְבוּר, וְעַל זֶה עוֹמֵד בְּכָל יוֹם. אֲבָל דְּבָר נָאָה הוּא, אֵל בְּכָל מְקוֹם זְהוּ אוֹר (רַב) הַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה, וְעוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ בְּכָל יוֹם, שֶׁכָּתוּב (תהלים נו) חָסֵד אֵל כָּל הַיּוֹם. וְאִלְמָלָא שְׁאֵל הַזֶּה מִתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם, לֹא יְכוֹל הָעוֹלָם לְעֹמֵד אֶפְלוּ שְׁעָה אַחַת מִלְּפָנֵי הַדֵּינִים הַקְּשִׁים שֶׁמִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם בְּכָל יוֹם. זְהוּ שֶׁכָּתוּב (בראשית ב) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם, אֵל תִּקְרִי בְּהַבְרָאָם אֵלֶּה בְּאַבְרָהָם, בְּהַתְעוֹרְרוֹת שֶׁל אַבְרָהָם עוֹמְדִים, וְכִשְׁמִתְעוֹרֵר אַבְרָהָם בְּעוֹלָם, כָּל אוֹתָם הַדֵּינִים שֶׁנִּמְצָאִים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, הוּא דוֹחָה אוֹתָם הַחוּצָה וְלֹא עוֹמְדִים לְפָנָיו. זְהוּ שֶׁכָּתוּב וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם. נִזְעַם אוֹ זְעוּם בְּכָל יוֹם לֹא כָּתוּב, אֲלֵא זְעַם. בְּכָל יוֹם וַיּוֹם שֶׁנִּמְצָא דִין, דוֹחָה אוֹתָם הַחוּצָה, וְהוּא עוֹמֵד וּמִבְּשֵׁם אֵת הָעוֹלָם. זְהוּ שֶׁכָּתוּב (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוָה ה' חִסְדּוֹ. וְאִלְמָלָא זֶה, לֹא יְכוֹל הָעוֹלָם לְעֹמֵד אֶפְלוּ רָגַע אָחָד. וְלִכְּן הַכֹּל עוֹמֵד מִשׁוּם אַבְרָהָם. וְזֶה שֶׁכָּתוּב אֵל גְּבוּר. לֹא שֶׁהוּא גְבוּר, אֲלֵא הַפְּסוּק הַזֶּה רָמַז הוּא שְׂרוּמָז לְאֲבוֹת, וְרָמַז הוּא שְׂרוּמָז לְאִמּוֹנָה הָעֲלִיּוֹנָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁכָּתוּב פְּלֵא יוֹעֵץ אֵל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

גבור אבי עד שר שלום. פלא - זו החכמה העליונה שמפלאה ומכסית מהכל, כמו שנאמר (דברים יז) כי יפלא ממך דבר. יועץ - זהו נהר עליון ששופע ויוצא ולא פוסק. וזה יועץ לכל ומשקה את הכל. אל - זה אברהם, כמו שבאנו האל הגדול. גבור - זה יצחק, שכתוב הגבור. אבי עד - זה יעקב, שאוחז בצד הזה ובצד הזה ועומד בקיום שלם. שר שלום - זה צדיק, שהוא השלום של העולם, שלום הבית, שלום הגבירה. באו רבי חזקיה ורבי יהודה ונשקו את ידו. בכו ואמרו: אשרי חלקנו ששא לנו את זה. אשרי הדור שאתה שרוי בתוכו.

אהרן הניף את הלויים להשקיט את מדת הגבורה

ואל זעם ככל יום (ו, יב): [זוהר במדבר פ' בהעלותך (דף קנ"א):] והניף אהרן את הלויים תנופה לפני ה'. רבי יהודה שאל את רבי אבא, למה היה הכהן מניף את הלויים? אמר לו, משל למה הדבר דומה? לתינוק כשהוא בוכה וכועס, מה עושין כדי לפיסו? אמר לו רבי יהודה, מניפין אותו ומנענעים אותו כדי לשקו.

אמר לו רבי אבא, יהודה יהודה, מלה זאת באה ליךך ולא חקרת בה?! והלא ישמעו אונקיך מה שפיך מדבר! כך היא מדת הגבורה, כועסת ורוגזת, שכתוב (בראשית מט) שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם, וכתוב ארור אפם כי עז ועברתם פי קשתה, לפי שהם מתגברים ומתקשים באפם

מִי הִנֵּה יִתְּבַל אָנוּ וְהָרָה עֵמָל וַיֵּלֶד נֶשֶׁקָר: מִזוּ בֹרַךְ פָּרָה
וַיִּחַפְּרֶהוּ וַיִּפְּל בְּשִׁחַת יַפְעֵל: יי יָשׁוּב עִמָּלוּ בְּרֵאשׁוֹ וְעַל
קַדְקָדוֹ חָמְסוּ יַרְד: יח אֹדְרָה יִחְוָהּ הַיָּמָּה בְּצַדִּיק
וַאֲזַמְּרָה שֵׁם יִחְוָהּ הַיָּמָּה עַלְיוֹן:

===== זוהר תהלים =====

וְעִבְרַתֶּם לְצֵאת לַעֲשׂוֹת דִּין לְכָלוֹת וּלְהִכְרִית בְּנֵי הָעוֹלָם, אֲזִי
הִכְהֵן, שֶׁהוּא הַחֶסֶד הָעֲלִיּוֹן, מְנִיף אוֹתוֹ הַצַּד שֶׁל הַלְוִיִּם, שֶׁהוּא
מִדַּת הַגְּבוּרָה, כְּדֵי לְשַׁכֵּן וּלְשַׁקֵּט רְגָזָה וְכַעֲסָה, כְּדֵי שִׁישְׁתְּבֹרוּ
הַשְּׁעָרוֹת מִכָּל שׁוֹלִיחַן וְלֹא יִתְגַּבְּרוּ וְלֹא יִתְחַזְּקוּ, כְּעֵין דְּגָמָא זו
הִכְהֵן שֶׁמְנִיף אֶת הַלְוִיִּם תְּנוּפָה כְּדֵי שִׁישְׁקֵט הַצַּד שֶׁל הַגְּבוּרָה
שֶׁלֶּהֵן, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְעוֹרֵר הַדִּין בְּעוֹלָם. בָּא רַבִּי יְהוּדָה וְנִשַּׁק אֶת
יָדָיו. וְכִשְׁיִתְעוֹרְרוּ הַדִּינִין בְּעוֹלָם, כָּל הַדִּינִים הַנִּמְצָאִים בְּכָל
יוֹם וַיּוֹם, אֲבָרְהֵם אֲבִינוֹ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם הוּא דוֹחָה אוֹתָם לַחוּץ
וְאֵינָם עוֹמְדִים לְפָנָיו, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם:

ח א לְמִנְצַחַ עַל הַגְּתִית מִזְמוֹר לְדָוִד: ב יְהוָה־יְהוָה
אֲדַנְּנוּ מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכֹל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תְּנָה

שימוש תהלים

למצא חן

ה' אדונינו וגו' (ח, ב): [שימוש תהלים לפרק ז] למצוא חן. קח שמן זית ואמור עליו במוצאי היום ז"פ ג' ימים ומשח פניך ידיך ורגליך, והוא טוב ג"כ לנער הבוכה.

זוהר תהלים

נתינת התורה לעם ישראל בעלמא הדין

ה' אֲדַנְּנוּ מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכֹל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תְּנָה הוֹדְךָ עַל
הַשָּׁמַיִם (ח, ב): [זוהר שמות פ' שמות דף ג' ע"א] כְּתוּב (דברים לג)
ה' מְסִינִי בֵּא וְזָרַח מִשְׁעִיר לָמוֹ הוֹפִיעַ מֵהָר פֶּאֶרְן וְאַתָּה
מִרְכַּבַת קֹדֶשׁ מָה זֶה וְאַתָּה מִרְכַּבַת קֹדֶשׁ? שְׁשִׁנְנוּ, כְּשֶׁרָצָה
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לָתֵת תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, בְּאוֹר מַחְנוֹת שֶׁל
מְלָאכִים עֲלִיוֹנִים. פֶּתַחוּ וְאָמְרוּ, (תהלים ח) ה' אֲדַנְּנוּ מָה אֲדִיר
שְׁמֶךָ בְּכֹל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תְּנָה הוֹדְךָ עַל הַשָּׁמַיִם, וְרָצוּ שִׁתּוֹרָה
תִּתֵּן לָהֶם. אָמַר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִי יֵשׁ בְּכֶם מוֹת?
שְׁכָתוּב (במדבר יט) אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל. (דברים כא) וְכִי יִהְיֶה
בְּאִישׁ חֲטָא מִשְׁפַּט מוֹת וְהוּמַת. יֵשׁ בִּינִיכֶם חֲטָא? וְכִי אַתֶּם
צָרִיכִים דִּינִים? יֵשׁ בִּינִיחֶם גְּזֹל אוֹ גְּנֵבָה? שְׁכָתוּב (שמות כ) לֹא
תִּגְנֹב. יֵשׁ בִּינִיכֶם נָשִׁים? שְׁכָתוּב לֹא תִנְאַף. יֵשׁ בִּינִיכֶם שֶׁקֶר?
שְׁכָתוּב לֹא תַעֲנֶה בְּרַעְףָּ עַד שֶׁקֶר. יֵשׁ בִּינִיכֶם חֲמֻדָּה? שְׁכָתוּב

הוֹדָה עַל הַשָּׁמַיִם: ג מִפִּי עוֹלָלִים וַיִּנְקָם יִפְדֶּת עַז לְמַעַן

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לא תחמד. אז לשם מה אתם רוצים תורה? מיד פתחו ואמרו, (תהלים ח) ה' אדננו מה אדיר שמך בכל הארץ. ואלו אשר תנה הודך על השמים לא כתוב. ועל כך ואתה מרבבת קדש, אז מימינו אש דת למו.

בְּשִׁרְוֹצָה הַקְּב"ה לְהַעֲבִיר שְׁלוֹטוֹן שֶׁל הָאָרֶץ, אֵינּוּ עוֹשֶׂה עַד שְׁמַעֲבִיר הַשְּׁלִיט שְׁלָהֶם בְּרַקִּיעַ, וְלֹא מַעֲבִיר אֶת הַשְּׁלִיט שְׁלָהֶם עַד שְׁמַמְנָה אַחַר בְּמִקְוֹמוֹ

ה' אדננו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים (ח, ב): [זוהר שמות פ' בשלח (דף מ"ט)] רבי חייא לרבי יוסי, היו הולכים במדבר. אמר רבי חייא לרבי יוסי, בא ואמר לך, שבשירוצה הקדוש ברוך הוא להעביר שלטון של הארץ, אינו עושה עד שמעביר השליט שלהם ברקיע, ולא מעביר את השליט שלהם עד שממנה אחר במקומו, כדי שלא יגרע [השלטון] השמוש שלהם ברקיע, כדי לקיים מה שכתוב (דניאל ד) ולמי שיחפץ יתננה. אמר רבי יוסי, ודאי כך הוא.

פָּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (תהלים ח) ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ. ה' אדנינו - בשירוצה הקדוש ברוך הוא לשבר את פח העמים עובדי כוכבים ומזלות, מחזק דינו עליהם ושובר אותם, ומעביר מלפניו את השליט שלהם. 'אשר תנה הודך על השמים', אשר נתת ה' צריך, או תנה הודך. מהו אשר תנה הודך? אלא זהו סוד של הנגה העמק של הכל,

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

וְדוּר בְּקֶשׁ בְּקֶשְׁתוֹ לְהִשְׁפִּיעַ מִמֶּנּוּ עַל הַשָּׁמַיִם, וְזֶהוּ אֲשֶׁר, כִּנְאָמַר (שמות ג) אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה. בְּשַׁעֲהָ שֶׁהִנְהַר הַזֶּה הָעֵמֶק שֶׁל הַכֹּל שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא עַל הַשָּׁמַיִם, אִז הַכֹּל בְּשִׁמְחָה, וְהַגְּבִירָה מִתְעַטֶּרֶת בַּמֶּלֶךְ, וְכֹל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה. וְהַשְּׁלֵטוֹן שֶׁל הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת מְעַבְר מִלְּפָנָי הַגְּבִירָה, וְאִז זוֹקְפִים רֹאשׁ כָּל הָאֲחוּזִים בָּהּ.

בֵּין כֶּךָ רְאוּ אִישׁ אֶחָד שֶׁהִיָּה בָּא, וּמִשָּׂא אֶחָד לְפָנָיו. אָמַר רַבִּי חֲיִיא, גִּלְיָה, אוֹלֵי הָאִישׁ הַזֶּה עוֹבֵד עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת הוּא, אוֹ עִם הָאֶרֶץ הוּא, וְאִסּוּר לְהִשְׁתַּתֵּף עִמּוֹ בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, נִשְׁבַּ כְּאֵן וְנִרְאָה, אוֹלֵי הוּא אִישׁ גָּדוֹל. בֵּין כֶּךָ עֵבֶר לְפָנֵיהֶם, וְאָמַר לָהֶם, בְּסָבוּב שֶׁל הַמְּעַבֵּר הַמְּסַכֵּן הַזֶּה צְרִיף לוֹוִי, וְאֲנִי יוֹדֵעַ דֶּרֶךְ אַחֲרָת, וְנִסְטָה מִכְּאֵן, וְאֲנִי רְצִיתִי לֹאמַר לָכֶם, שְׁלֵא אַחֲטָא בְּכֶם וְלֹא אֶעֱבֹר עַל מַה שֶּׁכָּתוּב (ויקרא יט) וְלִפְנֵי עוֹר לֹא תִתֵּן מִכְּשׁוֹל, וְאַתֶּם כְּמוֹ סוּמִים בְּדֶרֶךְ הַזֶּה, וְלֹא תִסְתַּכְּנוּ בְּנַפְשְׁכֶם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּרוּף הֶרְחַמְן שִׁחֲכִינוּ כְּאֵן. הִתְחַבְּרוּ עִמּוֹ. אָמַר לָהֶם, לֹא לְדַבֵּר שׁוֹם דְּבַר כְּאֵן עַד שֶׁנֶּעֱבֹר בָּזֶה. סֵטוֹ לְדֶרֶךְ אַחֲרָת.

אַחַר שֶׁיֵּצְאוּ מֵאוֹתוֹ מְקוֹם, אָמַר לָהֶם, בְּאוֹתָהּ הַדֶּרֶךְ הָאֲחֵרֶת הָיוּ הוֹלְכִים פְּעַם אֶחָד כִּהֵן חָכֶם, וְכֵהֵן עִם הָאֶרֶץ אֶחָד עִמּוֹ. קָם אוֹתוֹ עִם הָאֶרֶץ עָלָיו בְּאוֹתוֹ מְקוֹם וְהִרְגוּ. מֵאוֹתוֹ יוֹם, כָּל מִי שֶׁעוֹבֵר בְּאוֹתוֹ מְקוֹם, מְסַכֵּן אֶת נַפְשׁוֹ, וְהָרִי מִתְחַבְּרִים שָׁם שׁוֹדְדֵי הָרִים וְהוֹרְגִים וּמְקַפְּחִים אֶת בְּנֵי הָאָדָם,

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

ואלה שְׂיִדְעִים לֹא עוֹבְרִים שָׁם, וּמִבְקֵשׁ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
דָּם אוֹתוֹ הִכְהֵן בְּכָל יוֹם.

על איזה חטא מתים התינוקות

מִפִּי עוֹלָלִים וַיִּנְקִים יִסְדֹּתָ עֹז (ח, ט): [זוהר שמות 9' משפטים (ד) ק"ג:]
וּמָה שְׁאָמַר וְהִנֵּה דְמַעַת הָעֲשׂוּקִים - אֵלּוּ אוֹתָם
שְׁמֵתִים בְּחִיק אֲמוֹתֵיהֶם, אֵלֶּה עוֹשִׂים לְשִׁפְךָ דְמַעוֹת לְכָל בְּנֵי
הָעוֹלָם, מִשׁוּם שְׁאִין דְמַעוֹת שְׂיוּצָאוֹת מִן הַלֵּב כְּדְמַעוֹת
הַלָּלוּ, שְׁכָל בְּנֵי הָעוֹלָם תּוֹהִים וְאוֹמְרִים: דִּינֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא הֵם אֲמַת, וְהוֹלְכִים עַל דְּרָךְ אֲמַת. הַתֵּינוּקוֹת הַמְּסֻכְנִים
הַלָּלוּ שְׁלֹא חָטְאוּ, לְמָה מֵתוּ? אִיפֹה דִין הָאֲמַת שְׁעוֹשֶׂה רְבוֹן
הָעוֹלָם? אִם בְּחָטְאֵי אָבוֹתָם מְסַתְּלָקִים מִן הָעוֹלָם - לְמָה?
וְדַאי אֵין לָהֶם מִנְחָם.

עוֹד, וְהִנֵּה דְמַעַת הָעֲשׂוּקִים - אוֹתָהּ דְמַעָה שְׁלָהֶם בְּאוֹתוֹ
הָעוֹלָם, שְׁמֻגְנִים עַל הַחַיִּים. שְׁשִׁנְיוּ, יֵשׁ מְקוֹם מִתְקַן
לָהֶם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם שְׁאֶפְלוּ צְדִיקִים גְּמוּרִים לֹא יְכוּלִים לְעַמֵּד
שָׁם. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אוֹתָם וְנִדְבֵק בָּהֶם, וּמִתְקַן בָּהֶם
אֶת הַיְשִׁיבָה הָעֲלִיוֹנָה שְׁלוֹ, וְעַלֵּיהֶם כְּתוּב (תהלים ח) מִפִּי
עוֹלָלִים וַיִּנְקִים יִסְדֹּתָ עֹז. וּמָה הַתּוֹעֵלֶת שְׁעוֹשִׂים שָׁם, וְלְמָה
עוֹלִים לְשָׁם? שְׁכָתוּב לְמַעַן צוּרְרִיךָ לְהַשְׁבִּית אוֹיֵב וּמִתְנַגֵּם.
וְכֵן יֵשׁ מְקוֹם אַחַר לְבַעֲלֵי תְשׁוּבָה.

הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְיִשְׂרָאֵל בְּזָכוֹת הַתֵּינוּקוֹת

מִפִּי עוֹלָלִים וַיִּנְקִים יִסְדֹּתָ עֹז (ח, ט): [זוהר חדש רות דף קב.] אָמַר,

צוֹרְרִיךָ לְהַשְׁבִּית אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם: דַּ בִּי אֲרָאָה
שְׁמִיךָ מַעֲשֵׂי אֲצַבְעֶתְיךָ יָרַח וּבֹכָבִים אֲשֶׁר כּוֹנְנִתָּה:
הַ מָּה אֲנוֹשׁ בִּי תִזְכְּרֵנוּ וּבֵן אָדָם בִּי תִפְקְדֵנוּ:

—== זוהר תהלים ==—

כִּף שְׁמַעְתִּי, בְּזִמְן שְׂרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַת תּוֹרָה
לְיִשְׂרָאֵל, נִטַּל תּוֹרָה שֶׁבְכַתָּב וְתּוֹרָה שֶׁבְעַל פִּה, וְהִלֵּךְ הוּא
לְשֹׂאֵר הָעַמִּים, וְלֹא רָצוּ לְקַבֵּל. עַד שֶׁהוֹרִיד אוֹתָם לְיִשְׂרָאֵל
עַל הַר סִינַי. אָמְרוּ מִלְּאֲכֵי הַשָּׁרֵת: לְמִי רוּצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְתַת שְׁתֵּי תּוֹרוֹת הַלְלוּ? אָמַר: לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם גּוֹרְלֵי
וְחִלְקֵי, שִׁפְתוֹב (דְּבָרִים ל"ב) כִּי חִלַּק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ,
הָרֵי שְׁנַיִם. וְאֲנִי נֹתֵן לָהֶם שְׁתֵּי תּוֹרוֹת. וְעוֹד, שְׁעוֹלִים בְּעַרְבוֹן
עוֹלָלִים וַיּוֹנְקִים. וּבִשְׂבִילֵם יִתְעוֹרְרוּ שְׁתֵּי הַתּוֹרוֹת הַלְלוּ,
שִׁפְתוֹב 'מִפִּי עוֹלָלִים וַיִּנְקִים יִסְדַּת עוֹ'.

הַמּוֹלָאֲכִים כְּשִׁירְדוּ לְמִטָּה הִיָּה לָהֶם נְפִילָה כְּבִיכּוֹל וְזֶה לְמוֹד
זְכוּת לְיִשְׂרָאֵל

מָה אֲנוֹשׁ בִּי־תִזְכְּרֵנוּ וּבֵן־אָדָם בִּי תִפְקְדֵנוּ (ה, ה'): [זוהר בראשית
9' בראשית (דף כה.)] הַנְּפִילִים, עֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר (שם) וַיִּרְאוּ בְנֵי
הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טִבוֹת הֵנָּה. וְאֵלֶּה הֵם מִיַּן שְׁנַיִ
מִהַנְּפִילִים הָאֵלֶּה מְלַמְעֵלָה. שֶׁכְּשִׂרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לַעֲשׂוֹת אָדָם, שֶׁאִמַר נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ וּגוֹ', רָצָה לַעֲשׂוֹת
אוֹתוֹ רֹאשׁ לְכָל הָעֲלִיוֹנִים לְהִיּוֹת מְמַנֶּה עַל כָּלָם וְשִׁיְהִי
מִתְמַנֶּים עַל יְדוֹ, כְּמוֹ שִׁיּוֹסֵף שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (שם מא) וַיִּפְקֹד פְּקָדִים
עַל הָאָרֶץ, הֵם רָצוּ לְקַטְרְגוֹ וְאָמְרוּ (תהלים ה) 'מָה אֲנוֹשׁ בִּי

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

תִּזְכְּרֵנוּ וְגו', שְׁעֲתִיד לַחֲטָא לְפָנֶיךָ. אָמַר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אִם אַתֶּם הֵייתֶם לַמְטָה כְּמוֹתוֹ, הֵייתֶם חוֹטְאִים יוֹתֵר מִמֶּנּוּ. מִיָּד - וַיִּרְאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם וְגו', חָשְׁקוּ בָהֶם, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִפִּילָם לַמְטָה בְּשִׁלְשָׁלוֹת.

וְהֵם עֲזָ"א וְעֲזָ"ל, שְׁמֵהֶם הַנְּשֻׁמוֹת שֶׁל הָעֶרֶב רַב, שֶׁהֵם הַנְּפִילִים, שֶׁהִפִּילוּ עֲצָמָם לְזוֹנוֹת אַחַר נָשִׁים שֶׁהֵן טוֹבוֹת, וְלָכֵן הִפִּילָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִהָעוֹלָם הַבָּא שְׁלֹא יִהְיֶה לָהֶם חֵלֶק שָׁם, וְנָתַן לָהֶם שְׂכָרָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים ז) וּמְשָׁלִם לְשִׁנְאָיו אֶל פְּנֵיו לְהֶאֱבִידוֹ וְגו'.

מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וּבֵן אָדָם כִּי תִפְקְדֵנוּ וְכו' (ת, ה-ו): [זוהר בראשית פ' בראשית (דף נ ע"א)] רַבִּי חִיָּיא אָמַר, וַיִּנָּחֶם ה' כִּי עָשָׂה אֶת הָאָדָם בְּאָרֶץ - נִטְלַת תְּנַחוּמִים וְחִדּוּהָ. כְּשֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָאָדָם בְּאָרֶץ, שֶׁהוּא כְּדִגְמָא עֲלִיוֹנָה, וְכָל הַמְּלָאכִים הָעֲלִיּוֹנִים מְשַׁבְּחִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁרָאוּ אוֹתוֹ בְּדַמּוֹת עֲלִיוֹנָה, וְאָמְרוּ (תהלים ח) 'וַתַּחֲסְרֵהוּ מַעַט מֵאֱלֹהִים וְכָבוֹד וְהָדָר תַּעֲטֹרֵהוּ'. אַחַר כֵּךְ כְּשֶׁחֲטָא אָדָם, הִתְעַצֵּב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל שְׁחָטָא. שָׁנַתָּן פִּתְחוּן פֶּה לְמֵלָאכֵי הַשָּׁרֵת שֶׁאָמְרוּ לְפָנָיו בַּתְּחִלָּה כְּשֶׁרָצָה לְבְרֹא אוֹתוֹ, 'מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וּבֵן אָדָם כִּי תִפְקְדֵנוּ'.

בְּרִיאַת הָאָדָם וְדַרְגָּתוֹ בְּלִפְי הַמְּלָאכִים

מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וּבֵן אָדָם כִּי תִפְקְדֵנוּ (ת, ה): [זוהר במדבר פ' בלק (דף ר"ח)]. פִּתְחָ וְאָמַר, (תהלים ח) 'מָה אָנוּשׁ כִּי

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

תזכרנו' וגו'. פסוק זה פִּרְשׁוּהוּ שְׁמַמְנֵי הָעוֹלָם אָמְרוּ אוֹתוֹ בְּשַׁעָה שְׁעָלָה בְּרִצּוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָרָא אָדָם. קָרָא לְכַתּוֹת כַּתּוֹת שֶׁל מְלֹאכֵי עֲלִיּוֹן וְהוֹשִׁיבֶם לְפָנָיו. אָמַר לָהֶם, אֲנִי רוֹצֵה לְבָרָא אָדָם. אָמְרוּ לְפָנָיו, (שם מט) וְאָדָם בִּיקָר בַּל יִלֵּן וְגו'. הוֹשִׁיט הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶצְבְּעוֹ וְשָׂרַף אוֹתָם. הוֹשִׁיב כַּתּוֹת אַחֲרוֹת לְפָנָיו. אָמַר לָהֶם, אֲנִי רוֹצֵה לְבָרָא אָדָם. אָמְרוּ לְפָנָיו, 'מָה אָנוֹשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ? מָה טִיבוֹ שֶׁל אָדָם זֶה? אָמַר לָהֶם, בֶּן אָדָם שִׁיְהִיָּה בְּצֶלֶם שְׁלֵנוּ, שְׁתִּהְיֶה חֲכַמְתּוֹ עֲלִיּוֹנָה מִחֲכַמְתְּכֶם. כִּיּוֹן שֶׁבָרָא אָדָם, וְחָטָא, וַיֵּצֵא זְכַאי לְפָנָיו, בָּאוּ עֲזָ"א וְעֲזָ"ל, אָמְרוּ לְפָנָיו: פְּתַחוּן פֶּה יֵשׁ לָנוּ אֵלֶיךָ, הֲרִי בֶן אָדָם שְׁעֲשִׂיתָ חָטָא לְפָנֶיךָ! אָמַר לָהֶם: אֲלַמְלֵא תִהְיוּ מְצוּיִים אֶצְלָם וְכוּ'. מָה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? הַפִּילֵם מִדְּרָגָתָם הַקְּדוֹשָׁה מִהַשָּׁמַיִם. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּעַת הַשְּׁבִתִי לְשֵׂאלַתְכֶם, שְׁבַלְעֵם אָמַר נֶפֶל וּגְלוּי עֵינַיִם. אִם נֹאמַר שְׁלֵא הִיָּה כָךְ, וְשִׁבְחִים הִיָּה מְשַׁבַּח אֶת עֲצָמוֹ - אֵיךְ יִכְתֹּב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דְבָר כּוֹזֵב בַּתּוֹרָה?! וְאִם דְּבַר אֱמֶת הוּא, אֵיךְ יִשְׁתַּבַּח אוֹתוֹ רָשָׁע בְּדְרָגָה עֲלִיּוֹנָה עַל כָּל נְבִיאֵי הָאֱמֶת?! וְעוֹד, שְׁהָרִי אֵין שׁוֹרָה קְדוּשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה, רַק בְּמָקוֹם הָרְאוּי לָהּ. כַּעַת חֲזַרְנוּ לְדְבַר הָרְאוּשׁוֹן. אַחֲרֵי שֶׁהַפִּילֵם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמְּקוֹמָם הַקְּדוֹשׁ, טַעוּ אַחַר נְשׁוֹת הָעוֹלָם וְהִטְעוּ אֶת הָעוֹלָם. כֹּאֵן יֵשׁ לְהִסְתַּכַּל, וְהָרִי כְּתוּב (תהלים קד) עָשָׂה מְלֹאכֵיו רִחוֹת וְגו'. וְהָרִי מְלֹאכֵים אֱלוֹהֵי, אֵיךְ יִכְלוּ לְהַתְקִים בְּאַרְץ? אֵלֵא בֵּא וְרֵא, כָּל אוֹתָם (מלכים) שְׁלַמְעָלָה

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ————— ❦

לא עומדים ולא יכולים לעמד, רק באור עליון שמאיר להם ומקים אותם. ואם פוסק מהם אותו האור, לא יכולים לעמד. כל שכן אותם שהפילם הקדוש ברוך הוא והפסיק מהם אותו האור שלמעלה שהשתנה זיום. וכשירדו ושלט בהם אור העולם, השתנו בדרגה אחרת.

בא וראה, המן שהיה יורד לישראל במדבר, אותו מן היה מטל שלמעלה, שהיה יורד מהעתיק הנסתר של כל הנסתרים. וכשהיה נוחת, היה אורו מאיר בכל העולמות, וממנו נזון שדה התפוחים ומלאכים עליונים. וכשהיה יורד למטה ושולט בו אור העולם, היה מגלד נקפא, ומשתנה זיוו, ולא היה זיוו אלא כמו שכתוב (במדבר יא) והמן כזרע גד הוא וגו', ולא יותר. וכל שכן המלאכים, כיון שירדו ושלט בהם אור, השתנו מאותה דרגה ראשונה שהיו בה. מה עשה הקדוש ברוך הוא? ראה שהטעו את העולם, קשרם בשלשלאות ברזל בהר החשך. באיזה מקום יושבים? בעמק ההר. הושיב את עז"א, וזרק חשך הפנים. משום שבאותה שעה שקשרם הקדוש ברוך הוא, התחזק והרגיז כלפי מעלה, והקדוש ברוך הוא הפילו בעמק עד צנארו, וזרק חשך בפניו. עז"א"ל שלא התחזק, הושיבו לפניו, והאיר לו החשך. ובני העולם שיודעים מקומם, באים אליהם ומלמדים את בני האדם כשפים ונחשים וקסמים. ואותם הרי החשך נקראים הרי קדם. מה הטעם? משום שהחשך מקדים לאור, ומשום זה הרי החשך נקראים הרי קדם. לכן ובלעם

וַתַּחֲסְרֵהוּ מַעַט מַאֲלֵהִים וְכַבֹּד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ:

— זוהר תהלים —

לְמַדּוֹ מֵהֶם כְּשָׁפִים, וְהִינוּ מֵה שְׁאָמַר בְּלֶעָם, מִן אָרֶם יִנְחֲנִי
בְּלֶק מְלֶךְ מוֹאָב מֵהַרְרֵי קָדֶם וְגו'.

וַתַּחֲסְרֵהוּ מַעַט מַאֲלֵהִים וְכַבֹּד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ (ח, ט) [זוהר

בראשית 9' בראשית (דף לו:)] רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אָז

נִכְנְסוּ שְׁלֹשָׁה בְּדִין וְנִדְוְנוּ, וְהָעוֹלָם הִתְחַתּוֹן הִתְקַלַּל וְלֹא עָמַד
בְּקִיּוּמוֹ בְּגִלְל זְהֵמַת הַנְּחָשׁ, עַד שֶׁעָמְדוּ יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינִי.

אַחַר כֵּךְ הִלְבִּישׁ אוֹתָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּלִבוֹשִׁים שֶׁהָעוֹר
נִהְיָ מֵהֶם. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב כְּתַנּוֹת עוֹר. בַּתְּחִלָּה הָיוּ כְּתַנּוֹת אוֹר

שֶׁהָיוּ מִשְׁתַּמְשִׁים בָּהֶם בְּעֲלִיוֹנִים שְׁלֹמְעֵלָה, מִשּׁוּם שֶׁמְלֶאכֶי
הַשָּׁרֵת הָיוּ בָּאִים לְהַנּוֹת מֵאוֹתוֹ הָאוֹר. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (שם ח)

'וַתַּחֲסְרֵהוּ מַעַט מַאֲלֵהִים וְכַבֹּד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ'. וְכַעַת
שֶׁחֲטָאוּ - כְּתַנּוֹת עוֹר, שֶׁהָעוֹר נִהְיָ מֵהֶם וְלֹא הִנְפֹּשׁ. אַחַר

כֵּךְ הוֹלִידוּ בֵּן רֵאשׁוֹן. בֵּן שֶׁל הַזְּהֵמָה הָיָה. שְׁנַיִם בָּאוּ עַל חֲוָה
וְהִתְעַבְּרָה מֵהֶם וְהוֹלִידָה שְׁנַיִם, זֶה יֵצֵא לְמִינוֹ וְזֶה יֵצֵא לְמִינוֹ,

וְרוּחַ שְׁלֵהֶם נִפְרְדוּ זֶה לְצַד זֶה וְזֶה לְצַד זֶה. זֶה דוּמָה לְצַד
שְׁלוֹ, וְזֶה דוּמָה לְצַד שְׁלוֹ. מִצַּד שֶׁל קִיִּן כָּל הַמְדוּרִים שֶׁל צַד

שֶׁל הַמִּינִים הָרְעִים וְרוּחוֹת וְשָׂדִים וְכְשָׁפִים בָּאִים, וּמִצַּד שֶׁל
הַבַּל שֶׁל רַחֲמִים יוֹתֵר וְלֹא בְשִׁלְמוֹת. יֵינן טוֹב בֵּינָן רַע. וְלֹא

נִתְקַן עִמּוֹ עַד שֶׁבָּא שֵׁת וְהִתְיַחֲסוּ מִמֶּנּוּ כָּל אוֹתָם דּוֹרוֹת שֶׁל
צַדִּיקֵי עוֹלָם, וְכוּ נִשְׁתַּל הָעוֹלָם. וּמִקִּיָּן בָּאוּ כָּל אוֹתָם חֲצוּפִים

וְרָשָׁעִים וְרָשָׁעֵי הָעוֹלָם.

ז תַּמְשִׁילֶהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ כֹּל שִׁתָּה תַּחַת רַגְלָיו: ח צַנְה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כֹּל מִה שֶׁבָּרָא הַקֶּבֶ"ה בְּעוֹלָמוֹ לֹא בָּרָא בְּמַעֲלָה בְּבִינָה, אֲלֵא
הָאָדָם לְבַדּוֹ, שֶׁנִּתְּנָה בּוֹ כַּח מִן הָעֲלִיוֹנִים לְדַעַת וּלְהַפְּיֵר וּלְהַבְדִּיל
בֵּין הַטּוֹב וּבֵין הָרַע

וְכַבּוֹד וְהִדָּר תַּעֲטֶרְהוּ וכו' (ח, ו-ז): [זוהר חדש 9' בראשית] אָמַר
רַבִּי חֲנִילָאִי, הַפְּסוּק הַזֶּה לֹא בָּא אֲלֵא לְהַדְרֵשׁ, וַיִּיצֵר
בְּשְׁנֵי יוֹדִין, וְכֹל הַשָּׂאָר אֶתָּה מוֹצֵא בְּיוד אֶחָד. אֲלֵא כֹּל מִה
שֶׁבָּרָא הַקֶּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, לֹא בָּרָא בְּמַעֲלָה בְּבִינָה,
אֲלֵא הָאָדָם לְבַדּוֹ, שֶׁנִּתְּנָה בּוֹ כַּח מִן הָעֲלִיוֹנִים לְדַעַת וּלְהַפְּיֵר
וּלְהַבְדִּיל בֵּין הַטּוֹב וּבֵין הָרַע, וְהוּא מַעֲטָר בְּכַבּוֹד וְהִדָּר, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ח) 'וְכַבּוֹד וְהִדָּר תַּעֲטֶרְהוּ', וְהוּא מוֹשֵׁל עַל כָּל
מַעֲשֵׂה יָדָיו. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (ס) תַּמְשִׁילֶהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ. וְאַחַר
כֹּל הַשִּׁבְחָה הַזֶּה, כְּשֶׁהוּא זוֹכֵר שֶׁהוּא עֹפֵר וַיֵּשׁוּב אֶל הָעֵפֶר,
הַכֹּל נַעֲשֶׂה הֶבֶל לְפָנָיו, וְאוֹמֵר וַי. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, חֵלֶק
הַתְּבָה, וַיִּיצֵר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֹפֵר מִן הָאֲדָמָה, וַיֵּשׁוּב
אֶל הָעֵפֶר כְּמוֹת שֶׁהָיָה.

הַקֶּבֶ"ה בָּרָא בְּאָדָם אֶת הַחֲמִשָּׁה חוֹשִׁים וְאֶת הַנְּשָׂמָה

תַּמְשִׁילֶהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ כֹּל שִׁתָּה תַּחַת רַגְלָיו (ח, ו): [זוהר
חדש 9' בראשית] כְּשֶׁבָּרָא הָאָדָם, נִתְיַחַד הַקֶּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא עִמָּהֶם בַּעֲשִׂיתוֹ וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם. וְנִתְּנָה בּוֹ קְלִסְתָּר
פָּנִים, רְאִי"ה, רִי"ח, קוּמ"ה, הִלִּיכ"ה, מְשׁו"ש, דְּבוּר"ר,
עֲשִׂי"ה. הַמְשִׁילוֹ בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו, זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים ח)

וְאַלְפִים בָּלָם וְגַם בְּהַמּוֹת שְׁדֵי: ט צִפּוֹר שָׁמַיִם וְדָגֵי הַיָּם
עֵבֶר אֲרָחוֹת יָמִים: י יְהוָה אֲדַרְשֶׁנּוּ מִה אֲדִיר
שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

תִּמְשִׁילֵהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדָיךָ כֹּל שֶׁתָּה תַּחַת רַגְלָיו. וְכִשְׁזָרַק בּוֹ
נִשְׁמָה, קָם עַל רַגְלָיו, וְנִדְמָה לַתַּחְתּוֹנִים וְלַעֲלִיוֹנִים. נִדְמָה
גּוֹפּוֹ לְאָרֶץ, וְנִשְׁמָתוֹ לַעֲלִיוֹנִים, בְּתֵאָר, וְהִדָּר, וְכִבּוֹד, בְּאִמָּה,
וּבִירָאָה. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב (ס) וְכִבּוֹד וְהִדָּר תַּעֲטֶרְהוּ. אָמַר רַבִּי
יוֹנָתָן, רֹאשׁ הַפְּסוּק הַזֶּה סִפֵּק בְּלִבִּי, שְׁכֵתוֹב (ס) 'וְתַחֲסֶרְהוּ
מֵעֵט מַאֲלָהִים'. אָמַר רַבִּי אַבְהוֹ, בְּנִשְׁמָתוֹ שֶׁהִיא קְדוּשָׁה
וְדוּמָה לוֹ, אֲבָל מַה חֶסְרוֹן הוּא? עַל שֶׁהִיא גּוֹף וְנִלְקַח מִן
הָאָרֶץ. וְאִם תֹּאמַר בְּדַעַת וּבְחֻכְמָה - אֵי אִפְשָׁר, שֶׁהִרִי רְחוּק
הוּא הָאָדָם מִן הָעֲלִיוֹנִים, שְׁאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי
תַּנְחוּם, הַמְּלֵאכִים הַקְּרוֹבִים מְקַבְּלִים כַּח שֹׁפַע אֶסְפֵּקְלָרִיָּה
שֶׁל מַעֲלָה תַּחְלָה, וּמֵהֶם יוֹרֵד לְאוֹתָם שְׁאִינָם קְרוֹבִים, וּמֵהֶם
יּוֹרֵד לְשָׁמַיִם וְכָל צְבָאָם, וּמֵהֶם אֶל הָאָדָם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
כִּסֵּא הַכְּבוֹד מְקַבֵּל תַּחְלָה, וּמִמֶּנּוּ לְמַלְאכִים הָעֲלִיוֹנִים, וּמֵהֶם
לְאוֹתָם שְׁאִינָם כָּל כֶּךָ עֲלִיוֹנִים וּגְבוּהִים כְּמוֹתָם, וּמֵהֶם
לְשָׁמַיִם, וּמֵהֶם אֶל הָאָדָם. אֲבָל בְּמַה נִּדְמָה לוֹ הָאָדָם? אָמַר
רַבִּי אַבְהוֹ, בְּנִשְׁמָה, שֶׁהִיא קְדוּשָׁה, וְלֹא תַּכְלָה לְעוֹלָם, עַל
שֶׁנִּשְׁטְלָה מִמֶּנּוּ, מִכּוּחוֹ וּמִגְבוּרָתוֹ, וְלֹא כְּמוֹ הַגּוֹף שֶׁנִּשְׁטַל מִן
הָאָדָמָה, וַיִּכְלָה וַיָּשׁוּב עֶפְר כְּשֶׁהִיא.

מ א לְמוֹנֵצָה עַל־מוֹת לַבֵּן מִזְמוֹר לְדָוִד: ב אֹדְדָה יְהוָה־
 בְּכָל לְבִי אֶסְפְּרָה כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ: ג אֲשַׁמְחָה
 וְאֶעֱלֶצֶה בְּךָ אֲזַמְרָה שְׁמִיךָ עַל־יוֹן: ד בְּשׁוּב אֹיְבֵי אַחֲזֹר
 וּבְשָׁלוֹ וַיֹּאבְדוּ מִפְּנֶיךָ: ה כִּי עָשִׂיתָ מִשְׁפָּטִי וְדִינִי יִשְׁבֹּת
 לְכִסֵּא שׁוֹפֵט צֶדֶק: ו גַּעֲרַת גּוֹיִם אֶבְרַת רִשְׁעֵי שָׁמַיִם
 מִחֵיתָ לְעוֹלָם וָעֶד: ז הָאֹיֵב תִּמְנוּ חֲרָבוֹת לְנֵצַח וְעָרִים
 נְתַשְׁתָּ אֶבֶר וְכָרַם הַמָּוֶה: ח וַיְהוָה־
 לְעוֹלָם יֵשֵׁב

שימוש תהלים

לנער חולה

למונצה על מות לבן וגו' (ט, א): [שימוש תהלים לפרק ט] אודה ה' וגו'.
 לנער הבוכה, כתוב אותו. ושם שלו אהי"ה, א' מן "אודה, ה' מן
 "האויב, י' מן "נלכדה רגלם בחלוף המי"ם בא"ת ב"ש, ה' מן סופו
 והוא "סלה, וכתוב, יהי רצון לפניך אהי"ה אשר אהי"ה השם הגדול
 הגבור והנורא שתסיר ממנו זאת הבכיה ותרפאהו מבלי תשישות
 ותסיר ממנו סבה וכל שטן ושד ומזיק וכל כאב וחלי מעתה ועד

זוהר תהלים

כְּשִׁישְׂרָאֵל מוֹסִימִים תִּפְלֹתֶם בְּלִילָה, נוֹשָׂאִים שִׁירָה אַחֲרֵיהֶם
 אוֹתָם שֶׁנִּקְרָאִים אִישִׁים, וְמָה הַשִּׁירָה שְׂאוֹמְרִים? מָה אֲנוֹשׁ כִּי
 תִזְכְּרֵנוּ וְגו' וְתַחֲסֶרְהוּ מְעַט מֵאֱלֹהִים וְכְבוֹד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ וְגו'
 ה' אֲדִינֵנוּ מָה אֲדִיר שְׁמוֹךְ בְּכָל הָאָרֶץ.

וְה' לְעוֹלָם יֵשֵׁב (ט, ה): [זוהר חדש פ' בראשית] רְבִי תִזְקֶיָה הִיָּה
 הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ, וְהִיָּה עִמּוֹ רְבִי יוֹסִי בֵּר חֲלַפְתָּא. קָמוּ לְלִכְת

בִּזְנוֹן לְמִשְׁפֵּט כְּסָאוֹ: ט זְהוּא יִשְׁפֹּט תִּבְלַב בְּצַדֵּק יָדִין

— שִׁמוּשׁ תֵּהִלִּים —

עולם. - ועוד אם עומדים שונאים כנגדך תאמר אותו ותנצל מהם ואמור, יהי רצון מלפניך אהי"ה אשר אהי"ה שתצילני מאויבי ורודפי הקמים עלי כמו שהצלת מי שהתפלל לפניך את השירה הזאת.

— זוהר תהלים —

אחר חצות הלילה. עד שהיו הולכים, אמר רבי יוסי לרבי חזקיה, מה עשינו? שהרי שנינו, לעולם יצא אדם בכי טוב. אמר לו רבי חזקיה: ברייתא היא, בא ושמע סדר נעימות קול גלגלי החיות שהם משבחים שירה לפני אלהינו. עד שהטה אָזְנוֹ, שָׁמַע קוֹל תְּשַׁבַּחַת נְעִימוֹת, שָׁמַע שְׁהִיו אוֹמְרִים (תהלים ט) 'וְהָ לְעוֹלָם יֵשֵׁב' וגו'. אמר לו רבי חזקיה: בני, שָׁמַעַתְּ כְּלוּם? אָמַר לוֹ: קוֹל נְעִימוֹת. וּמַה נְעִימוֹת וְהַתְּשַׁבַּחַת מִהַפְּסוּק הַזֶּה שְׁשַׁמְעָתִי, כָּעַת יִדְעָתִי פְּרוּשׁוֹ, שְׁכָתוּב וְהָ לְעוֹלָם יֵשֵׁב כּוֹנֵן לְמִשְׁפֵּט כְּסָאוֹ, שְׁבָכַל שְׁעָה וְשְׁעָה שְׁדָנִים דִּין, שְׁכִינַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁהִיא כְּסֵא כְּבוֹדוֹ, מְתַקְנַת שָׁם, מִמִּשְׁמַע שְׁנֵאמַר כּוֹנֵן לְמִשְׁפֵּט כְּסָאוֹ. אָמַר לוֹ: יִדְעָתְּ אִיזוֹ הִיא מִשְׁמְרָה מִמְּלֹאכֵי הַשָּׁרַת שְׁאוּמְרִים אֵת זֶה? אָמַר לוֹ: לֹא. אָמַר לוֹ: מִשְׁמְרַת אוֹתָם הַמְּלֹאכֵים הַנִּקְרָאִים אֱלֹהִים הִיא, שְׁלִמְדָנוּ, עֲשֶׂרָה מִשְׁמְרוֹת שֶׁל מְלֹאכֵי הַשָּׁרַת יֵשׁ בְּרָקִיעַ, וְהֵם מִתְחַלְקִים לְשֵׁלֶשׁ מִשְׁמְרוֹת שֶׁהוּא הַלֵּילָה. וְתִדְעַ לָךְ אֵיךְ, כְּשִׁישְׁרָאֵל מְסִימִים תְּפַלְתָּם בְּלֵילָה, נוֹשְׂאִים שִׁירָה אַחֲרֵיהֶם אוֹתָם שְׁנִקְרָאִים אִישִׁים, וְאוּמְרִים שִׁירָה. וּמַה הַשִּׁירָה

לְאֲמוֹם בְּמִישָׁרִים: י וַיְהִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מְשֻׁבָּב לְדָד
 מְשֻׁבָּב לְעֵתוֹת בְּצָרָה: יא וַיִּבְטְחוּ בָךְ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא
 עֲזַבְתָּ דַרְשֵׁיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: יב וּמְרוּ לִיתְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵשֵׁב
 צִיּוֹן הַגִּידוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו: יג כִּי דָרַשׁ דָּמִים אוֹתָם
 זָכַר לֹא שָׁכַח צַעֲקַת (עֲנִיִּים) עֲנִיִּים: יד חֲנֻנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

— זוהר תהלים —

שְׂאוּמְרִים? (שם ח) מָה אָנוֹשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וְגו' וַתַּחֲסְרֵהוּ מְעַט
 מְאֹלָהִים וְכַבּוּד וְהִדָּר תַּעֲטְרֵהוּ וְגו' ה' אֲדַנִּינוּ מָה אֲדִיר
 שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ. בְּמִשְׁמְרָה הַשְּׁנִיָּה נוֹשְׂאִים שִׁירָה אוֹתָם
 שְׂנַקְרָאִים מְלֹאכִים וְחֻשְׁמֵלִים וְאַרְאֲלִים, וְמָה אוֹמְרִים? (שם
 כט) הָבוּ לַה' בְּנֵי אֱלֹהִים. בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה מִמָּשׁ, עַד
 שְׁמִסְתֵּימַת מִשְׁמְרָה שְׁנִיָּה, שְׂאוֹתָהּ הַשְּׁעָה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא מְסַתְּכָל בְּעֵדָן מִמָּשׁ, שְׁגָזוּ לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבֹא,
 פּוֹתְחִים חַיּוֹת הַקֶּדֶשׁ, וְאַחֲרֵיהֶם שְׂרָפִים וְאוֹפָנִים וְכְרוּבִים,
 וְאוֹמְרִים (שם לא) מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֵיךָ, (שם סח
 ה) סִלּוּ לָרֶכֶב בְּעַרְבוֹת בֵּיהָ שָׁמוּ. בַּתְּחִילַת הַמִּשְׁמֶרֶת
 הַשְּׁלִישִׁית נוֹשְׂאִים שִׁירָה אוֹתָם שְׂנַקְרָאִים אֱלֹהִים, וְאוֹמְרִים
 (תהלים ט) וְה' לְעוֹלָם יֵשֵׁב וְגו'. כְּשֶׁבֵּא הַבִּקְרָ, פּוֹתְחִים
 הַשָּׁמַיִם וְאוֹמְרִים (שם יט) הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל וְגו'.
 פּוֹכְבֵי בִקְר אוֹמְרִים (שם קמז) מוֹנֵה מְסַפֵּר לְכוֹכְבִים וְגו',
 גְּדוֹל אֲדוֹנָנוּ וְרַב כְּחָ. אוֹתָם הַמְּלֹאכִים הַנִּקְרָאִים בְּנֵי
 אֱלֹהִים, פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים (שם כט) הָבוּ לַה' בְּנֵי אֱלֹהִים, הָבוּ
 לַה' כְּבוֹד וְעֹז.

רֵאָה עֵינַי מִשְׁנָאֵי מְרוֹמָי מִשְׁעָרֵי מוֹת: מו לְמוֹעַן
 אִסְפְּרָה כָּל תְּהַלְתֶּיךָ בְּשִׁעְרֵי בַת צִיּוֹן אֲגִילָה
 בִּישׁוּעָתְךָ: מו טִבְעוּ גוֹיִם בְּשַׁחַת עֲשׂוּ בְרִשְׁת זֹו טִמְנִי
 גְּלִבְרָה רַגְלָם: יז נִדְעַ יְהוָה מִשְׁפֹּט עֲשָׂה בְּפַעַל
 בְּפִי נִקְשׂ רֶשַׁע הַגִּיּוֹן סִלָּה: יח יִשׁוּבוּ רִשְׁעִים לְשִׁאוּלָה
 כָּל גוֹיִם שְׂכַחֵי אֱלֹהִים: יט כִּי לֹא לְנֶצַח יִשְׁכַּח
 אֲבִיוֹן תִּקְנֹת (עֲנִיִּים) עֲנִיִּים תֹּאבֵד לְעַד: כ קוֹמָה יְהוָה
 אֵל יַעֲזֹ אֲנֹשׁ יִשְׁפֹּטוּ גוֹיִם עַל פְּנֵיךָ: כא שִׁיתָה
 יְהוָה מוֹרָה לָהֶם יִדְעוּ גוֹיִם אֲנֹשׁ הִמָּה סִלָּה:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

אמירת ויהי נעם במוצאי שבתות

יִשׁוּבוּ רִשְׁעִים לְשִׁאוּלָה כָּל גוֹיִם שְׂכַחֵי אֱלֹהִים (מ, יח): [זוהר
 שמות 9' ויקהל (ד' 97 ר"ל)] בְּשַׁעַת שְׁפוֹתָחִים יִשְׂרָאֵל "וְיִהְיֶה
 נַעַם" וְסִדְר הַקְּדוּשָׁה, כָּל אוֹתָם רִשְׁעֵי הַגִּיָּהֲנָם פּוֹתְחִים
 וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, הָעַם הַקְּדוֹשׁ. אֲשֶׁרִיכֶם הַצְּדִיקִים
 הַשׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה. אוֹי לְרִשְׁעִים שְׁלֹא זָכוּ לְשׁוֹמֵר
 תּוֹרָה. אֲזִי דוֹמָ"ה מְקַדִּים, וּמִתְעוֹרֵר כְּרוֹז וְאוֹמֵר: (שם ט)
 'יִשׁוּבוּ רִשְׁעִים לְשִׁאוּלָה כָּל גוֹיִם שְׂכַחֵי אֱלֹהִים'. וְכָל קְבוּצוֹת
 הַרוֹחָחוֹת הִלְלוּ טוֹרְדוֹת אוֹתָם בְּגִיָּהֲנָם, וְאִין מִי שְׁמַרְחֵם
 עֲלֵיהֶם. אֲשֶׁרִיָּהֶם כָּל שׁוֹמְרֵי הַשְּׁבֵת בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּמַעֲנִיגִים אֶת
 אוֹתוֹ הַעֲנֵג שְׁשׁוֹרָה מְלַמְעָלָה, כְּפִי שְׁאֵמ רְנוּ.

ב לחדש

א לָמָּה יְהוָה יִחְזָקֶנּוּ תַעֲמֹד בְּרַחֹק תַעֲלִים לְעֵתוֹת
 בַּצָּרָה: ב בְּנִיאוֹת רָשָׁע יִדְלַק עֵינַי וּתְפָשׂוּ בְּמִזְמוֹת זוֹ
 חֲשָׁבוּ: ג כִּי הִלֵּל רָשָׁע עַל תַּאֲוֹת נַפְשׁוֹ וּבִצְעַ בֶּרֶךְ נֶאֱמַר
 יְהוָה יִחְזָקֶנּוּ: ד רָשָׁע כְּגִבְהַ אֲפֹ בֵל יִדְרֹשׁ אֵין אֱלֹהִים
 כָּל מִזְמוֹתָיו: ה יְחִילוּ (דרכו) דְרָכָיו בְּכָל עֵת

הנהגת המלך המשיח
 בענין המצוות

— שִׁימוֹשׁ תַּהֲלִים —

למי שיש לו שונאים

למה ה' תעמוד וגו' (י, א): [שימוש תהלים לפרק י] למאן דאית ביה
 שד קח קדרה חדשה ותמלא אותו מים שאובים ותתן בה שמן
 זית ותלחש עליו זה המזמור ט' פעמים וירחץ במים ההם כל גופו.
 ושם שלו הוא אל מן. א' מן "אלה פיהו, ל' מן "למה, מ' מן "עניים,
 ן מן אנוש מן הארץ. ואמור. יהי רצון מלפניך אל מן שתסיר כל
 חולי וכל שד מגוף (פלוני) מעתה ועד עולם.

— זוהר תהלים —

מתי כפיכול הקב"ה מתעלם בעת צרה

לָמָּה ה' תַעֲמֹד בְּרַחֹק תַעֲלִים לְעֵתוֹת בַּצָּרָה (י, א): [זוהר שמות
 9' (בשלח דף נ"ח:)] זְהוּ זֶה שְׁכֵתוֹב, עַל מֵה אֲבָדָה הָאָרֶץ
 וְגו', וַיֹּאמֶר ה' עַל עֲזָבְכֶם אֶת תּוֹרָתִי. שְׁהִרִי כָל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל
 יִשְׁתַּדְּלוּ בַתּוֹרָה, נִשְׁבֵּר כַּח וְתִקְפֶם שֶׁל עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, זְהוּ
 שְׁכֵתוֹב יְמִינָךְ ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְדַאי כֶּךָ הוּא,
 שְׁכָל זְמַן שְׁקוּלָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל נִשְׁמָע בְּבִתִּי כְּנִסְיוֹת וּבְבִתִּי

מָרוֹם מִשְׁפָּטֶיךָ מִנְגִדוּ כָּל צוּרְרֵי וַיִּפֹּחַ בָּהֶם: ו אָמַר
 בְּלִבּוֹ כָּל אֱמוּנַת לְדָר וְדָר אֲשֶׁר לֹא בָרַע: ז אֵלֶּה פִּיהוּ
 מְלֵא וּמְרִמּוֹת וְתָךְ תַּחַת לְשׁוֹנוֹ עָמַל וְאַנּוֹן: ח יֹשֵׁב
 בְּמֵאֲרֵב חֲצָרִים בְּמִסְתָּרִים יַחְרֹג נֶקֶו עֵינָיו לְחִלְכָּה
 יִצְפְּנוּ: ט יָאֲרֵב בְּמִסְתָּר כְּאֲרִיָּה בְּסֶפֶה יָאֲרֵב לְחִטּוֹף
 עֵנִי יַחְטֹף עֵנִי בְּמִשְׁכּוֹ בְּרִשְׁתּוֹ: י (ודכה) יִדְבֶּה יִשְׁח וְנִפְּל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מְדַרְשׁוֹת וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁשָּׁנִינּוּ (בראשית כז) הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב. וְאִם
 לֹא, אִזְ הִידִים יְדֵי עֶשׂוֹ, וְהָרִי בְּאֲרָנוֹ. וּבְרַב גְּאוּנָה תִּהְרֵס קְמִיךָ.
 רַבִּי חֲזַקְיָה פֶתַח וְאָמַר, (תהלים י) 'לְמָה ה' תַּעֲמֹד בְּרַחֲוֹק תַּעֲלִים
 לַעֲתוֹת בְּצָרָה'. בְּשַׁעַת שְׁחֻטְאֵי הָעוֹלָם גּוֹרְמִים, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא עוֹלָה לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וּבְנֵי אָדָם צוֹחִים וּמוֹרִידִים
 דְּמַעוֹת וְאֵין מִי שִׁישְׁגִּיחַ עֲלֵיהֶם. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁהוּא
 עוֹלָה לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְנִמְנַעַת מֵהֶם תְּשׁוּבָה, וְאִז כָּתוּב וּבְרַב
 גְּאוּנָה תִּהְרֵס קְמִיךָ.

אֵין עֵנִי אֵלֶּה עֵנִי מִהַתּוֹרָה וּמִמְצוּוֹתֶיהָ

יָאֲרֵב בְּמִסְתָּר כְּאֲרִיָּה בְּסֶפֶה יָאֲרֵב לְחִטּוֹף עֵנִי (י, ט): [זוהר
 דש- תקנא קדמאה (דף קכח.)] וְאִם תֹּאמַר, הָרִי פִּרְשׁוּהָ
 רְבוּתֵינוּ שְׂאֲנָשֵׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָה הָרַגְנוּ אֶת הָאֲרִיָּה שֶׁל הָעֲבוּדָה
 זָרָה שֶׁהוּא יִצָּר הָרַע, דְּמִינוּ כְּאֲרִיָּה, עָלֵינוּ אָמַר דָּוִד (תהלים י)
 'יָאֲרֵב בְּמִסְתָּר כְּאֲרִיָּה בְּסֶפֶה יָאֲרֵב לְחִטּוֹף עֵנִי', וְאֵין עֵנִי אֵלֶּה

בַּעֲצוֹמָיו (חלכאים) חֵיל כָּאִים: יא אָמַר בְּלִבּוֹ שָׁבַח אֵל
הַסְתִּיר פָּנָיו בַּל רָאָה לְנִצָּחַת: יב קוֹמָה יְהוָה אֵל
נִשְׂא יָדָךְ אֵל תִּשְׁבַּח (עניים) עֲנָוִים: יג עַל מָה נֶאֱמַר רְשַׁע
אֱלֹהִים תִּתְּנֵם לַחַיִּים אָמַר בְּלִבּוֹ לֹא תִדְרֹשׁ: יד רָאֵתָה כִּי
אָתָּה עָמַל וְכַעַס תִּבְיֹט לְתֵת בְּיָדְךָ עָלֶיךָ יַעֲזֹב חִלְכָּה
יְתוֹם אָתָּה הָיִיתָ עֲזוּר: טו שָׁבַר זְרוּעַ רְשַׁע וְרַע תִּדְרוֹשׁ
רְשָׁעוֹ בַּל תִּמְצָא: טז יְהוָה מֶלֶךְ עוֹלָם וְעַד אָבְדוּ
גוֹיִם מֵאֶרֶצוֹ: יז תֵּאוֹת עֲנָוִים שָׁמַעְתָּ יְהוָה תִּבְנוֹן

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

עָנִי מֵהַתּוֹרָה וּמִמְצוּוֹתֶיהָ. מִשׁוּם שְׁעֵתִידִים לִהְיוֹת יִשְׂרָאֵל
בְּדַחַק בְּגִלוּת, וְכַדִּי שְׁלֹא יִהְיוּ טוֹעִים בּוֹ בְּכַבֵּד הַמַּס וּבְכַבֵּד
הַמְּלָאכָה בְּאֲבוּד הַדַּעַת, הָרְגוּ אוֹתוֹ. וְכַדִּי שְׁלֹא יִתְפַּשְׁטוּ
בְּעָרִיזוֹת, סִמְאוּ אֶת עֵינָיו יִצַּר הָרַע שֶׁל בְּנֵי אָדָם, וּפְרָשׁוּהָ שְׂאֲרֵיהָ
שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה, כְּשֶׁתְּפֹסוּ אוֹתוֹ בְּנִימָה אַחַת שֶׁל נֶשֶׁר מִמֶּנּוּ, צָנַח
קוֹל עַד אַרְבַּע מֵאוֹת פָּרְסָה. מִשׁוּם זֶה הִכְנִיסוּ אוֹתוֹ בְּכֻלֵּי שֶׁל
עֲפָרָת, וְלֹא נִשְׁמַע בּוֹ קוֹלוֹ, וְשָׂרְפוּ אוֹתוֹ בָּאֵשׁ, לְקַיֵּם בּוֹ (דברים ז)
פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרְפוּן בָּאֵשׁ.

עֲנִין ג' פְּעָמִים ה' מֶלֶךְ מֶלֶךְ יִמְלוֹךְ

ה' מֶלֶךְ עוֹלָם וְעַד (י, טז): [זוהר בראשית 9' בראשית (דף לד).]
[שנינו] כְּתוּב ה' מֶלֶךְ ה' מֶלֶךְ ה' יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם וְעַד.
ה' מֶלֶךְ - לְמַעְלָה. ה' מֶלֶךְ - בְּאֲמֻצָּע. ה' יִמְלוֹךְ - לְמַטָּה.

לְבָם תִּקְנֶינִי אֲנִי: יי לְשֹׁפֵט יְתוֹם וְנָדָב בַּל יוֹסִיף עוֹד
לְעֵרֵץ אֲנֹשׁ מִן הָאָרֶץ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

רְבִי אַחָא אָמַר, ה' [נ"א: זו החכמה העלינה] מְלֶךְ - זֶה עוֹלָם
הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא הָעוֹלָם הַבָּא. ה' מְלֶךְ - זו תַּפְאֶרֶת יִשְׂרָאֵל.
ה' יְמֻלּוֹךְ - זֶה אֲרוֹן הַבְּרִית [נ"א: ר' אחא אמר, ה' מלך זו חכמה
עליונה, ה' מלך זה עולם העליון שהוא עולם הבא, ה' ימלוך זו תפארת
ישראל]. בָּא זְמַן אַחַר דָּוִד וְהַחֲזִיר אוֹתָם מִלְמַטָּה לְמַעְלָה,
וְאָמַר (תהלים י) ה' מְלֶךְ עוֹלָם וָעֶד. ה' מְלֶךְ - לְמַטָּה.
עוֹלָם - בְּאֲמָצֵעַ. וָעֶד - לְמַעְלָה. שָׁשׂם הַתּוֹעֲדוֹת וְקִיּוּם
וְשִׁלְמוֹת הַכֹּל. מְלֶךְ - לְמַעְלָה. יְמֻלּוֹךְ - לְמַטָּה.

א לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד בִּיהוָה חִסִּיתִי אֵיךְ תֹּאמְרוּ
 לְנַפְשִׁי (נודח) נֹדֵי הַרְכָּבָם צִפּוֹר: ב בִּי הִנֵּה הַרְשָׁעִים
 יִדְרֹכּוּן קִנְיַת בּוֹנְנֵי חֶצֶם עַל יָתֵר לִירוֹת בְּמוֹ אֶפֶל
 לְיִשְׂרָאֵל: ג בִּי הַשְּׁתוֹת יִתְרַסֵּן צַדִּיק מִה פֶּעַל:
 ד יְהוָה בְּחִיבֵל קִדְשׁוֹ יְהוָה בְּשָׁמַיִם
 בְּסֵאוֹ עֵינָיו יַחֲזוּ עַפְעָפָיו יִבְחָנוּ בְּנֵי אָדָם: ה יְהוָה
 צַדִּיק יִבְחֵן וְרָשָׁע וְאֱהָב חֶמֶם שָׁנְאָה נַפְשׁוֹ: ו יִמָּטֵר עַל

שימוש תהלים

לאבד האויבים

בה' חסיתי וגו' (יא, א): [שימוש תהלים לפרק יא] זה המזמור הוא טוב
 נגד רוחות רעות ואנשים רעים וסכנות.

זוהר תהלים

הַקִּבְּ"ה אֵינּוּ מַעֲנִישׁ לֹא אֶת הַצַּדִּיקִים וְלֹא אֶת הַרְשָׁעִים מִיַּד
 ה' צַדִּיק יִבְחֵן וְרָשָׁע וְאֱהָב (יא, ה): [זוהר בראשית פ' תולדות (דף
 קלט:)] וְיֵהִי רָעַב בְּאֶרֶץ מְלֶכֶד הָרָעַב הָרֵאשׁוֹן וְגו'. רַבִּי
 יְהוּדָה פֶּתַח וְאָמַר, (שם יא) ה' צַדִּיק יִבְחֵן וְרָשָׁע וְאֱהָב [ר"ת נחש]
 חֶמֶם שָׁנְאָה נַפְשׁוֹ. כִּמְהָ מַעֲשֵׂי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְקַנֵּם,
 וְכֹל מִה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה - הַכֹּל עַל הַדִּין וְהָאֱמֶת, כִּכְתוּב (דברים
 לב) הַצּוֹר תָּמִים פִּעְלוֹ כִּי כָל דְרָכָיו מִשְׁפָּט אֵל אֱמוּנָה וְאֵין עָוֹל
 צַדִּיק וְיִשָּׁר הוּא.

בא ראה, לא דן הקדוש ברוך הוא את אדם הראשון עד
 שצוה אותו לתועלתו שלא יסטה לבו ורצונו לדרך

רְשָׁעִים פָּחִים אִשׁ וְנִגְפֵרִית וְרוּחַ זְלַעְפוֹת מְנַת בּוֹסֶם:

— זוהר תהלים —

אֲחֵרֶת כְּדִי שְׁלֵא יִטְמָא, וְהוּא לֹא נִשְׁמַר, וְעֵבֵר עַל מְצוֹת אֲדוֹנו, וְאַחַר כֵּן דָּן אוֹתוֹ בְּדִין. וְעַם כָּל זֶה לֹא דָן אוֹתוֹ כְּרֹאוֹי לוֹ, וְהָאֲרִיף עִמּוֹ אֶת רְגָזוֹ וְהִתְקִים יוֹם אֶחָד שֶׁהוּא אֶלֶף שָׁנִים, פָּרַט לְאוֹתָם שְׁבַעִים שָׁנִים שְׁמֹסֵר לְדוֹד הַמְּלָךְ, שְׁלֵא הָיָה לוֹ מֵעֲצָמוֹ כְּלוּם. כְּמוֹ כֵּן אֵינוֹ דָּן אֶת הָאָדָם כְּמַעֲשָׂיו הָרָעִים שֶׁהוּא עוֹשֶׂה תְּמִיד, שְׂאֵם כֶּךָ לֹא יְכוּל הָעוֹלָם לְהִתְקִים, אֲלֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְאֲרִיף רְגָזוֹ עִם צְדִיקִים, וְעַם רְשָׁעִים יוֹתֵר מִהַצְּדִיקִים. עִם הָרְשָׁעִים כְּדִי שִׁישׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה, שְׁיִתְקִימוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, כְּכַתוּב (יחזקאל לג) חִי אֲנִי נְאֻם ה' וְגו' אִם אֶחֱפֹץ וְגו' כִּי אִם בְּשׁוֹב רָשָׁע מְדַרְכּוֹ וְחָיָה. וְחָיָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְחָיָה בְּעוֹלָם הַבָּא. וְעַל כֵּן מְאֲרִיף לָהֶם אֶת רְגָזוֹ תְּמִיד. אוֹ כְּדִי שִׁיֵּצֵא מֵהֶם גִּזְע טוֹב בְּעוֹלָם כְּמוֹ שֶׁהוֹצִיא אֶת אַבְרָהָם מִתְּרַח, שֶׁהוּא גִזְע טוֹב וְשָׂרֵשׁ וְחֵלֶק טוֹב לְעוֹלָם. אֲבָל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם הַצְּדִיקִים תְּמִיד בְּכָל הַמַּעֲשִׂים שֶׁהֵם עוֹשִׂים, מִשּׁוּם שֶׁהוּא יוֹדֵעַ שְׁלֵא יִסְטוּ יְמִינָהּ וְשִׂמְאָלָהּ, וּמִשּׁוּם כֶּךָ בּוֹחֵן אוֹתָם, לֹא בְּשִׁבְלֵוֹ, שֶׁהָרִי הוּא יוֹדֵעַ אֶת הַיֵּצֵר וְכַח הָאֱמוּנָה שְׁלֵהֶם, אֲלֵא כְּדִי לְהָרִים רֹאשׁוֹ בְּשִׁבְלֵם. כְּמוֹ זֶה עָשָׂה לוֹ לְאַבְרָהָם, שְׁכַתוּב (בראשית כב) וְהֵאֱלִהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם. מַה זֶה נִסָּה? הֲרַמַּת נִס, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה סב) הֲרִימוּ נִס, שְׂאוּ נִס, הֲרִים דְּגָלוֹ בְּכָל הָעוֹלָם. וְאֵף עַל גֵּב שֶׁזֶה נִתְבָּאֵר, בְּשִׁבְלֵי זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הֲרִים

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

את דגלו של אברהם בעיני כלם. זהו שכתוב נסה את אברהם. אף כף הקדוש ברוך הוא, כדי להרים את דגל הצדיקים, הוא בוחן אותם להרים את ראשם בכל העולם. צדיק יבחן, מה הטעם? אמר רבי שמעון, משום שהקדוש ברוך הוא, כשמתרצה בצדיקים, מה כתוב? (ישעיה נג) 'וה' חפץ דכאו החלי, ובארונה. אבל משום שרצונו של הקדוש ברוך הוא לא מתרצה אלא בנשמה, אבל בגוף לא. שהרי הנשמה דומה לנשמה של מעלה, והגוף אינו ראוי להאחז למעלה, ואף על גב שדמות הגוף היא בסוד עליון.

ובא וראה, בזמן שהקדוש ברוך הוא מרצה מנשמת האדם הגנות [להאיר] בה, הוא מכה את הגוף כדי שתשלט הנשמה, שהרי בעוד הנשמה עם הגוף, הנשמה לא יכולה לשלט. שכאשר יש רע [נשבר] לגוף, הנשמה שולטת. צדיק יבחן, מה זה צדיק יבחן? כמו שנאמר (ישעיה כח) אכן בחן. כך גם צדיק יבחן, מחזק אותו. כאכן בחן הזו שהיא פנת יקרת, כך גם צדיק יבחן. 'ורשע ואהב חמס שנאה נפשו' (תהלים יא). מה זה שנאה נפשו? התעלה על דעתך שהקדוש ברוך הוא הוא שנפשו שונאת את הרשע ההוא? אלא אותה דרגה שכל הנשמות תלויות בה, שנאה נפשו של הרשע ההוא שלא רוצה אותה כלל, לא רוצה אותה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, ומשום כך כתוב ורשע ואהב חמס שנאה נפשו, ודאי. דבר אחר שנאה

ז בי צדיק יהוה אלהים צדקות אהב ישר יחזו פנימו:

נפשו, כמו שנאמר (עמוס ו) נשבע אדני יהוה בנפשו, ומשום כך צדיק יבחן.

בא ראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את האדם, צוה אותו להיטיב לו. נתן לו חכמה, התעלה בדרגתו למעלה. כשירד למטה, ראה תשוקת היצר הרע ונדבק בו, ושכח כל מה שהתעלה [שהסתכל] בכבוד העליון של רבו. בא נח, בהתחלה כתוב (בראשית ו) נח איש צדיק תמים היה, ואחר כך ירד למטה, וראה יין חזק שלא צלול, מיום אחד, ושטה ממנו והשתכר והתגלה, ככתוב וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה. בא אברהם, התעלה בחכמה, והסתכל בכבוד רבונו. אחר כך ויהי רעב בארץ וירד אברהם מצרימה לגור שם פי כבוד הרעב בארץ וגו'. מה כתוב אחר כך? ויעל אברהם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר לו ולוט עמו הנגבה, והתעלה לדרגתו הראשונה שהיתה בו בראשונה, ונכנס בשלום ויצא בשלום. בא יצחק, מה כתוב? ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון וגו', והלך יצחק והתעלה משם אחר כך בשלום. ואת כל הצדיקים בוחן הקדוש ברוך הוא, כדי להרים את ראשם בעולם הזה ובעולם הבא.

רבי שמעון בר יוחאי לא נראה הקשת בימיו

בי צדיק ה' צדקות אהב ישר יחזו פנימו (יא, ו): [זוהר ויקרא פ' ויקרא (דף ט"ו)]. מכאן סימן לחסיד צדיק שלא מתגלה הקשת

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

לְנֶקֶב הָעֶפֶר, כִּף הָעֲלִיּוֹן יִחְזֹר לְנֶקֶב תְּהוֹם רְבָה. רַחֵשׁ רַבִּי שְׁמֵעוֹן בַּתְּפִלָּה. עַד שֶׁהָיוּ מִתְּפַלְּלִים, שָׁמְעוּ קוֹל אֲחָד: מִמְּנֵי הַמּוֹת, הִכְנָסוּ לְמִקְוֵמְכֶם. הַמַּכּוֹת שֶׁל הַמְּשַׁחֲיִתִּים לֹא שׁוֹרֹת בְּעוֹלָם, שֶׁהָרִי רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בִטַל אוֹתָן. אֲשַׁרְיָךְ רַבִּי שְׁמֵעוֹן, שָׂרְבוּנֶךָ רוּצָה בְּכַבּוּדְךָ עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. בְּמֹשֶׁה כָּתוּב (שְׁמוֹת ל"ב) וַיַּחַל מֹשֶׁה וַגּוֹ', שֶׁמִּשְׁמַע שָׂאָחֵז אוֹתוֹ פֶּרְגוּד, וְאַתָּה רַבִּי שְׁמֵעוֹן גּוֹזֵר, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַיֵּם. הוּא גּוֹזֵר, וְאַתָּה מְבַטֵּל. בֵּין כֶּךָ רָאָה שֶׁהָאִיר הַשֶּׁמֶשׁ וְעֵבֵר אוֹתוֹ הִשְׁחֹר. אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן, וְדָאִי שֶׁהָעוֹלָם הִתְבַּשֵּׂם. נִכְנַס לְבֵיתוֹ וְדָרַשׁ, (תהלים י"א) כִּי צַדִּיק ה' צַדִּיקוֹת אָהֵב יִשְׂרָאֵל יִחְזוּ פְּנִימוֹ. מַה הֵטַעַם כִּי צַדִּיק ה' צַדִּיקוֹת אָהֵב? מִשׁוֹם שֶׁיִּשְׂרָאֵל יִחְזוּ פְּנִימוֹ. מַה זֶה פְּנִימוֹ? הַפְּנִים הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, שֶׁצָּרִיכִים לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים מִמֶּנּוּ עַל כָּל מַה שֶׁצָּרִיכִים. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, אִם כֶּךָ, הֲיֵה צָרִיךְ לִהְיוֹת יִשְׂרָאֵל יִחְזֶה פְּנִימוֹ, אוֹ יִשְׂרָאֵל יִחְזוּ מַה זֶה יִשְׂרָאֵל יִחְזוּ? אָמַר לוֹ, סוּד עֲלִיּוֹן שְׂאוֹתֶם יְמֵי קֶדֶם שֶׁל הָעֵתִיק הַקְּדוֹשׁ, נִסְתֵּר כָּל הַנִּסְתָּרִים. וַיְמִי עוֹלָם שֶׁל ז"א, שֶׁהֵם נִקְרָאִים פְּנִימוֹ, (שהם) רוּאִים בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל מַה שֶׁצָּרִיךְ לְרֹאֹת. שֶׁשְׂנִינּוּ, בְּשַׁעַה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁגִּיחַ בְּעוֹלָם וְרוּאָה שְׂכֻשְׂרִים מַעֲשִׂיהֶם שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם לְמַטָּה, מִתְגַּלֶּה הָעֵתִיק הַקְּדוֹשׁ בְּזַעִיר אֲנָפִין, וּמִסְתַּכְּלִים כָּל אוֹתָם הַפְּנִים בְּפְנִים נִסְתָּרִים, וְכֻלָּם מִתְּבָרְכִים. מַה הֵטַעַם שֶׁמִּתְּבָרְכִים? מִשׁוֹם שֶׁמִּסְתַּכְּלִים אֵלּוֹ בְּאֵלּוֹ בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא סוֹטִים יְמִינָהּ וּשְׂמָאלָהּ. זֶהוּ שֶׁפְּתוּב יִשְׂרָאֵל יִחְזוּ פְּנִימוֹ. וְכֻלָּם מִתְּבָרְכִים

וּמְשָׁקִים זֶה אֵת זֶה, עַד שְׁמֵתַבְּרָכִים כָּל הָעוֹלָמוֹת. וְכָל הָעוֹלָמוֹת נִמְצְאִים כְּאֶחָד, וְאִזּוֹ נִקְרָא ה' אֶחָד וְשָׁמוֹ אֶחָד. וְכִשְׁחֻטָּאי הָעוֹלָם מֵתַרְבִּים, נִסְתָּר הָעֵתִיק הַקְדוּשׁ, וְאִין מִשְׁגִּיחִים פְּנִים בְּפָנִים, וְאִזּוֹ מִתְעוֹרְרִים הַדֵּינִים בְּעוֹלָם, וְהַכִּסְאוֹת עוֹלִים, וְעֵתִיק הַיָּמִים סָתוּם וְלֹא מִתְגַּלֶּה. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב (דניאל ז) הַיִּיתִי רוֹאֶה עַד שֶׁהַכִּסְאוֹת הוֹרְמוּ וְעֵתִיק הַיָּמִים יוֹשֵׁב. עַד שֶׁהַכִּסְאוֹת הוֹרְמוּ, שְׁאוֹתָם הַכְּתָרִים הָעֲלִיּוֹנִים, שְׁמֵשְׁקִים אֵת כָּל הָאֲחָרִים לְהַעֲמִידָם בְּקִיּוּמָם. וּמִי הֵם? הָאֲבוֹת. וְעֵתִיק הַיָּמִים יוֹשֵׁב וְלֹא מִתְגַּלֶּה. וְאִזּוֹ מֵהַפְּכִים הַרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם רַחֲמִים לְדִין.

כּוֹחַ אֵצֶלֶת הַזּוֹהַר

קוּבֵץ אִמְרֵי הַזּוֹהַר

כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי יִרְעוּ

סֵפֶר
אוֹר הַזּוֹהַר

מִתְחֵל לִסְמֵךְ הַטֶּהוּ
לְהִסְתֵּיף עַל־כֵּן חֵן לְהַזְכִּיר עוֹלָם
וְנִסְתְּרוֹ לְלַמֵּד בְּבִיבִים

לְהַתְחַבֵּר בְּדָקָה אִתּוֹ לְהַנְתֵּן הָאֱלֹקִים רַבִּי שְׁמִעוֹן בֵּר יִצְחָק ז"ל א"

כּוּ בִּיאַר גּוֹל חֲסִידֵי לְלַמְדוֹ לְמַלְכוּת הַזֵּהוּ הַקְדוּשָׁה הַחַיִּימִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים

חֲסִידֵי לְמַלְכוּת הַזֵּהוּ הַקְדוּשָׁה הַחַיִּימִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים

אֱשֶׁר יוֹלֵה חַיִּימִים מְלֻכּוּת בְּחַיִּימֵי חַיִּימִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים

הַחַיִּימִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים

קַעַל יִדֵי זֶה הַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים וְהַמְּבִטִים

כִּסְלֵמַת - מְהַרְהֵה - קְדוּשָׁתָה - סִגְלֵמַת

כִּי לֹא יִשְׁכַּח מִפִּי יִרְעוּ

כִּי לֹא יִשְׁכַּח מִפִּי יִרְעוּ

יב « לְמַנְצִיחַ עַל הַשְּׂמִינִית מְזֻמֹּר לְדָוִד: ב הוֹשִׁיעָה
 יְהוָה־יָיָהוּ בִּי גִמְרָה חָסִיד בִּי פֶסוּ אַמּוּנִים מִפְּנֵי
 אָדָם: ג שׁוֹא יִדְבְּרוּ אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ שְׂפַת חֻלְקוֹת בְּלִב
 וְלֵב יִדְבְּרוּ: ד יִכְרַת יְהוָה־יָיָהוּ כָּל שִׁפְתֵי חֻלְקוֹת

— ❧ — ❧ — ❧ שִׁמוּשׁ תַּהֲלִים — ❧ — ❧

שלא יחלש

הושיעה ה' כי גמר חסיד וגו' (יב, ב): [שימוש תהלים לפרק יב] טוב
 לאמרו שלא יחטא האדם ושינצל מעצות רעות.

— ❧ — ❧ — ❧ זוהר תהלים — ❧ — ❧

”יִכְרַת ה' כָּל שִׁפְתֵי חֻלְקוֹת וְגו'” (יב, ד): [זוהר תורה; זוהר חלק ג'
 פ' מצורע דף 97 נב]: “אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנָנוּ נִגְבִּיר וְגו'”. רבי
 אבא פתח: “גורו לְכֶם מִפְּנֵי חָרֵב כִּי חֻמָּה עֲנֹנֹת חָרֵב לְמַעַן
 תִּדְעוּן שְׂדוּן” (איוב יט, כט).

בעוון לשון הרע נגזר מיתה על כל העולם

בוא וראה, בלשון הרע שאמר הנחש להאשה, גרם להאשה
 ולאדם לגזור עליהם מיתה, ועל כל העולם, בלשון הרע
 כתיב: “וּלְשׁוֹנָם חָרֵב חֲדָה” (תהלים נז, ה), לפיכך “גורו לְכֶם
 מִפְּנֵי חָרֵב”, מפני לשון הרע.

מי שיש לו חרב בלשונו נידון בחרב לה'

[זוהר חלק ג' פרשת מצורע דף 97 נג]. “כִּי חֻמָּה עֲנֹנֹת חָרֵב”, מהו “כִּי

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

חֲמָה עֲוֹנוֹת חָרַב, זו חרב לה'ה, שלמדנו חרב יש לו להקדוש ברוך הוא, שבו הוא דן לרשעים, זהו שכתוב: "חָרַב לֵה' מְלֶאֶה דָם" (ישעיהו לד, ו), "וְחָרַבִּי תֹאכַל בְּשָׂר" (דברים לב, מב), ולפיכך "גִּירוּ לָכֶם מִפְּנֵי חָרַב כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חָרַב, לְמַעַן תִּדְעוּן שְׁדוּן", שדין כתיב, למען תדעו שכך הוא נידון מי שיש לו חרב בלשונו, נידון בחרב ההיא שמכלה הכל.

על לשון הרע לא מועילה תשובה לבד

[זוהר חלק ג' פ' שלח דף קסא.] רבי יצחק אמר, בוא וראה, כל חטאי העולם הקדוש ברוך הוא מכפר עליהם בתשובה, מלבד על לשון הרע, שהוציא שם רע על חברו, וכך ביארו, שנאמר: "זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְצַרֵּעַ" (ויקרא יד, ב), זאת היא תורתו של מוציא שם רע'.

בגלל לשון הרע מתו אבותינו במדבר ולא נכנסו לארץ

[זוהר חלק ג' פ' מצורע דף ג.] וכך אמר רבי שמעון, שעל הכל מוחל הקדוש ברוך הוא, מלבד על לשון הרע, לפי שכתוב: "אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנָנוּ נִגְבִּיר שְׁפָתֵינוּ אֶתְּנֶנּוּ מִי אָדוֹן לָנוּ" יא,

זו הזוהר

ח. זו המלכות שהיא מדת הדין. ט. פירוש לדעת שיהיה נידון מדה כנגד מדה. י. מדייק תיבת תהיה שהיה צריך לומר זאת תורת המצורע, אבל מלת תהיה תרמוז, שאין לו תרופה אחרת, אלא שבדאי זאת תהיה ענשו, שיצטרע ואחר כך אם יושב יטהר. יא. משמע שזה הוא כופר בעיקר, לומר שאין השגחה פרטית.

לְשׁוֹן מְדַבֶּרֶת גְּדִלוֹת: הַ אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנֵנוּ נִגְבִּיר

— זוהר תהלים —

ובוא וראה, כמה עשה אותו לשון הרע, נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ, ומתו אלה שאמרו, ונגזר בכיה לדורי דורות.

המדבר לשון הרע מעורר עליו רוח טומאה

רבי חייא אמר, כל מי שמוציא לשון הרע, מטמאים לו כל אבריו, וראוי להיות מצורע, לפי שהדבור הרע ההוא עולה, ונתעורר רוח טומאה עליו, ונטמא, הבא להטמא מטמאים אותו, בהדבור שלמטה נתעורר ענין אחר.

השכינה נפרעת ממונו

רבי יהודה אמר כתיב: "זאת תהיה תורת המצרע", "זא"ת תהיה" ודאי כנגדו, להפרע ממנו מאותו המוציא שם רע.

אין תפלתו מתקבלת

"ביום טהרתו והובא אל הכהן" מה משמענו, אלא נשמע

זיו הזוהר

יב. זא"ת רמז על המלכות מידת הדין. יג. קשיא ליה תיבת והובא, שהיה צריך לומר יבא, ומדייק מזה שעד שעשה תשובה נשדדה תפלתו לסטרא אחרא, ועל ידי שיעשה תשובה יתקיים הפסוק: "חיל קלע ויקאנו" (איוב כ, טו), ועל ידי זה הובא ממילא תפלתו אל הכהן שלמעלה, שהוא המלאך מיכאל, המקריב את תפלות ישראל, משמע שרבי יהודה

שְׁפָתֵינוּ אֶתְנֶנּוּ מִי אֲדוֹן לָנוּ: וּ מִשֵּׁר עֲנִיִּים מֵאֲנָקָת

זוהר תהלים

מי שהוא בעל לשון הרע אין תפלתו נכנסת לפני הקדוש ברוך הוא, שהרי נתעורר עליו רוח טמא, אבל כיון שחזר בתשובה וקבל עליו תשובה"י מה כתוב: "בְּיִום טְהָרָתוֹ וְהוֹבֵא אֶל הַכֹּהֵן".

על הכל מוחל הקדוש ברוך הוא פֶּרַט לְלִשׁוֹן הָרַע

אֲשֶׁר אָמְרוּ לְשִׁנָּנוּ נִגְבִּיר שְׁפָתֵינוּ אֶתְנֶנּוּ מִי אֲדוֹן לָנוּ (יב),
 (ה): (זוהר במדבר- פ' שלח לך (דף קט"א.)) רבי שמעון אָמַר, אֲלֵמָּלָא הָיוּ נִכְנָסִים יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ בְּסִימָן (באמנות) לְשׁוֹן הָרַע, לֹא הָיָה הָעוֹלָם עוֹמֵד אֶפְלוּ רָגַע אָחָד. מִי אָמַן שֶׁל לְשׁוֹן הָרַע? הַנְּחָשׁ. וְסוּד הַדְּבָר - מִשְׁבָּא הַנְּחָשׁ עַל חֲנֹה הַטִּיל בָּהּ זֵהָמָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְעַל הַכֹּל מוֹחֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, פֶּרַט לְלִשׁוֹן הָרַע, מְשׁוּם שְׁכָתוּב (תהלים יב) אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנָנוּ נִגְבִּיר שְׁפָתֵינוּ אֶתְנֶנּוּ מִי אֲדוֹן לָנוּ. בֹּא וּרְאֵה כִּמָּה עֲשָׂה אוֹתוֹ לְשׁוֹן הָרַע; גָּזַר עַל אֲבוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא יִכְנָסוּ לְאֶרֶץ, וּמֵתוּ אֵלֶּה שְׁאֲמָרוּ, וְנִגְזְרָה בְּכִיָּה לְדוּרֵי דוֹרוֹת. (כל שכן כאן שהוציא לשון הרע על הכל) כְּבִיכּוֹל כִּיּוֹן שֶׁהוֹצִיאָו עַל הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, כָּאֱלוֹ הוֹצִיאָו עָלָיו. בְּגִלְלָה זֶה קָנָא הַקְּדוֹשׁ

זיו זוהר

פליג על דעות הקודמות. יד. הכפיל דבריו, אהדר בתשובה וקבל עליה תשובה, כיון שלפעמים די בתשובה מה שמפסיק עשיית העבירה ואינו

אֲכִיזְנִים עֵתָה אָקוּם יֹאמֵר יְהוָה אִשִּׁית בְּיַשֵּׁעַ
 יִפִּיחַ לוֹ: וְאִמְרוּת יְהוָה אִמְרוּת טְהָרוֹת כִּסֵּף
 צְרוּף בַּעֲלִיל לְאָרֶץ מִזְקָק שְׁבַעֲתָיִם: ח אִתָּה יְהוָה

— זוהר תהלים —

ברוך הוא על זה, (כלומר קנא לשמו) וְעַמְדוֹ יִשְׂרָאֵל כָּלֵם
 לְהִשְׁמַד מִהָעוֹלָם אֶלְמָלָא תִּפְלַת מִשָּׁה.

ענין מגלת רות – יש בה מגלת יחס לדוד המלך עליו השלום
 כִּסֵּף צְרוּף בַּעֲלִיל לְאָרֶץ (יב, ז): [זוהר חדש- מדרש רות] אָמַר רַבִּי
 יוֹסִי בֶן קִסְמָא, תָּמָה אֲנִי אִם מְגַלָּה זֶה לֹא בָּאָה אֵלָא כְּדִי
 לְיַחֵס זֶרַע דְּדוֹד שְׁבָא מֵרוּת הַמּוֹאֲבִיָּה – לֹא יִסְפֹּר יוֹתֵר, וְלָמָּה
 לִי כָּל זֶה? לְכַתֵּב הַיַּחֲס מִבְּעִז, כְּשֶׁנֶּשֶׂא אֶת רוּת, וַיֹּאמֶר אֵלָהּ
 תּוֹלְדוֹת פְּרִץ, עַד וַיִּשִׁי הוֹלִיד אֶת דְּוִד. אֵלָא הַכֹּל הַצְּטֻרָף
 בְּשִׁבִיל הַצְּדָקָת הַזֶּה, שְׁבָאָה לְהַתְגַּיֵּר וְלַחֲסוֹת תַּחַת כְּנָפֵי
 הַשְּׂכִינָה, וְלְהוֹדִיעַ עֲנוּתָנָתָהּ וְצָנִיעוּתָהּ שְׁבָא וְצְדָקוּתָהּ. רַבִּי
 אֶלְעָזָר בְּרַבִּי יוֹסִי אָמַר, לְהוֹדִיעַ זֶרַע דְּוִד, שֶׁהוּא (תהלים יב)
 'כִּסֵּף צְרוּף בַּעֲלִיל לְאָרֶץ'. שֶׁהֵרִי פְּרִץ וְעוֹבֵד כִּסֵּף צְרוּף הוּא,
 כִּכְסֵּף הַזֶּה שֶׁנֶּצְרָף פַּעַם וּשְׁתַּיִם. וְאִם תֹּאמַר, מִפְּנֵי מָה בָּאוּ מִן
 הָאֲמָהוּת בְּעֵנִין זֶה? אֵלָא כִּסֵּף מִזְקָק מִתּוֹךְ סִגִּים שְׁבָא. וְזֶרַע
 דְּוִד צְרוּף מִצַּד זֶה וּמִצַּד זֶה, שְׁכַתּוּב (דברים ו) וְאֶהְבֶּתָּ אֶת ה'

זיו הזוהר

שב אל קיאו, אבל כאן אין די בכך, אלא שצריך לקבל עליו התשובה
 בפועל, דהיינו שיפייס את חברו, כדאיתא במשנה, עד שירצה את חברו.

תִּשְׁמְרֵם הַצַּרְנוּ מִן הַדּוֹר זֶה לְעוֹלָם: ט סָבִיב
רְשָׁעִים יִתְחַלְּבוּן בְּרֵם וְלוֹת לִבְנֵי אָדָם:

— זוהר תהלים —

אֱלֹהֶיךָ כָּכָל לִבְכָּךְ וְגו', בְּשָׁנֵי יְצָרֶיךָ, בַּיָּצָר הַטּוֹב וּבַיָּצָר הָרָע.
הַכֹּל יְצָרֶיךָ כְּאַחֵד. וְזָרַע דָּוָד יְצָרֶיךָ כָּךְ.

משפט הרשעים וצדיקים בגן עדן וגיהנם

סָבִיב רְשָׁעִים יִתְחַלְּבוּ (יב, ט): [זוהר בראשית פ' וירא (דף קז.)] אָמַר
רַבִּי יִצְחָק, מֵהוּ שְׁכָתוּב (ישעיה נז) וְהַרְשָׁעִים כְּיָם נִגְרָשׁ
וְגו'? אֲפֹלוּ בְשַׁעַת דִּינֹו שֶׁל רְשָׁע הוּא מֵעַז פָּנָיו, וְאֲזִי הוּא
בְּרִשְׁעָתוֹ קָיָם. רָאָה מָה כְּתוּב, טָרָם יִשְׁכְּבוּ וְגו'. אָמַר רַבִּי
יִצְחָק, כְּשֶׁם שֶׁבְּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גֵן עֵדֶן בְּאַרְץ - כֶּךָ בְּרָא
גִּיהֵנִם בְּאַרְץ. וְכֵשֶׁם שֶׁבְּרָא גֵן עֵדֶן לְמַעְלָה - כֶּךָ בְּרָא גִּיהֵנִם
לְמַעְלָה. גֵן עֵדֶן בְּאַרְץ, שְׁכָתוּב (בראשית ב) וַיִּטַּע ה' אֱלֹהִים גֵן
בְּעֵדֶן וְגו'. גִּיהֵנִם בְּאַרְץ, שְׁכָתוּב (איוב י) אַרְץ עֵיפָתָה כְּמוֹ אֲפֹל
וְגו'. גֵן עֵדֶן לְמַעְלָה, שְׁכָתוּב (שמואל א כה) וְהִיטָה נֶפֶשׁ אֲדָנִי
צְרוּרָה בְּצִוּוֹר הַחַיִּים אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ, וְכָתוּב (קהלת יב) וְהָרוּחַ
תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נָתַנָּה. גִּיהֵנִם לְמַעְלָה, שְׁכָתוּב וְאֵת
נֶפֶשׁ אִיבֶיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקָּלַע. גֵן עֵדֶן לְמַטָּה, כְּמוֹ
שְׂאֲמָרְנוּ. גֵן עֵדֶן לְמַעְלָה לְנִשְׁמָתָן שֶׁל צַדִּיקִים גְּמוּרִים לְהִיּוֹת
נְזוּנִים מֵאוֹר הַגְּדוֹל שֶׁל מַעְלָה. גִּיהֵנִם לְמַטָּה לְאוֹתָם הַרְשָׁעִים
[של ישראל] שְׁלֹא קִבְּלוּ בְּרִית מִלָּה וְלֹא הָאָמִינוּ בְּקַבְ"ה וְדָתוֹ
וְלֹא שְׁמְרוּ שְׁבֹת, וְאֵלוּ הֵם עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמְזֹלוֹת שְׂגוּדוֹנִים

יג א לְמַנְצַח מְזֻמָּר לְדָוִד: ב עַד אָנָּה יְהוָה־יְהוָה
 תִּשְׁכַּחֲנִי נֹצַח עַד אָנָּה תִסְתִּיר אֶת פְּנֵיךָ מִפְּנֵי:
 ג עַד אָנָּה אִשִּׁית עֲצוֹת בְּנַפְשִׁי יַגִּז בְּלִבִּי יוֹמָם עַד
 אָנָּה יְרוּם אִיבֵי עָלָי: ד הַבִּיטָה עֲנֵנִי יְהוָה־יְהוָה אֱלֹהֵי
 הָאֵרֶצָה עֵינֵי פֶן אִישָׁן הַמִּנּוֹת: ה פֶּן יֹאמֶר אִיבֵי
 יִכְלְתִּי צָרִי וְגִילּוֹ בִּי אֲמוּזָם: ו וְאֲנִי בַחֲסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל
 לִבִּי בִישׁוּעָתְךָ אֲשִׁירָה לִיהוָה־יְהוָה בִּי גָמֹל עָלָי:

שימוש תהלים

להנצל ממייתה משונה

עד אנה ה' תשכחני נצח וגו' (יג, ב): [שימוש תהלים לפרק יג] טוב לאמרו להנצל ממייתה משונה או שאר פורעניות והוא טוב גם כן לחולי העינים עם עשב הנקרא אוקיאר"ה ובשעת לקיטתה תאמר זה המזמור.

זוהר תהלים

גמול חסד עם השכינה

וְאֲנִי בַחֲסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל לִבִּי בִישׁוּעָתְךָ אֲשִׁירָה לִיהוָה בִּי
 גָמֹל עָלָי (יג, ו): [זוהר דברים 9' כי תצא (דף רפ"ב ע"ב)] בֵּין כָּךְ
 קָם הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה וְאָמַר, רְבוּן הָעוֹלָם, הָרִי כָאן רוּעָה
 הַנְּאָמָן, שְׁבוּ נְאֻמֶּר (במדבר יב) וְהָאִישׁ מִשָּׁה עָנּוּ מְאֹד, עַד כַּעַת
 (שמות ב) וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ. הָרִי כָאן וְהָאִישׁ מִשָּׁה, שְׁשָׁקוּל
 לְשָׁשִׁים רְבוּא שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְבוּ (תהלים לג) מִמְּכוּן שְׁבָתוֹ הַשְּׁגִיחַ.
 שְׁבוּ נְאֻמֶּר עַל דּוֹר הַגְּלוּת הָאֲחֵרוֹנָה, (ישעיה נג) וְה' הַפְּגִיעַ בּוּ

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

את עֶוֹן כְּלָנוּ. וְהוּא כָּלוּל בְּעֶשֶׂר מִדּוֹת, שְׁבַגְלָלָן אֲמַרְתָּ (בראשית יח) לֹא אֲשַׁחֵית בְּעַבּוּר הָעֶשְׂרָה. רַד עָלַי לְהַשְׁגִּיחַ עַל הָעוֹלָם וְקַיִם דְּבָרֶיךָ, שְׂאֵתָה אֲמַת וְכָל דְּבָרֶיךָ אֲמַת. שֶׁהוּא גָּמַל חֶסֶד עִם הַשְּׂכִינָה, וְקָשֶׁר שְׁפָחָתָהּ בַּגְּבוּרָה, לְהִיּוֹת שְׁפָחָה אֲסוּרָה תַּחַת גְּבוּרָתָהּ בְּקָשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין, וְהַשְׁתַּדֵּל בְּגִלְגָּלָה בְּתוֹרַת אֲמַת, (מלאכי ב) תוֹרַת אֲמַת הִיטָה בְּפִיהוּ. וְהַשְׁתַּדֵּל בָּהּ בַּנְּבִיאִים וּבַכְּתוּבִים. בַּנְּבִיאִים בְּכֻמָּה נְחֻמוֹת. בַּכְּתוּבִים בְּעֶשְׂרָה מִיַּי תְּהִלִּים. בְּצַדִּיק בְּשִׁמוּנָה עֶשְׂרָה בְּרֻכּוֹת הַתְּפִלָּה.

וְאָנֹכִי בַחֲסֶדֶךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל לִבִּי בִישׁוּעַתְךָ אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָמַל עָלַי (יג, ו): [ח"צ, מקובלים, מטה לשם, סוד ה'] סופי תיבות כהנים לויים ישראלים, על ידי ישועתיך כולם יהיו שמחים, כהנים בעבודתם, לויים בדוכנם, וישראל במעמדם. וְאָנֹכִי בַחֲסֶדֶךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל לִבִּי בִישׁוּעַתְךָ אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָמַל עָלַי (יג, ו) [מקובלים, לקט דוד, סוד ה'] שם יל"י מתיחס לביטחון, במאמר נפשי כגמול עלי אמי, כי תגמול עלי.

אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָמַל עָלַי (יג, ו): [פרי עץ חיים שער הזמירות - פרק ב] גם נראה לעניית דעתי ששמעתי ממורי ז"ל שצריך לכוין בפסוק "אשירה לה' כי גמל עלי" שבסופי תיבות נרמז שם יל"י, כי שם זה מעלה נשמות דעשיה, כמבואר אצלנו בקבלת שבת בפסוק "ה' למבול ישב", ועיין שם גם פסוק "העלית מן שאול נפשי" היא סוד העלאת המ"ן מבחינת הנפשות שבקלי' העשיה שאין שם אלא בחינת הנפש וקלי' העשיה נקרא שאול דרגא תתאה דגיהנם, וזהו "העלית מן

⚡—————⚡ זוהר תהלים ⚡—————⚡

[ראה פסחים קיב: יבמות קח: סנהדרין יב. עירובין כא: ירושלמי יבמות פ"ב ה"ה].
 לסוף עשרים שנה ששהה בבית אסורים יצא ליהרג, והיה עונת
 ק"ש וכו". ובגמרא (ברכות סא:) מתארת את הוצאתו להורג של ר"ע
 - 'בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה,
 והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל, והיה מקבל עליו עול
 מלכות שמים. אמרו לו תלמידיו: רבינו, עד כאן, אמר להם כל ימי
 הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך - אפילו נוטל את נשמתך,
 אמרתי: מתי יבא לידי ואקיימנו, ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו.
 היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד'.

רבי עקיבא נפטר ביום הכיפורים - ולא ידעו תלמידיו, עד
 שאליהו הנביא בא להודיע

וכותב ה'בן יהודיע', שתלמידיו לא אמרו לו דברים אלו ביום
 שנפטר, כי נשמתו יצאה ב'אחד' ואיך השיב להם,
 אלא בכל יום לפני הוצאתו להורג היו סורקים את בשרו, והוא
 היה מקבל עול מלכות שמים, ובאותם ימים דברו איתו
 תלמידיו. אבל ביום שבו נפטר, שהוא יום הכיפורים, לא היו
 איתו תלמידיו, כמסופר במדרש משלי (פ"ט ס"ב) שאליהו
 הנביא בא להודיע לרבי יהושע הגרסי על מותו של רבי עקיבא.

אמר להן רבי אליעזר הגדול, תמיה אני אם ימותו מיתת עצמן,
 אמר לו רבי עקיבא שלי מהו, אמר לו שלך קשה משלהן
 ובספר "סוד ה'" הביא את ספר "שירי מצוה", להגה"צ רבי
 בנימין אליהו מזאלשין על צוואת רבי אליעזר

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

הגדול להורקנוס בנו, (המובא בספר שבט מוסר פרק ט"ז), **שביאר** שכל דברי רבי אליעזר הגדול היו עמוקים על פי הסוד, ומה שאיתא בגמרא סנהדרין (דף סח.), וז"ל: והתניא כשחלה ר' אליעזר נכנסו ר' עקיבא וחביריו לבקרו... אמר להן למה באתם, אמרו לו ללמוד תורה באנו, אמר להן ועד עכשיו למה לא באתם, אמרו לו לא היה לנו פנאי, אמר להן תמיה אני, אם ימותו מיתת עצמן, אמר לו רבי עקיבא שלי מהו [כלומר באיזה מיתה ימות], אמר לו שלך קשה משלהן... אמר להן הוא טהור, ויצאה נשמתו בטהרה, עיי"ש.

אם היה רבי עקיבא לומד סתרי תורה אצל רבי אליעזר הגדול, והיה מלומדם לכ"ד אלף תלמידיו, אז היו כולם באחדות אמיתית, ולא היו מתים, ולא הייתה הגזירה

מובן שכל הקפידה היתה מפני שלא למד ולימד את תורת רבו רבי אליעזר שהיתה על פי הסוד, ועל כן קיבל עונש חמור כזה, שרבי עקיבא היה יכול לקבל את כל תורת הסוד וללמד את בני ישראל. וכן כתב הגה"ק מהרצ"א מדינוב בהוספותיו לספר סור מרע ועשה טוב, וזת"ד: ואין לנו כוח בירור ניצוצי הקדושה כמו כוח לימוד הזוה"ק, ומובא בשם האריז"ל, שגם הרשב"י ורבי אלעזר בנו היו בכלל עשרה הרוגי מלוכה, והראיה לזה שברח מפני הקיסר שרצה להורגו, והלך הוא ורבי אלעזר בנו להמערה, והיו צריכים הרשב"י ובנו לעשות התיקון במסירות נפשם להריגה כמו רבי עקיבא רבו של רשב"י, ולהעביר הסיגים

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

ומוסרך למלכות, אמר לו בני יותר ממה שהעגל רוצה לינק פרה רוצה להניק, אמר לו ומי בסכנה, והלא עגל בסכנה, אמר לו אם בקשת ליחנק היתלה באילן גדול, עכ"ל. ורואים שרבי עקיבא חשש ללמדו כשהיה עשרים שנה בבית האסורים, ועל זה אמר לו רבי שמעון אם אין אתה מלמדני אני אומר ליוחי אבא ומוסרך למלכות, יש לבאר על על פי כתבי האריז"ל שאין הכוונה למלכות כאן מלכות הרשעה, אלא למדת מלכות שבמיתה על קידוש השם נקרא, שנמסר למידת מלכות העליונה, וזה כוונתו שאם אינך מלמדני תצטרך למות על קידוש ה', כי אי אפשר לעשות התיקון אלא על ידי לימוד תורת הסוד, (סוד ה'). - מהסיפור הזה אנחנו לומדים, כי אם רבי עקיבא היה לומד אצלו סודות התורה, היה יכול להינצל מלהיות בעשרה הרוגי מלכות, כמו רבי שמעון בר יוחאי ע"ה, וזה מה שאמר לו רבי אליעזר תמה אני וכו', כי לימוד תורת הסוד יותר גבוה מליהרג על קידוש ה', כי כל תורת הסוד הוא שיחיו ולא ימותו, לא רק הוא, אלא מכפר ומציל את כל ישראל, כמו שכתב בזוהר הקדוש: עוד אָמַר אֱלֵיהוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן: בְּהַאי סֵפֶר הַזֶּהר יִתְפָּרְקוֹן מִן גְּלוּתָא פַּד אֲתַגְלִיא בְּדָרָא בְּתַרְאָה. עוֹד בְּדָף קכ"ד: לְשׁוֹן מִשָּׁה רַבִּינוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן. וְהַמְשָׁכִילִים יִזְהִירוּ כְּזֶהר הַרְקִיעַ בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהר בְּאֵילִין לֹא צְרִיךְ נְסִיוֹן - רְצָה לומר: כִּי הַלּוּמֵד בְּסֵפֶר הַזֶּהר לֹא יִסְבַּל חֲבָלֵי מְשִׁית

יד א לְמַנְצַח לְדָוִד אָמַר נָבֵל בְּלִבּוֹ אֵין אֱלֹהִים ^{תקנה על החיות}
הַשְּׁחִיתוּ הַתְּעִיבוּ עֲלֵיָהָ אֵין עֲשֵׂה מוֹב: ב יְהוָה־
מְשָׁמִים הַשְּׁקִיף עַל בְּנֵי אָדָם לְרְאוֹת הַיֵּשׁ מִשְׁכִּיל ^{תקנה על החיות}
הַיֵּשׁ אֶת אֱלֹהִים: ג תָּבֵל סָר יַחְדּוֹ נֶאֱלַחוּ אֵין

שימוש תהלים

לפחד

אמר נבל בלבו וגו' (יד, א): [שימוש תהלים לפרק יד] טוב לאומרו בזמן שהוא מפחד פן יספרו עליו לשון הרע, ובזמן שלא יאמינו לדבריו.

זוהר תהלים

גודל מעלת לומדי הסוד בעיון

"ה' מְשָׁמִים הַשְּׁקִיף עַל בְּנֵי אָדָם לְרְאוֹת הַיֵּשׁ מִשְׁכִּיל הַיֵּשׁ אֶת אֱלֹהִים" (יד, ב): [זוהר תורה; זוהר חלק א' פ' חיי שרה דף קל:]
אמר רבי יוסי, בוא וראה, זכאים הם הצדיקים שנגנו להם הרבה טובות לעולם הבא, ואין מקום פנימי בכל אותן המקומות, כהם המוכנים להיודעים בסוד רבונם, ויודעים להתדבק בהם בכל יום, על אלה כתוב: "עֵינַי לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זֹולְתָךְ יַעֲשֵׂה לְמַחְכָּה לִּי" (ישעיהו סד, ג), מהו "לְמַחְכָּה לִּי", כמו שכתוב: "חֲכָה אֶת אֵיבֹב בְּדַבְרֵיהֶם" (איוב לב, ד) טו,
ואלה המשכילים בדברי החכמה, ומדייקים בה, ומחכים לה

זיו הזוהר

טו. דורש למחכה לו פירוש, שלומד במתינות ובעיון עמוק, למען ישכיל ויבין היטב.

עֵשָׂה טוֹב אֵין גַּם אָחָד: דְּהֵלֵא יָדְעוּ כָּל פְּעֻלֵי אֲוֵן אֲבֵלֵי

— זוהר תהלים —

להבין ברור הדבר, להכיר את רבונם, אלה הם שרבונם מתפאר בהם בכל יום, אלה הם הנכנסים בין קדושים העליונים, והם נכנסים בכל השערים שלמעלה, ואין מי שימחה בידם, אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

מלאך שמפתחות החכמה נמצאים אצלו

ה' מְשֻׁמִּים הַשְּׁקִיף עַל בְּנֵי אָדָם לְרֵאוֹת הַיֵּשׁ מִשְׁפִּיל דְּרִישׁ
אֶת אֱלֹהִים" (יד, ב): [נהיכלות דקדושה זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רמז):

זוהר תורה] רבי שמעון אמר, למעלה ברקיע, קיימת החיה ההיא, אשר שמו יופיא"ל, והוא עומד בכל סודות החכמה ה"ז, וכל אותן מפתחות החכמה נמצאים אצלו.

המלאך מוגין בשעת פטירתו של האדם שרדף להכיר קונו והוא המלאך, שעומד לתבוע שכר מאת הקדוש ברוך הוא, ליתן לכל אותן הרודפים אחר כל בעלי החכמה, ואפילו מכל אדם", ולומדים חכמה לדעת את רבונם, וזה הוא השכר שהוא נותן לאנשים הרודפים אחר חכמה לדעת

זיו הזוהר

טז. זה המלאך הוא השר של ההיכל "עצם השמים" ונקרא גם כן "היכל זוהר", והרמ"ז צ"ל כתב כאן רמז, שהשם יופיא"ל בגימטריא קבל"ה: יז. פירוש אפילו מן הפחות ממנו, כדאיתא במשנה, איזהו חכם הלומד מכל אדם:

זוהר תהלים

את רבונם, שכאשר יוצא אדם זה מעולם הזה, מלאך ההוא יוצא נגדו על ד' שרפים מעופפים, ופורח לפניו, ואינו מניח לכל אותן שרי הדין אשר בצד הטומאה לגשת אליו, וכמה הם מלאכי השלום סביביו.

הנחשים נכנעים ואינם יכולים להזיק

ואלה השרפים כאשר נוסעים ונתגלים, נכנעים לפניהם אותן נחשים שרפים, היוצאים מן הנחש ההוא שגרם מיתה לכל העולם.

כפי שיגע ונצטער להכיר קונו כך הוא מקבל שכר

מלאך קדוש הזה עומד, כאשר הנשמה עולה ומגעת אצלו, אז הוא שואל אותה בסודות החכמה האלוהית, וכפי אותה החכמה שרדף אחריה ונדבק בה, כך נותנים לו שכרו.

אם היה ביכולתו ללמוד ולא למד נדחה לחוץ בבושה נוראה **ואם** היה ביכולתו ללמוד אותה החכמה ולא למד, נדחית לחוץ ואינה נכנסת, ועומדת תחת היכל ההוא בבושה^י, וכאשר מנשאים כנפיהם אותן השרפים אשר תחת החיה ההיא, מנקשים בכנפיהם ושורפים אותה, והיא נשרפת ולא נשרפת, קיימת ולא קיימת, וכך נידונת בכל יום, מאירה ואינה מאירה, אף על פי שיש לה מעשים טובים.

זיו זוהר

יח. זה ההיכל של אותו המלאך יופיא"ל, והוא ההיכל עצם השמים, היכל זוהר.

עֲמִי אֶכְלוּ לֶחֶם יְהוָה לֹא קָרְאוּ: ה שָׁם פָּחְדוּ
 פָּחַד כִּי אֱלֹהִים תִּקְרַע מִלִּפְתָּי בְּדוֹר צְדִיק: ו עֲצַת עֲנִי תִבְיֹשׁוּ
 כִּי יְהוָה מִחֲסֵהוּ: ז מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשְׁעַת יִשְׂרָאֵל
 בְּשׁוּב יְהוָה שְׁבוֹת עִמּוֹ יִגַּל יַעֲקֹב יִשְׁמַח
 יִשְׂרָאֵל:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אין שיעור לשכר העוסקים בחכמה זאת

לפי שאין שכר גדול בעולם ההוא, כמו לאלה העמלים
 בחכמה, להסתכל בכבוד רבונם, ואין שיעור להשכר,
 של אותן היודעים חכמה, להסתכל בכבוד רבונם, אשרי
 חלקם בעולם הזה ובעולם הבא, שכתוב: "אֲשֶׁרִי אָדָם מְצָא
 חֲכָמָה וְאָדָם יִפִּיק תְּבוּנָה" (משלי ג, יג).

גודל מעלת הוותרן לעניים

"עֲצַת עֲנִי תִבְיֹשׁוּ כִּי ה' מְחַסֵּהוּ": (יד, ו): [זוהר ח"א פ' וירא (דף קט).
 זוהר תורה] אמר רבי חייא, כל איש שהוא צר עין אל
 העניים, ראוי הוא שלא יתקיים בעולם, ולא עוד אלא שאין
 לו חיים לעולם הבא, וכל מי שהוא וותרן לעניים, ראוי הוא
 שיתקיים בעולם ושיתקיים העולם בזכותו, ויש לו חיים
 ואריכת החיים לעולם הבא.

המורחם על עניים ברצון הלב צלם האלקים אינו סר ממנו

"עֲצַת עֲנִי תִבְיֹשׁוּ כִּי ה' מְחַסֵּהוּ": (יד, ו): [זוהר ח"א הקדמת זוהר
 (דף קג): זוהר תורה] סוד זה ראינו בספר של שלמה

זוהר תהלים

המלך, שכל מי שמרחם על העניים ברצון הלבִיט, לא תשתנה צורתו לעולם מן צורת אדם הראשון, וכיון שצורתו של אדם נרשמת בו, הוא שולט על כל הבריות שבעולם בצורה ההיא, זהו שכתוב: "וּמִוֹרְאָכֶם וְחַתְּכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ וּגּוֹ" (בראשית ט, ב), כלם זועים ומפחדים מן הצורה ההיא שנרשמת בו, לפי שזאת המצוה טובה מכל שאר המצות בענין זה שיתעלה האיש בצורתו של אדם.

נבוכדנצר נשתנה צורתו ברגע שהטיל עין רע בעניים מניין, מנבוכדנצר, אף על פי שחלם לו חלום ההוא, כל זמן שהיה חונן לעניים לא נתקיים בו החלום, כיון שהטיל עין רעה שלא לחנון לעניים, מה כתוב: "עוֹד מְלִתָּא בְּפִם מְלִקָּא וּגּוֹ" (דניאל ד, כח), מיד נשתנה צורתו ונטרד מן האנשים, זהו שכתוב: "נַעֲשֶׂה אָדָם" (בראשית א, כו), כתוב כאן עשיה, וכתוב שם: "וַיִּשֶׂם הָאֱלֹהִים אֶשֶׁר עָשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם בַּעֲזוֹ" (רות ב, יט).

זיו הזוהר

יט. פירוש, שנותן הצדקה, לא בעבור התפארת וגיאות, אלא מחמת נדבת לב טוב, מלא רחמים.

מ א מִזְמוֹר לְדָוִד יְהוָה־מִי יִגּוֹר בְּאַהֲלֵךְ מִי יִשְׁבֵּן
 בְּחַר קְרִישָׁה: ב הוֹלֵךְ תָּמִים וּפְעַל צֶדֶק וְדַבַּר אֱמֶת
 בְּלִבָּבוֹ: ג לֹא רָגַל עַל לְשֹׁנוֹ לֹא עָשָׂה לְרַעְיוֹ רָעָה

❦ ————— ❦ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ ————— ❦

להמית שד

ה' מי יגור באהליך וגו' (טו, א): [שימוש תהלים לפרק טו]. טוב להיות מקובל בעיני הבריות וגם זה המזמור טוב להברית השד אמור אותו על קדרה חדשה מלאה מים שאובים ותרחץ למי שיש בו רוח או שד. ושם שלו יל"י. י' מן "יגור, ל' מן "רגל, י' מן "ימוט, דבסוף המזמור באלפ"א בית"א דא"ת ב"ש, ותאמר. יהי רצון מלפניך השם הגדול יל"י שתסיר כל שד ומזיק מגוף (פלוני בר פלונית) וישתה מן המים וירחץ בהם פניו ידיו ורגליו, והוא יברח.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

הוֹלֵךְ תָּמִים - זֶה אַבְרָהָם, שְׁפָאֶשֶׁר נִמּוּל נִקְרָא תָּמִים. וּפְעַל צֶדֶק - זֶה יִצְחָק. וְדַבַּר אֱמֶת - זֶה יַעֲקֹב

מִזְמוֹר לְדָוִד ה' מִי יִגּוֹר בְּאַהֲלֵךְ (טו, א): [זוהר בראשית פ' ויצא (דף קאט)] וְיִסַּר בְּיוֹם הַהוּא אֶת הַתִּישִׁים. רַבִּי אֶלְעָזָר פָּתַח וְאָמַר, (תהלים טו) ה' מי יגור באהליך וגו'. הרי בארנו ובארנו החברים, הוֹלֵךְ תָּמִים - זֶה אַבְרָהָם, שְׁפָאֶשֶׁר נִמּוּל נִקְרָא תָּמִים. וּפְעַל צֶדֶק - זֶה יִצְחָק. וְדַבַּר אֱמֶת - זֶה יַעֲקֹב. וְדַאי שְׁיַעֲקֹב נִדְבַק בְּאֱמֶת. אִם הוּא בְּאֱמֶת נִדְבַק, מָה הֵטַעַם עָשָׂה עִם לִבָּן בְּצוּרָה הַזֹּאת?

אָמַר יַעֲקֹב הַבְּחִין אֶת שְׁעַת הַמְּזֵל שְׁלוֹ שְׁהִיתָה, שְׁמַתָּר לְאָדָם

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

לבחן את שְׁעָתו טָרַם יָשׁוּב לְאַרְצוֹ, וְאִם מְזָלו עוֹמֵד בְּמָה
שְׁעוֹשָׂה - יִפֶּה, וְאִם לֹא - אֵל יוֹשִׁיט רַגְלוֹ עַד שְׁיַעֲלֶה [שיעמד
במה שעשה] אֵלָיו.

עֲשֶׂרָה דְבָרִים הַנֶּאֱמָרִים כָּאן כְּנֶגֶד עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת

מְזֻמָּר לְדוֹד ה' מִי יִגוּר בְּאַהֲלֵךְ וְכו' (טו, א) : [זוהר חדש פ' ויצא

(דף לד:) מדרש הנעלם] רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (תהלים טו) מְזֻמָּר

לְדוֹד ה' מִי יִגוּר בְּאַהֲלֵךְ מִי יִשְׁכֵּן בְּהַר קְדֻשָׁה הוֹלֵךְ תָּמִים
וּפְעַל צְדָק וְדִבֵּר אֱמֶת בִּלְבָבוֹ וְגו'. מַה מְשַׁמֵּיעַ? אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה בַּר רַבִּי יוֹסִי, אֱלוֹהֵי הָעֲשֶׂרָה הֵם כְּנֶגֶד עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת
שְׁעֵתִידִים בְּנֵי יוֹשֵׁל יַעֲקֹב לְקַיֵּם בְּמָקוֹם הַהוּא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהָרִי אֶחָד עָשׂוֹר הֵם? אָמַר לוֹ, לֹא רַגְלֵי עַל
לְשׁוֹנוֹ לֹא עָשָׂה לְרַעְהוֹ רָעָה - דְּבַר אֶחָד הֵם, שְׁכָל
הַמְּרַגֵּל בְּחִבְרוֹ, מִיָּד עָשָׂה עִמּוֹ רָעָה. לֹא רַגְלֵי בְּלִשְׁוֹנוֹ - לֹא
עָשָׂה עִמּוֹ רָעָה. וְכִי מִי שָׁם אֶת אֱלֹהֵי כְּנֶגֶד עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת?

אֵין לוֹ רְשׁוּת לְהַרְהֵר בְּמָה שְׂאִינוּ יְכוּלִים לְהַשִּׁיג

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת מְשַׁתְּמָעִים מֵהֶם. הוֹלֵךְ
תָּמִים - כְּנֶגֶד אֲנִי ה' אֱלֹהֶיךָ. מְלַמֵּד שְׁצִרְיָךְ אָדָם לְקַבֵּל
עָלָיו אֵימַת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם, וְאֵין לוֹ רְשׁוּת לְהַרְהֵר בְּמָה
שְׂאִינוּ יְכוּלִים לְהַשִּׁיג, מְשַׁמֵּעַ שְׁכָתוֹב אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ סָתָם.
כְּתוֹב כָּאֵן הוֹלֵךְ תָּמִים, וְכָתוֹב שָׁם (דברים יח) תָּמִים תִּהְיֶה עִם
ה' אֱלֹהֶיךָ, וְאֵין לָךְ רְשׁוּת לְהַרְהֵר עַל מַה שְׁלֹא הִרְשִׁיתָ.

וְחִרְפָּה לֹא נִשְׂא עַל קִרְבוֹ: ה' נִבְּזָה בְּעֵינָיו נְמָאָם וְאֵת
 יְרֵאֵי יְהוָה יִכְבֵּד נִשְׁבַּע לְחַרְעוֹ וְלֹא יִמָּר: ה' בְּסִפּוֹ
 לֹא נָתַן בְּנִשְׁדָּ וְשִׁחַד עַל נֶקֶוּ לֹא לָקַח עִשָּׂה אֱלֹה לֹא
 יִמוּז לְעוֹלָם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אין דבר שעומד בפני חלול ה'

ופעל צדק - כנגד לא יהיה לך אלהים אחרים על פני לא
 תשתחוה להם ולא תעבדם. מכאן, אמר רבי יהודה,
 איך לך דבר עומד כנגד חלול ה'. מנין לנו? ממסית, שכתוב
 (שם יג) ידך תהיה בו בראשונה להמיתו. למה? פי בקש
 להדיחך מעל ה' אלהיך. ואם הרג אותו, נקרא צדיק, מקנא
 ופעל צדק, וזהו ופעל צדק.

אסורי לא תשא לא תענה שמירת שבת ואסור גנבה
 ודבר אמת בלבבו - כנגד לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא.
 אמר רבי יהודה, אינם כסדרם, ואף על גב שאינם
 כסדרם, אין זה משנה לנו. לא רגל על לשונו לא עשה לרעהו
 רעה - כנגד לא תענה ברעך עד שקר. וחירפה לא נשא על
 קרבו - כנגד מחלל שבתות בפרהסיא. רבי יוסי אומר, כנגד
 לא תגנב, שכתוב (שמות כב) אם זרחה השמש עליו.

לא תרצה

נבזה בעיניו נמאס - כנגד לא תרצה. מי שהוא נבזה בעיניו,
 לא יעשה קטטה שיהרג, ולא יהרגוהו.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

כבוד אב ואם רק על פי התורה

וְאֵת יְרָאֵי ה' יִכְבֹּד - כְּנִגְדַּךְ כִּבְדֵּךְ אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, עַל הַכֹּל חַיֵּב אָדָם לְכַבֵּד אָבִיו וְאִמוֹ. יֵצֵא מִכָּל זֶה - אִם יֵאמְרוּ לוֹ לְעִבְרָה עַל דְּבָרֵי תוֹרָה אוֹ לְעִבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, שְׂאִינוֹ חַיֵּב לְכַבְּדָם. זֶהוּ שְׂפָתוֹב וְאֵת יְרָאֵי ה' יִכְבֹּד.

יטיל שבועה על יצרו אם מסיתו לעריות

נִשְׁבַּע לְהִרְעוֹ וְלֹא יָמַר - כְּנִגְדַּךְ לֹא תִנְאֶף. שֶׁהָרִי אִם יֵצְרוּ רוֹצֵחַ לְשִׁלֵּט עָלָיו, יִטִּיל שְׁבוּעָה עַל יֵצְרוֹ, כְּמוֹ בּוֹעֵז שְׂאֵמַר (רות ג) חֵי ה' שְׂכָבִי עַד הַבֹּקֶר.

לא תגנוב לא תחמוד

כְּסָפוֹ לֹא נָתַן בְּנִשְׁפָּךְ - זֶהוּ כְּנִגְדַּךְ לֹא תִגְנוֹב. שְׂאֵם אֵינוֹ מְלוֹה בְּרַבִּית, וְדָאֵי לֹא יִלְךְ וְיִגְנוֹב. וְשָׁחַד עַל נְקִי לֹא לְקַח - כְּנִגְדַּךְ לֹא תַחְמֹד.

מ א מְכַתֵּם לְדָוִד שְׁמֵרְנֵי אֵל בְּי חֲסִיתִי בְּךָ:
 ב אֲמַרְתָּ לַיהוָה אֲדַנִּי אֶתָּה מוֹכְתִי בְּל

— ❦ — שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ —

לפרסם הגנב

שמרני אל כי חסיתי בך וגו' (טז, א): [שימוש תהלים לפרק טז]. זה המזמור טוב לפרסם הגנב. קח טיט מן שפת הנהר וחול מן הים וערב אותם וגבל וכתוב כל הנחשדים וקח ספל חרס ומלא אותו מים שאובים ושים כל השמות הנחשדים בספל כל אחד ואחד לעצמו ואמור עליו זה המזמור י' פעמים ושם שלו הוא ח"י. ח' מן "חבלים, י' מן "נחלת שפרה עלי, ובכל פעם יאמר. יהי רצון מלפניך ח"י שתודיעני מי גנב כך וכך, ומי שגנב יפתח עינו שלו ויעלה פתקו למעלה. וטוב לפתיחת הלב ומשלים האויבים ומוציא האדם מצרה שהיה רגיל בה לרוחה.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

המלכות שהיא "מך" = עניה, "תם" = נשמרת מהחיצונים

"מְכַתֵּם לְדָוִד שְׁמֵרְנֵי אֵל בְּי חֲסִיתִי בְּךָ" (טז, א): [זוהר חדש פ' כי תשא (דף נז:)] זוהר תורה] זה ביארנו, מהו "מְכַתֵּם", מך, תם, מך לפי שאין לה אור משלהי, תם, כאשר הלבנה בשלימות, ומאירה באורות עליונים, אז תם, ועל כן "מְכַתֵּם לְדָוִד", מתי, כאשר נשמרת הלבנה, זהו

זו הזוהר

כ. זו מדת המלכות, שורש דוד המלך, נדמית להלבנה, שאין לה אור של עצמה, אלא מה שמקבלת מן השמש, וכמו כן המלכות מן התפארת:

— — — — —

שכתוב "שְׁמַרְנֵי אֱלֹהֵי כִּי חֲסִיתִי בָךְ", מהו "חֲסִיתִי", כמו שכתוב "חֲסִיָּה נִפְשִׁי" (תהלים נז, ב) כב.

דוקא שם קל רצה לעורר צד החסד שיאיר חסד למלכות
"מִכֶּתֶם לְדוֹד שְׁמַרְנֵי אֱלֹהֵי כִּי חֲסִיתִי בָךְ" (טז, א) : [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רלט): זוהר תורה] מה הטעם, "שְׁמַרְנֵי אֱלֹהֵי כִּי",
 צד של אברהם נצרך להתעורר, שיאיר חסד העליון, לחסדי דוד הנאמנים.

שְׁמַרְנֵי אֱלֹהֵי כִּי חֲסִיתִי בָךְ

שְׁמַרְנֵי אֱלֹהֵי כִּי חֲסִיתִי בָךְ (טז, א) : [זוהר חדש פ' כי תשא] מְתִי?
 כְּשֶׁנִּשְׁמַרְתָּ הַלְּבָנָה. זהו שְׁכָתוֹב (תהלים טז) שְׁמַרְנֵי אֱלֹהֵי כִּי חֲסִיתִי. מה זה חֲסִיתִי? כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (שם נז) חֲסִיָּה נִפְשִׁי.

צָרִיךְ לְעוֹרֵר, שְׁיֵאִיר חֶסֶד עֲלִיוֹן לְחֲסִדֵי דוֹד הַנְּאֻמְנִים
 מֵהַטַּעַם שְׁמַרְנֵי אֱלֹהֵי כִּי חֲסִיתִי בָךְ? צָדוֹ שֶׁל אַבְרָהָם שְׁצָרִיךְ לְעוֹרֵר,
 שְׁיֵאִיר חֶסֶד עֲלִיוֹן לְחֲסִדֵי דוֹד הַנְּאֻמְנִים. זֶה שְׁכָתוֹב (שם אג)
 וְחֶסֶד ה' מְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם. חֶסֶד - זֶה אַבְרָהָם, שְׁלֵקַח
 מִהָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן אֹר וְחַיִּים וְנָתַן לְעוֹלָם הָאֲחֵרוֹן. זֶהוּ

זיו הזוהר

כא. המלכות צריכה שמירה ומחסה מן הס"א, שלא יניקו ממנה השפעה:
 כב. נפשי זו המלכות, שנקראת נפש, וצריכה שמירה ומחסה בפני הס"א:
 כג. מדויק, למה הזכיר השם א"ל, שהוא חסד, מדרגת אברהם, ואומר
 שזה משום שאל זה תשוקת המלכות, שתוכל להקרא בשם חסדי דוד,
 על ידי שתקבל השפעה מן מדת החסד:

עֲלִיךָ: ג לְקַדְוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה וְאֲדִירֵי כָּל חֲפְצֵי
 בָּם: ד וַיִּרְבוּ עֲצָבוֹתָם אַחַר מְהָרוּ בַּל אֲסִיף נִסְפֵיהֶם
 מִדָּם וּבַל אֲשָׂא אֶת שְׂמוֹתָם עַל שְׂפָתַי: ה יְהוָה
 מִנֵּת חֶלְקִי וְכוֹסֵי אֶתָּה תוֹמִיף גּוֹרְלִי: ו תְּבַלִּים

זוהר תהלים
 שְׁכָתוּב וְעַד עוֹלָם עַל יִרְאִיו. הוּא הָעוֹלָם הָאֲחֵרוֹן שֶׁתְּלוּיָהּ
 בּוֹ הִירָאָה.

לְקַדְוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה וְאֲדִירֵי כָּל חֲפְצֵי בָם

לְקַדְוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה (פ', ט): [בראשית 9' לך לך דף 99 ע"ב]
 הָאָדָם שֶׁהוּא שְׁלָם בְּכָל, נִקְרָא קְדוֹשׁ אַחַר כָּף
 כְּשֶׁשְׁנִיָּהֶם נִתְקַנְיָם, נַעֲשֶׂה אוֹתוֹ אוֹר לְכֵן כִּסָּא לְאוֹר הַנִּסְתָּר
 שְׂאִינוֹ נִרְאָה וְאִינוֹ נוֹדָע מֵה שֶׁשָּׂרָה עַל אוֹתוֹ הָאוֹר הַלְבָן, וְאִז
 הָאוֹר שְׁלָם. וְכֵן הָאָדָם שֶׁהוּא שְׁלָם בְּכָל, וְאִז נִקְרָא קְדוֹשׁ,
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים טז) לְקַדְוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה וְגו'. כְּמוֹ
 כֵּן בְּסוּד עֲלִיּוֹן.

אתה ה' תוּמִיךְ וּמִשְׁפִּיעַ בְּגוֹרְלֵי שֶׁהֵיא הַמְּלֻכּוֹת

"ה' מִנֵּת חֶלְקִי וְכוֹסֵי אֶתָּה תוֹמִיף גּוֹרְלִי" (ט"ז, ה): [זוהר ח"ג 9'
 בלק (דף ע"ג): זוהר תורה] אִמַּר רַבִּי יִצְחָק בּוֹא וּרְאֵה, עַל עַץ
 הַזֶּה שְׂכַל כַּחוֹתֵינוּ בּוֹ תְלוּיִם, אִמַּר דּוּד "אֶתָּה תוֹמִיף גּוֹרְלִי",
 מֵהוּ "גּוֹרְלִי", זֶה הַגּוֹרֵל שֶׁנֶּאֱחָז בּוֹ דּוּד הַמְּלֻכּוֹת.

זו הזוהר

כד. זו מדת המלכות גורלו וחלקו של דוד:

נִפְּלוּ לִי בַּנְּעָמוּם אֶף נִחַלְתָּ שְׁפָרָה עָלַי: ז אֶבְרָךְ אֶת
 יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אֶף לִילֹת יִסְרוּנִי כְּלִיּוֹתַי:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מִרְפָּבָה תַּחְתּוֹנָה נִקְרָאת לִילֹת

אֶבְרָךְ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אֶף לִילֹת יִסְרוּנִי כְּלִיּוֹתַי (ט"ז, ז):
 [זוהר חלק ב' פ' תרומה דף קלז.] וְלִילָה לְלִילָה יִתְּנָה דַּעַת –
 מִרְפָּבֹתֶיהָ (זו לזו) שֶׁהֵן גּוּף הַפֶּסֶא, וְכֵלֶן נִקְרָאוֹת לִילֹת, כְּמוֹ
 שְׁנֵאָמַר (תהלים טז) אֶף לִילֹת יִסְרוּנִי כְּלִיּוֹתַי. מִרְפָּבָה עֲלִיּוֹנָה
 נִקְרָאת יָמִים, יוֹם לְיוֹם. מִרְפָּבָה תַּחְתּוֹנָה נִקְרָאת לִילֹת, לִילָה
 לְלִילָה.

פעמים שאמר דוד 'את' ופעמים לא אמר 'את'

"אֶבְרָךְ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי וְגו'" (ט"ז, ז). [זוהר תורה זוהר חלק ג' פ'
 בלק דף קצט.] אמר רבי אלעזר, הרי אנו רואים
 שלפעמים אמר דוד את, שכתוב "אֶבְרָךְ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי",
 וכתוב: "אֶבְרָכָה אֶת ה' בְּכָל יְעַת וְגו'" (תהלים לד, ב), "בְּרַכֵּי
 נַפְשֵׁי אֶת ה'" (שם קד, א), כמו כן בהתחלת התפלה נתתקן
 לומר ברכו את ה' המבורך, ולפעמים אמר דוד "בְּרַכּוּ ה'
 מְלֶאכֶיּוֹ" (שם קג, כ), "בְּרַכּוּ ה' כָּל צְבָאָיו וְגו'" (שם פסוק כא) ולא
 אמר את.

לפני התפילה אנו מושכים את השכינה עלינו

אֵלֵּא לְמֵלֵאכִים הַעֲלִיּוֹנִים, שֶׁהֵם בְּמֵרוּמִים שֶׁל הַיִּכָּל הָעֲלִיּוֹן,
 נֵאמַר בְּרַכּוּ ה', אֲנִי הַיּוֹשְׁבִים לְמִטָּה, בְּרַכּוּ אֶת ה', לְפִי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שאנו צריכים להמשיך עלינו א"ת הזאת^כ, ועמה נכנס אצל המלך, לחזות פניו, ועל כן אמר דוד: "אֲנִי בְצַדֵּק אֶחְזֶה פָּנֶיךָ", בצד"ק ודאי, ולפיכך התחלת התפלה ברכו את ה', להמשיך על ראשינו א"ת הזאת, וכיון שאנו מושכים א"ת הזאת עלינו, יש לנו לומר התפלה ולשבח.

אסור לומר שלום לאיש קודם התפילה

ולפיכך אסור לברך לאיש קודם שיתפלל האדם תפלתו, וימשוך על ראשו א"ת הזאת, ואם מקדים ומברך תחלה לאיש, הרי נתמשך לזה האיש במה על ראשו, במקומה של א"ת הזאת. ולפיכך למלאכים העליונים אמר "בְּרַכּוּ ה'", ואנחנו א"ת ה' להוסיפה.

מברכים את המלכות

"אֲבָרְךָ אֵת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי וְגו'" (ט"ז, ז): [זוהר חדש 9' כי תשא דף [ז:ד] עוד דרש רבי אלעזר ואמר, כתוב: "אֲבָרְךָ אֵת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי", וכתוב "אֲבָרְכָה אֵת ה' בְּכָל עֵת תְּמִיד תְּהַלְתּוּ בְּפִי" (תהלים לד, ב), למי נצרך ברכות מן התחתונים, לא"ת, שהיא נאחזת בהם כשלהבת בפתילה^י, ודוד שהיה יודע זה, אמר אברכה א"ת.

זיו הזוהר

כה. מדת המלכות נקראת א"ת, כיון שנכללת מן כ"ב אותיות, מן א' עד ת', וגם נקראת בשם צדק. כו. ובשביל התקשרות הזאת עם ישראל: נקראת המלכות בשם כנסת ישראל:

ח שְׁבִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמוֹד בִּי מִיּוֹמֵי בַל
 אֲמוֹט: ט לִבְנֵי שְׂמֵחַ לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי אֵף בְּשָׂרִי וַיִּשְׁבֶּן
 לְבִטְחִי: י בִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשֹׂאֵל לֹא תִתֵּן חֲסִידֶךָ
 לְרֵאוֹת שְׂחָת: יא תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׁבַע שְׂמֵחוֹת אֶת
 פְּנֵיךָ נְעֻמוֹת בְּיַמֵּינֶךָ נְצַח:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אף לילות יסרוני כליותי, מפחד בלילות

תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׁבַע שְׂמֵחוֹת אֶת פְּנֵיךָ נְעֻמוֹת בְּיַמֵּינֶךָ
 נְצַח (טו, יא): [זוהר חדש פ' כי תשא] וְעַל זֶה (תהלים טז)
 תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות ב) וַיִּדַע אֱלֹהִים. אֲרַח
 חַיִּים, וְמִי הוּא? שְׁבַע שְׂמֵחוֹת, אוֹתוֹ שֶׁכָּל הַשְּׁבַע נִכְלָל בּוֹ,
 וַיִּחְזֵר פְּנֵיו כְּנִגַּד פְּנֵיךָ, שְׂאֵנִי אַחֲזוּ בְּהֵם. וְאֵז נְעֻמוֹת בְּיַמֵּינֶךָ
 נְצַח, שֶׁהַשְּׂמֵאל נִכְלָל בְּיַמִּין. וְכִשְׁנִכְלָלָת, חוֹזֵר הַצּוֹר לַעֲשׂוֹת
 אֶת פְּעֻלוֹ שֶׁל תְּמִים, וְעַל כֵּן זֶה יִתְּנוּ.

אריה יושב על המזבח ואוכל את הקרבן

"תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׁבַע שְׂמֵחוֹת אֶת פְּנֵיךָ נְעֻמוֹת בְּיַמֵּינֶךָ
 נְצַח" (טו, יא): [זוהר תורה; זוהר חדש] בּוֹא וּרְאֵה, כֹּאשֶׁר
 יִשְׂרָאֵל מְטִיבִים מַעֲשֵׂיהֶם, מַזְבַּח הַהֵיא שׁוֹלְטָת עִם צַד
 הַיַּמִּינִי, וְהֵיוּ רוֹאִים כְּתַבְנִית אַרְיָה רוֹבֵץ עֲלֶיהָ עַל הַקְּרָבָן

זיו הזוהר

כז. מדת המלכות נקראת מזב"ח, וצד הימין היינו מדת החסד:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

ואוכל אותו, ולכך נקראת אריאל המזבח, קרית חנה דוד ודאי, כי חלקו של דוד היא, וכל ימיו עמל להאיר לה.

דוד התפלל שיתחברו תפארת עם מלכות

וַעֲלֵ כֵן אָמַר "תּוֹדִיעֵנִי אֲרַח תַּיִם", כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "וַיִּדַע אֱלֹהִים" (שמות ב, כה) ב', "אֲרַח תַּיִם", מִי הוּאֵיט, "שִׁבַּע שְׁמֹחוֹת אֶת פְּנִיךָ", זֶה שְׂכָל שִׁבַּע נִכְלָלוֹת בּוֹ, יַחְזִיר פְּנִי לְעוֹמֵת פְּנִיךָ שְׁאֵנִי נֶאֱחַז בְּהֵם, וְאִז "נְעֻמוֹת בְּיַמִּיךָ נֶצַח", שֶׁהַשְּׂמֵאל יִתְכַלֵּל בִּימִיךָ.

זיו זוהר

כח. פירוש שהשם אלהים שהוא מדת הדין יתהפך לרחמים:
 כט. שואל איזהו ארח החיים: ל. ומבאר שהוא תפארת הכולל ז' הספירות ונקרא עץ החיים, הוא יחזור פניו להזדווג עם המלכות, שנאחז דוד בפנים שלה, ואז יומתק השמאל דין ויתכלל בימין רחמים:

וְאֵת תְּפִלָּה לְדָוִד שְׁמָעָה יְהוָה צְדָק תִּקְשִׁיבָה
רְנָתִי הָאוֹזְנָה תְּפִלָּתִי בְּלֹא שִׁפְתֵי מִרְמָה:

— ❦ — שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ —

לאומרו בדרך

שמענה ה' צדק וגו' (זו, א): [שימוש תהלים לפרק יז]. טוב למאן דבעי למיזיל באורחא. צלי יתיה ואת מצלח ושם שלו הוא י"ה. 'י מן "שדוגני, ה' מן "מרמה. ואמור. יהי רצון מלפניך י"ה השם הגבור והנורא שתצליח דרכי ותישר אורחותי אמן אמן סלה סלה סלה.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

דוד המלך ויעקב אבינו צפו את ענין הגלות

תְּפִלָּה לְדָוִד שְׁמָעָה ה' צְדָק (זו, א): [זוהר בראשית 9' בראשית (דף כג:)] עֲשִׂירֵי בְּתִפְלָה, וְזוֹ שְׂכִינָה, וְעֲלִיָּה נֶאֱמַר (תהלים יז) תְּפִלָּה לְדָוִד שְׁמָעָה ה' צְדָק. וְדָוִד בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אָמַר בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים שֶׁל הַגָּלוּת, אָמַר עַל יִשְׂרָאֵל (שם) 'בְּחִנְתָּ לְבִי פְקֻדָתָ לִילָה, וְאִין לִילָה אֵלָא גָלוּת, וּמָה שְׂאֲמַר אִיּוֹב הַכֹּל הִיָּה מְשָׁל עַל יִשְׂרָאֵל שְׂאֲמַר כָּלָה עָנָן וַיִּלֶךְ, וְהִשְׁטָן רָצָה לְקַטְּרֵג לוֹ, וְאָמַר הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, אִיּוֹב לֹא בִדְעַת יַדְבָּר. אַף בְּיַעֲקֹב כֵּן, בְּגִלְל שְׂרָאָה בְּרוּחַ קֹדֶשׁ אֶת דַּחַק הַגָּלוּת:

וְיַעֲקֹב, בְּגִלְל שְׂרָאָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ דַּחַק שֶׁל הַגָּלוּת הָאֲחֵרוֹנָה בְּסוּף הַיָּמִים, (אמר (בראשית כח) ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש, ובא הלילה של הגלות, ואמר) (שם לב) [יִירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיִּצַר

ב מלפניך משפטי יצא עיניך תחזינה מישרים: ג פחנת
 לפי פקדת לילה צרפתני כל תמצא זמתי כל יעבר
 פי: ד לפעלות אדם בדבר שפתך אני שמרתי ארחות
 פריי: ה תמוך אשרי במעגלותיך כל נמוזו פעמי:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כל דבור ודבור של תפלה שמוציא אדם מפיו עולה למעלה
 ובוקע רקיעים, ונכנס למקום שנכנס, ושם נבחן אותו הדבור,
 אם זה דבור פשוט ואם לא

שמעה ה' צדק הקשיבה רנתי האזינה תפלתי (י, א): [זוהר
 ויקרא פ' מצורע (דף נ"ה.)] רבי חזקיה פתח ואמר, (תהלים
 יז) 'שמעה ה' צדק' וגו'. כמה חביבה פנסת ישראל לפני
 הקדוש ברוך הוא, שבכל זמן שכנסת ישראל באה לפני
 הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא מזדמן כנגדה. זהו
 שכתוב שמעה ה' צדק הקשיבה רנתי האזינה תפלתי. אומר
 דוד, אני התקשרתי עם פנסת ישראל, כמו שהיא נמצאת
 לפניך, גם אני כך נמצא. ומשום כך, שמעה ה' צדק -
 בראשונה, ואחר כך - הקשיבה רנתי האזינה תפלתי.

ב"א שפתי מרמה, מה זה בלא שפתי מרמה? אלא כך שנינו,
 כל דבור ודבור של תפלה שמוציא אדם מפיו, עולה
 למעלה ובוקע רקיעים, ונכנס למקום שנכנס, ושם נבחן אותו
 הדבור, אם זה דבור פשוט ואם לא. אם זה דבור פשוט -
 מכניסים אותו לפני המלך הקדוש לעשות רצונו. ואם לא -
 מסטים אותו החוצה, ומתעוררת באותו דבור רוח אחרת.

ו אָנִי קָרָאתִיךָ כִּי תַעֲנֵנִי אֵל הַט אָזְנֶךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי:
 ז הַפְּלֵה חֲסָדֶיךָ מִזְשִׁיעַ חוֹסִים מִמַּתְקוֹמָמִים בְּיַמֵּינֶךָ:
 ח שְׁמַרְנֵנוּ בְּאִישׁוֹן בַּת עֵינַי בְּצַל בְּנִפְיֶךָ תִּסְתִּירֵנוּ: ט מִפְּנֵי
 רְשָׁעִים זֶה שְׁדוּנֵי אִיבֵי בְּנִפְּשׁ יִקְיֹפוּ עָלָי: י חֲלַבְמוֹ סָגְרוּ
 פִּימוֹ דִּבְרוּ בְּגֵאוֹת: יא אֲשֶׁרֵינוּ עֲתָה (סבבוני) סִבְבֵנוּ
 עֵינֵיהֶם יִשִּׁיתוּ לְנִטּוֹת בְּאָרְצָן: יב דְּמֵינוּ בְּאֲרִיחַ יִבְסוּף
 לְמַרוֹף וּבְכַפִּיר יֵשֵׁב בְּמִסְתָּרִים: יג קוֹמָה יְהוָה־יְהוָה
 קְדָמָה פָּנָיו תִּבְרִיעָהוּ פִּלְטָה נַפְשִׁי מִרְשָׁע חֲרָפָה:
 יד מִמְּתִים יִדָּךְ יְהוָה־יְהוָה מִמְּתִים מַחְלָד חֲלָקֶם
 בַּחַיִּים (וצפינך) וְצַפּוֹנֶךָ תִּמְלֵא בְטָנָם יִשְׁבְּעוּ בָנִים וְהַנִּיחוּ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

על מה זה אלה שנהרגו בהרוגי העולם צדיקים

מִמְּתִים יִדָּךְ ה' מִמְּתִים מַחְלָד חֲלָקֶם בַּחַיִּים (י, יד): [זוהר
 שמות פ' פקודי (דף רנ"ד:)] בֹּא וּרְאֵה, מִשׁוּם שָׂרְבִי עֲקִיבָא
 עָלָה לְמַעְלָה כְּרָאוּי, נִכְנַס בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם. דָּוִד שָׁאַל
 שְׁאֵלָה, וְלֹא הִתְפָּרַשׁ, שְׁפָתוֹב (תהלים יז) 'מִמְּתִים יִדָּךְ ה'
 מִמְּתִים מַחְלָד חֲלָקֶם בַּחַיִּים'. (תוהה) עַל מַה זֶה אֵלֶּה שְׁנֵהֲרָגוּ
 בְּהַרוּגֵי הָעוֹלָם צַדִּיקִים, זִכְאִים, שְׁלֵא חֲטָאוּ חֲטָא כְּדִי
 שִׁיעֲנָשׁוּ.

בֹּא וּרְאֵה, מִמְּתִים יִדָּךְ ה' מִמְּתִים מַחְלָד חֲלָקֶם בַּחַיִּים.
 כָּאֵן הוּא שְׁנֵי צְדִיקִים - יִדָּךְ ה', וְחִלָּד. יִדָּךְ ה' - זֶה

יִתְּרָם לְעוֹלָלֵיהֶם: מו אֲנִי בְצַדֵּק אַחֲזָה פְּנִיךָ אֲשַׁבְּעָה
בְּחֶקְיִן תְּמוֹנְתֶיךָ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהִנְשָׂמָה מִתְכַּנְּסֵת אֵלָיו. מִמֵּתִים מִחַלְד -
זֶה הַצַּד הָאֲחֵר, שֶׁהַגּוֹף הוּא שׁוֹלֵט עָלָיו, שֶׁכָּתוּב (ישעיה
לח) לֹא אָבִיט אָדָם עוֹד עִם יוֹשְׁבֵי חַדְל.

על ידי המלכות הנקראת צדק אחזה פניך פני ה'

"אֲנִי בְצַדֵּק אַחֲזָה פְּנִיךָ וְגו'" (יז, טו): [זוהר תורה; זוהר חלק א' פ' נח דף עב.].
פתח יהודי ההוא ואמר, דוד המלך חביבות ודבקות שלו
באב"ן ההיא היהלא, ועליה אמר: "אֶבֶן מְאֹסוֹ הֵבִינִים הֵיְתָה
לְרֹאשׁ פְּנֵה" (תהלים קיח, כב), וכאשר חפץ להסתכל במראה כבוד
רבונו, לקח אותה האב"ן בידו תחלה ואחר כך נכנסלי, לפי שכל
מי החפץ להתראות לפני רבונו, לא יכנס אלא באב"ן ההיא,
שנאמר: "בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ" (ויקרא טז, ג), ודוד התפאר
עצמו ואמר: "אֲנִי בְצַדֵּק אַחֲזָה פְּנִיךָ לִי, וְכֹל יִגִּיעַתוֹ שֶׁל דוֹד
לִהְתְּרָאוֹת עִם אב"ן הֵיא כְּרָאוֹי לִפְנֵי הָעֲלִיּוֹן.

— זיו הזוהר —

לא. מדת המלכות נקראת אב"ן, בסוד הכתוב: "עַל אֶבֶן אַחַת שֶׁבְּעָה
עֵינֵיכֶם" (זכריה ג, ט), שבעה דוקא ולא שבע, והבן: לב. פירוש,
שהתקשר עצמו בשכינה הקדושה, ולקחה לעזרתו להעלות תפלתו:
ג. השכינה הקדושה במקורה מדת המלכות נקראת זא"ת, ונקראת
אב"ן, ונקראת צד"ק: לד. אחזה פניך היינו התפארת מלך הקדוש,
ששמו שם הוי"ה ברוך הוא:

ג לחודש

יח א לַמְנַצֵּחַ לְעֶבֶד יְהוָה לְדָוִד אֲשֶׁר דָּבַר
 לַיהוָה אֶת דְּבָרֵי חֲשִׁירָה הַזֹּאת בַּיּוֹם
 הַצֵּיל יְהוָה אֹתוֹ מִכַּף כָּל אֹיְבָיו וּמִיַּד שָׂאִיל:
ב וַיֹּאמֶר אֲרַחֲמֶךָ יְהוָה חֲזִקִי: ג יְהוָה
 סִלְעִי וּמְצֻדָתִי וּמַפְלְטִי אֵלַי צוּרִי אַחְסֶה בּוֹ מִגְּנֵי וּמִקֶּרֶן
 יִשְׁעֵי מִשְׁנָבִי: ד מְחַלֵּל אֶקְרָא יְהוָה וּמִן אֹיְבֵי
 אֲנִישָׁע: ה אֶפְפוּנֵי חֲבָלֵי מוֹת וְנַחֲלֵי כְּלִיעַל יִבְעֶתְנֵנִי:
 ו חֲבָלֵי שָׂאִיל סִבְבוּנֵי קַדְמוּנֵי מוֹקְשֵׁי מוֹת: ז בְּצַד לִי
 אֶקְרָא יְהוָה וְאֵל אֱלֹהֵי יִשְׁמַע יִשְׁמַע
 מִחִיבָלוֹ קוֹלִי וְשִׁוְעֵתִי לְפָנָיו תָּבוֹא בְּאֲזֵנָיו: ח וַתִּנְעַשׂ
 וַתִּרְעַשׂ הָאָרֶץ וּמוֹסְדֵי הָרִים יִרְגָזוּ וַיִּתְנַעֲשׂוּ בִּי חָרָה לִּי:
 ט עָלָה עָשָׁן בְּאַפּוֹ וְאֵשׁ מִפִּי הִאֲכִיל גְּחָלִים בְּעָרוֹ:

שימוש תהלים

להנצל ממלכים

למנצח לעבד וגו' (יח, א): [שימוש תהלים לפרק יח] אם ראית לסטים
 באים לקראתך אמור אותו והם יברחו מלפניך ושם שלו הוא אליה.
 א' מן "אשר דבר, ל' מן "שאל, י' מן מ' ד"ממרום בא"ת ב"ש, ה'
 מן "האל הנותן. ואמור. יהי רצון מלפניך אלי"ה שתצילני מכל
 אויבי ומכל שונאי ומכל פגע רע. ועוד אמור אותו על מים ושמן
 ומשח החולה ויתרפא.

מִמֶּנּוּ: י וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ וַעֲרַפֵּל תַּחַת רַגְלָיו: יא וַיִּרְכַּב

זוהר תהלים

ה' נתגלה אל ישראל במדת הרחמים

"וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ וַעֲרַפֵּל תַּחַת רַגְלָיו" (יה, י): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף 99):] אמר רבי שמעון, בשעה שהקדוש ברוך הוא חפץ להתגלות בהר סיני, קרא הקדוש ברוך הוא לכל פמליא שלו, ואמר להם, עכשיו ישראל צעירים, שאין יודעים דרכי, ואני חפץ להתגלות עליהם, אם אתגלה עליהם בכח של גבורה לא יוכלו לסבול, אבל אתגלה עליהם ברחמים ויקבלו משפטי, זהו שכתוב: "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי" (שמות יט, טז), ביום השלישי ודאי, שהוא רחמים לה.

נתגלה ברחמים ונתן התורה שהוא מצד הגבורה

מניין, שכתוב: "וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ" (שמואל ב' כב, י), ובזה נתגלה הקדוש ברוך הוא לישראל, הקדים להם רחמים בתחלה, ואחר כך ניתנה להם התורה מצד הגבורה.

להיכן ירד ה'

"וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ וַעֲרַפֵּל תַּחַת רַגְלָיו" (יה, י): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף 19):] רבי יצחק אמר כתוב: "וַיֵּט שָׁמַיִם

זיו הזוהר

לה. ספירת התפארת נקראת שמי"ם, גם יום השלישי שהיא ספירה ג' מן ז' הספירות של ימי הבנין ומדתה מדת הרחמים.

עַל פְּרוּב וַיַּעַף וַיֵּדָא עַל פְּנֵי רוּחַ: יב יֵשֶׁת חֲשֹׁךְ סָתְרוּ
סְבִיבוֹתָיו סָפְתוּ חֲשֹׁכֵת מַיִם עָבִי שְׁחָקִים: יג מְנַגֵּה נִגְדוֹ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וַיֵּרֵד" (שם), ונאמר: "וַיֵּרֵד ה' לְעֵינַי כָּל הָעַם עַל הַר סִינַי" (שמות יט, יא), "וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֵד", אנה ירד, אפשר תאמר שירד לסיני, "עַל הַר סִינַי" כתובלי, ולא כתוב בהר סיני, אלא "וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֵד", אנה ירד?

השכינה היתה על הר סיני וה' ירד עליה להתייחד עמה
אמר רבי יוסי, ירד במדרגותיו, ממדרגה למדרגה ומכתר
לכתר, עד שנדבק באר"ץ ההיא, ואז נוארה הלבנה
ועמדה בשלימות, זהו שכתוב: "וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֵד" לאר"ץ
ההיא, ובכך כתוב: "עַל הַר סִינַי", מה היה נמצא על הר סיני,
זאת אומרת שזו השכינה.

זיו הזוהר

לו. כאן נדחקו מפורשי זוהר, ונראה לי שמה שמוקף הוא מיותר, ועיקר
קושייתו, שכתוב: וירד סתם, ולא פירש לאן ירד, ואם תרצה לומר דהיינו
שירד על הר סיני, הלא בתורה אחר שנאמר וירד ה', נכתב על הר סיני, אם
כן גם כאן היה לו לומר על הר סיני ולא סתם וירד, ועל זה מתרץ רבי יוסי,
שהמכוון הוא הורדה מן ספירות העליונות, עד הספירה שנקראת א"רץ,
שהיא המלכות והשכינה הקדושה, ונקראת לבנה, יען כי אין לה אורה, אלא
מה שמאיר בה התפארת, עם שאר הספירות, וזהו שלימותה, ולולי שהיתה
הורדה כזאת, שתנתן התורה על ידי התגלות אור האלהות באמצעות
המלכות, לא היה באפשרות לישראל לסבול אור האלהות הגדולה, כי הרי
גם אחר הירידה הזאת, היה קשה להם לסבול.

עָבְיוּ עֲבָרוּ בְּרַד וְנַחֲלֵי אֵשׁ: יד וַיִּרְעֵם בְּשָׁמַיִם יְהוָה
וְעֲלִיּוֹן וַתֵּן קִלּוֹ בְּרַד וְנַחֲלֵי אֵשׁ: טו וַיִּשְׁלַח חֲצִי

זוהר תהלים

כָּל הָעוֹלָם עוֹמֵד עַל עֲמוּד יְחִידֵי צְדִיק יְסוּד הָעוֹלָם

וַיִּרְעֵם בְּשָׁמַיִם ה' וְעֲלִיּוֹן וַתֵּן קִלּוֹ בְּרַד וְנַחֲלֵי אֵשׁ (יה, יד):
[זוהר בראשית פ' וישב (דף ק 19.)] רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח וְאָמַר,

(תהלים יח) וַיִּרְעֵם בְּשָׁמַיִם ה' וְעֲלִיּוֹן וַתֵּן קוֹלוֹ בְּרַד וְנַחֲלֵי אֵשׁ.
בא ראה, כשכרא הקדוש ברוך הוא את העולם, התקין לו
שבעה עמודים על מה שעומד, וכל העמודים עומדים בעמוד
אחד יחידי, והרי פרשוה שכתוב (משלי ט) חכמות בנתה ביתה
חצבה עמודיה שבעה, וכל אלה הם עומדים בדרגה אחת
מהם שנקראת (שם י) צדיק יסוד עולם. וכשנכרא העולם,
נכרא מאותו המקום שהוא השלמות של העולם ותקונו,
שהוא נקדה אחת של העולם והאמצע של הכל, ומי הוא?
ציון, שכתוב (תהלים ג) מזמור לאסף אל אלהים ה' דבר ויקרא
ארץ ממזרח שמש עד מבאו. ומאיזה מקום? מציון, שכתוב
מציון מכלל יפי אלהים הופיע. מאותו המקום שהוא צד
השלמות של האמונה השלמה כראוי נוכעת ישראל החזיקו בו
בסודות המצוות של התורה, משום שכל יום ויום מחזיק אדם בציצית שמתעטף
בה, וציון החזק והנקדה של כל העולם, ומהמקום ההוא
נתקן כל העולם ונעשה, ומתוכו נזון כל העולם.

ובא וראה, וירעם בשמים ה' ועליון יתן קולו וגו'. כיון
שאמר וירעם בשמים ה', למה כתוב ועליון יתן קולו?

יְדֵי לְנֶגֶד עֵינָיו: כּו עִם חֲסִיד תִּתְחַסֵּד עִם גֹּבֵר תִּמְוֶה
תִּתְמַם: כּו עִם נָכַר תִּתְבָּרַר וְעִם עַקֵּשׁ תִּתְפַּתֵּל: כח פִּי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יעקב הלך עם לבן בדין

עִם חֲסִיד תִּתְחַסֵּד וְעִם עַקֵּשׁ תִּתְפַּתֵּל (יה, כו): [זוהר בראשית 9'
תולדות (דף קלט:)] אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְכֵן בְּלָבָן נִרְאָה כְּךָ,
מִשׁוּם שֶׁהָרִי הוּא הָיָה מְכֻשָּׁף, כִּפְתּוּב (בראשית כ) נִחַשְׁתִּי
וַיִּבְרַכְנִי ה' בְּגִלְלוֹתָי. וְאִף עַל גֹּב שֶׁיַּעֲקֹב נִקְרָא אִישׁ שְׁלָם,
מִשׁוּם כֶּךָ הָיָה שְׁלָם, עִם מִי שֶׁהֲצַטְרִיף לוֹ לְלַכֵּת עִמּוֹ בְּרַחֲמִים
הָיָה הוֹלֵךְ, וְעִם מִי שֶׁהֲצַטְרִיף לוֹ לְלַכֵּת עִמּוֹ בְּדִין קָשָׁה
וּבְעַקְמִימוֹת הָיָה הוֹלֵךְ, מִשׁוּם שֶׁשְׁנֵי חֲלָקִים הָיוּ בוֹ, וְעָלִיו
כְּתוּב (תהלים יח) 'עִם חֲסִיד תִּתְחַסֵּד וְעִם עַקֵּשׁ תִּתְפַּתֵּל'. עִם
חֲסִיד בְּצַד הַחֲסִיד, וְעִם הָעַקֵּשׁ בְּצַד שֶׁל הַדִּין הַקָּשָׁה, הַכֹּל
כְּרְאוּי.

אותם שאחוזים בו באמונת הקדוש ברוך הוא - מגן הוא על
כל אותם רוחות רעות ומזיקים שמשוטטים בעולם

הָאֵל תִּמְוֶה דְרַבּוֹ אֲמַרְתָּ ה' צְרוּפָה מְגֵן הוּא לְכָל הַחַסִּים בּוֹ
(יה, לא): [זוהר בראשית 9' בראשית (דף יט:)] וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי
מְאֵלְתוֹ וְכוּ'. מְאֵלְתוֹ חֶסֶד, שֶׁנִּבְרָאָה אֲסִפְרָה לְתִינוּקוֹת. שְׂאֵחַר
שֶׁנִּגְנְזוּ אֹר שֶׁל אֹר הָרֵאשׁוֹן, נִבְרָאָה קְלִפָּה לְמַח, וְאוֹתָהּ
קְלִפָּה מִתְפַּשְׁטֵת וּמוֹצִיָּאָה קְלִפָּה אַחֲרָת. כִּיּוֹן שְׂיּוֹצֵאתָ, עוֹלָה
וַיּוֹרְדָתָ, מְגִיעָה לְגַבֵּי פָּנִים קְטַנּוֹת, רוֹצָה לְהַתְּדַבֵּק בָּהֶם

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

וְלִהְצִיטִיר בְּתוֹכְם, וְלֹא רוֹצֵה לְהַפְרֵד מֵהֶם, מִפְּרִיד אוֹתָהּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשֵּׁם וּמורִיד אוֹתָהּ לְמִטָּה, כְּשִׁבְרָא אָדָם כְּדִי לְתַקֵּן זֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה. כִּינ שְׂרָאָתָה אֵת חוּה דְבוּקָה בְּצִדוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁל יִפִּי שֶׁל מַעְלָה וְרָאָתָה דְמוֹת שְׁלֵמָה, פְּרֻחָה מִשֵּׁם, וְרֻצָּתָה כְּמוֹ מַקְדָּם לְהִתְדַבֵּק בְּפָנִים קְטָנוֹת. אוֹתָם שׁוֹמְרֵי הַשְּׁעָרִים שְׁלֵמְעֵלָה לֹא נִתְּנוּ לָהּ. גִּנְף בָּהֶם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִטִּיל אוֹתָהּ בְּשִׁפּוּלֵי הַיָּם, וַיִּשְׁבָּה שָׁם עַד שֶׁחָטָא אָדָם וְאַשְׁתּוּ. אַז הוֹצִיא אוֹתָהּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשִּׁפּוּלֵי הַיָּם, וְשׁוֹלְטֵת עַל כָּל אוֹתָם תִּינּוּקוֹת פָּנִים קְטָנוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם שְׂרָאוּיִים לְהַעֲנִשׁ בְּחֻטְאֵי אֲבוֹתֵיהֶם, וְהִיא הוֹלֵכֶת וּמְשׁוֹטְטֶת בְּעוֹלָם. מִתְקַרְבֶּת לְשַׁעְרֵי גֶן עֵדֶן שְׁבָאָרְץ וְרוּאָה כְּרוּבִים, שׁוֹמְרֵי שְׁעָרֵי גֶן הָעֵדֶן, וַיּוֹשְׁבֶת שָׁם אֶצֶל אוֹתוֹ לְהֵט הַחֶרֶב, בְּגִלְל שֶׁהִיא יִצְאָה מִצַּד אוֹתוֹ לְהֵט.

בְּשִׁעָה שְׁמַתְהַפֵּךְ אוֹתוֹ לְהֵט, בּוֹרַחַת וּמְשׁוֹטְטֶת בְּעוֹלָם, וּמוֹצִיאַת תִּינּוּקוֹת שְׂרָאוּיִים לְהַעֲנִשׁ, וְצוֹחֶקֶת בָּהֶם וְהוֹרְגַת אוֹתָם. וְזֶהוּ בְּפִגְמֵת הַלְּבָנָה שֶׁהַקְטִינָה אֵת אוֹרָהּ, וְזֶה מְאֹרֶת. כְּשֶׁנוֹלֵד קִינָן לֹא יִכְלֶה לְהִתְדַבֵּק בוֹ. אַחַר כֵּךְ הַתְקַרְבָּה אֵלָיו וְהוֹלִידָה רוּחוֹת וְשָׂדִים וּמְעוֹפְפִים. אָדָם שֶׁמֵּשׁ מְאֹה וְשִׁלְשִׁים שָׁנִים עִם רוּחוֹת נִקְבוֹת, עַד שֶׁבָּאָה נַעֲמָה, וּמִתּוֹךְ יִפְיָה טְעוֹ אַחֲרֶיהָ בְּנֵי הָאֱלֹהִים עֲזוּ"א וְעֲזוּ"ל, וְהוֹלִידָה מֵהֶם. וּמִמֶּנָּה הִתְפַּשְׁטוּ רוּחוֹת רְעוֹת וְשָׂדִים בְּעוֹלָם, שֶׁהִיא הוֹלֵכֶת וּמְשׁוֹטְטֶת בְּלִילָה [נ"א: עַם לִילִית] וְהוֹלֵכֶת בְּעוֹלָם וְצוֹחֶקֶת [נ"א

תפילה לאחד קריאת הזוהר

יְהי רַצוֹן מִלְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהְרֵנוּ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְקַיֵּם בְּנו
עֵתָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ
לְנַמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֲרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמָם וּלְתַקַּן הַרְיִסוֹת
וְחֻרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשׁוּט וּפּוּרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל
מְכוּנָו יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲמֻרָה לְיוֹשְׁנֵיהּ וְקַיִם בְּנו מֵהֵרָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב
"וְהָיָה אֹר הַלְּבָבָה כְּאֹר הַחֲמָה וְאֹר הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתַיִם כְּאֹר
שְׁבַעֲתַיִם הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוּשׁ וּבְנו רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן
עֲזִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנו לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ כְּרַצוֹנֵנוּ
וְכַרְצוֹן יִרְאוּ. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתְנֵנוּ עֲסוּקִים בְּחֻקְמָה הַזֹּאת, עַל יָדָהּ
תִּתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשׁוּעָתָהּ מֵהֵרָה תִּצְמִיחַ, לְעֲלוֹי שְׂכִינַת עֲוֹנֵנוּ
בְּמֵהֵרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנו מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי
אוֹר", וַיִּזְרַח עֲלֵינוּ אוֹר יְהוָה יֵאָהְרֵנוּ, כִּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה יְהוָה
יֵאָהְרֵנוּ אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד, אֲמֵן נִצַּח סְלָה וְעַד. (נִסַּח הַתְּפִלָּה מֵתוֹךְ לְשׁוֹנֵי

הַקְּדוּשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִסְאֵל זִיע"א)

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהְרֵנוּ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂוִפִיתֵנוּ
לְלִמּוּד וּלְהַגּוֹת בְּסֵפֶר הַקְּדוּשׁ הַזֶּה זִיְהֵרָה עֲלֵיָאָה, וְזִכּוֹת
הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁלְמַדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנו וּלְזַרְעֵנוּ וּנְזַכֵּה
לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נֵם, כ-כא) וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבִי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב
נָאִם יְהוָה יֵאָהְרֵנוּ. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּם אֲמַר יְהוָה יֵאָהְרֵנוּ
רוּחֵי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי

תפילה לאחר קריאת הזוהר

יִרְעַךְ וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעךָ אָמַר יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.
 וַיִּתְקַיֵּם בָּנוּ הַנְּבוּאָה (ישעיה נא, טז) וְאִשִּׁים דְּכָרִי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדִי
 כְּפִיתִיךָ לְנִמְעַ שְׁמוֹם וְלִיסֹד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אָתָּה. וּבִרְכַּת
 מִשָּׁה רַעֲיָא מְהִימָנָא תַתְּגַלָּה בְּמַהֲרָה דִּידָן, יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי בְּדָד
 יִנְחֲנֵנוּ וְאִין עֲמוּ אַל נְכַר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתַגַּל נְפִשְׁנוּ
 בִּישׁוּעָתֶךָ בְּאַמַּת בְּאַמֹּר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי
 לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. (סוד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב תְּדַרְשׁ
 לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת
 שְׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְחִלָּה וּכְבוֹן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוֹנֵנוּ.
 וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנֵנוּ. וְהַשֵּׁב שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכֵנוּ, וְהַשֵּׁב
 כְּהָנִים לְעַבְדֶּיךָם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנָם לְשִׁירָם וְלְזִמְרָם. וְהַשֵּׁב יִשְׂרָאֵל
 לְגוֹיָהֶם. וּמְלָאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֵת יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי לִירְאָה וְלֵאֱהָבָה
 אֵת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. (ס"ח')

פתיחת אליהו הנביא

כתב הרמ"ק: טוב לומר תפלת פתח אליהו זכור לטוב הנזכרת בריש ספר תיקוני הוזהר (סדור רבי שבתאי מראשקוב). וכתב החיד"א, אשר קבלו רבנו קדישי, שהיא מסגלת לקבלת התפלה. (עבודת הקודש מורה באצבע סוף סימן י'). והרי"ח הטוב כתב, שבאמירתה מסוגל לכרור ניצוצי הקדושה (בא"ח, פי בהר סוף ההקדמה).

פְּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב וְאָמַר. רַבּוֹן הָעוֹלָמִים שְׂאֵתָה הוּא אֶחָד לְבָד, וְלֹא בְּחֻשְׁבוֹן הַמַּסְפָּרִים. אֵתָה הוּא עֲלִיּוֹן מֵעַל כָּל הָעֲלִיּוֹנִים, נֶעְלָם מֵעַל כָּל נַעֲלָמִים. וְאִין מַחְשְׁבָה או תְּפִיסָה בְּךָ לְהַשְׁיֵךְ כָּלֵל. אֵתָה הוּא שְׁהוּצֵאת וְגִלִית עֶשֶׂר תְּקוּנִים, וְקוֹרְאִים לָהֶם עֶשֶׂר סְפִירוֹת, לְהַנְהִיג בָּהֶם עוֹלָמוֹת סְתוּמִים שְׂאִינֶם נְגָלִים וְעוֹלָמוֹת הַנְּגָלִים. וּבָהֶם אֵתָה מְתַפְּסָה מִבְּנֵי אָדָם, וְאֵתָה הוּא שְׁקוֹשֵׁר אוֹתָם וּמַיַּחַד אוֹתָם. וּמִפְּנֵי שְׂאֵתָה מִבְּפָנִים,

פתיח אליהו בלשון ארמית

פְּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב וְאָמַר: רַבּוֹן עֲלָמִין דְּאַנְתָּ הוּא חַד וְלֹא בְּחֻשְׁבָּן. אַנְתָּ הוּא עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין, לִית מַחְשְׁבָא תְּפִיסָא בְּךָ כָּלֵל. אַנְתָּ הוּא דְּאַפְקֵת עֶשֶׂר תְּקוּנִין, וְקָרִינָן לְהוֹן עֶשֶׂר סְפִירָן, לְאַנְהָגָא בְּהוֹן עֲלָמִין סְתִימִין דְּלֹא אַתְגְּלִין, וְעֲלָמִין דְּאַתְגְּלִין. וּבְהוֹן אַתְכְּסִיאת מִבְּנֵי נְשָׂא, וְאַנְתָּ הוּא דְּקִשִּׁיר לוֹן וּמַיַּחַד לוֹן. וּבְגִין דְּאַנְתָּ מְלָגָאוּ - כָּל מְאֵן דְּאַפְרִישׁ חַד מִחִבְרִיה מְאַלִין עֶשֶׂר [סְפִירָן], אַתְחַשְׁבַּ לְהָ כְּאֵלוּ אַפְרִישׁ בְּךָ. וְאַלִין עֶשֶׂר סְפִירָן אַנּוֹן אֲזִלִין כְּסִדְרָן, חַד אַרְיָה וְחַד קְצֵר וְחַד בֵּינוּנִי. וְאַנְתָּ הוּא דְּאַנְהִיג לוֹן, וְלִית מְאֵן דְּאַנְהִיג לָךְ, לֹא לְעֲלָא וְלֹא לְתַתָּא וְלֹא מִכָּל סְטְרָא. לְבוּשִׁין תְּקַנְתָּ לוֹן דְּמַנְיָהּ פְּרַחִין נִשְׁמַתִין לְבַנֵי נְשָׂא. וְכַמְּה גּוֹפִין תְּקַנְתָּ לוֹן, דְּאַתְקַרִיאוּ

כָּל מִי שֶׁמְבַדִּיל וּמְפָרִיד אֶחָד מִחֵבְרוּ, מֵאלוֹ עֵשֶׂר סְפִירוֹת, נֶחְשָׁב לֹא כְּאלוֹ הוּא מְפָרִיד בְּדָ. וְאלוֹ עֵשֶׂר סְפִירוֹת, הֵם הוֹלְכִים בְּסֶדְרָם, אֶחָד אַרְוֶה, וְאֶחָד קֶצֶר, וְאֶחָד בִּינוּנִי. וְאַתָּה הוּא שְׁמַנְהִיג לָהֶם. וְאִין מִי שְׁמַנְהִיג לָד, לֹא מְלַמֵּעֵלָה וְלֹא מְלַמֵּטָה וְלֹא מִכָּל צַד שְׁהוּא. לְבוֹשִׁים תִּקְנֶת לָהֶם, שְׁמַהֵם פּוֹרְחִים נְשֻׁמוֹת לְבַנֵּי אָדָם, וְכִמְה גּוֹפִים תִּקְנֶת לָהֶם, שְׁנִקְרְאוּ גּוֹפִים כְּלָפֵי הַלְבוּשִׁים שְׁמֻכְסִים עֲלֵיהֶם, וְנִקְרְאִים בְּתִקּוֹן הַזֶּה. הַחֶסֶד זְרוּעַ יְמִין. גְּבוּרָה זְרוּעַ שְׁמָאל. תְּפָאֶרֶת כְּנֶגֶד הַגּוֹף. נְצַח וְהוֹד כְּנֶגֶד שְׁנֵי רִגְלָיִם. יְסוֹד - שְׁלִימוֹת הַגּוֹף, וְהוּא אוֹת בְּרִית קוֹדֵשׁ. מְלָכוּת נִקְרְאת פֶּה, תּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה קוֹרְאִים לָהּ. מִדַּת הַחֻכְמָה הִיא הַמַּחַ, הִיא הַמַּחְשְׁבָה שְׁבַעֲנִים. מִדַּת הַבִּינָה הִיא הַלֵּב, וּבֵה הַלֵּב מְכִין, וְעַל אֵלוֹ שְׁנִיחֵם [הַחֻכְמָה וְהַבִּינָה] נֹאמֵר, הַנִּסְתָּרוֹת לֵה' אֶלְקֵינוּ. כְּתָר עֲלִיוֹן, הוּא כְּתָר מְלָכוּת, וְעֲלִיוֹ נֹאמֵר מְגִיד מְרֵאשִׁית אַחֲרִית, וְהוּא הָרֵאשׁ שְׁמַנְיָחִים עֲלִיוֹ תְּפִלִּין, וּבְנִשְׁמָה הַפְּנִימִית מֵאִיר שֵׁם אוֹת יוֹד וְאוֹת

פתיחת אליהו בלשון ארמית

גּוֹפִין לְגַבֵּי לְבוּשֵׁין דְּמַכְסִין עֲלֵיהוֹן. וְאַתְקֵרִיאָו בְּתִקּוּנָא דָא: חֶסֶד - דְּרוּעָא יְמִינָא. גְּבוּרָא - דְּרוּעָא שְׁמָאלָא. תְּפָאֶרֶת - גּוֹפָא. נְצַח וְהוֹד - תְּרִין שׁוֹקִין. יְסוֹד - סִימָא דְּגּוֹפָא, אוֹת בְּרִית קוֹדֵשׁ. מְלָכוּת - פֶּה תּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה קְרִינֵן לָהּ. חֻכְמָה - מוֹחָא, אִיְהִי מַחְשְׁבָה מְלַגָּאוּ. בִּינָה - לְבָא, וּבֵה הַלֵּב מְכִין. וְעַל אֵלִין תְּרִין כְּתִיב: "הַנִּסְתָּרוֹת לִיְהוָה אֱלֹהֵינוּ". כְּתָר עֲלִיוֹן - אִיְהוּ כְּתָר מְלָכוּת. וְעֵלָה אֲתָמֵר: מְגִיד מְרֵאשִׁית אַחֲרִית. וְאִיְהוּ קְרַקְפָּתָא דְּתְּפִלִּי. מְלַגָּאוּ אִיְהוּ אוֹת יו"ד אוֹת ה"א אוֹת וָאו"ו | וְאוֹת ה"א, דְּאִיְהוּ אֲרַח אֲצִילוֹת. וְאִיְהוּ שְׁקִיו דְּאִילְנָא בְּדְרוּעֵי וְעַנְפוּי, כְּמֵיא דְּאֲשְׁקִי לְאִילְנָא וְאַתְרַבֵּי בְּהוּא שְׁקִיו:

הא ואות ואו ואות הא, שהוא דרך אצילות, והוא משקה את האילן בורעותיו וענפיו, כמים שמשקים את האילן, ומתרבה ומתגדל באותה ההשקאה.

רבון העולם, אתה הוא עליון על כל העליונים, וסבת כל הסבות, ואתה משקה את הספירות שנקראים אילן, בנביעת המעין, ואותו אור המעין הוא כנשמה לגוף, שהוא חיים לגוף. וכך אין דמיון, ואין דמות מכל הספירות והנבראים הפנימיים והחיצוניים. ובראת שמים וארץ. והוצאת מהם שמש, וירח, וכוכבים ומזלות. ובארץ בראת אילנות ודשאים, וגן עדן, ועשבים, וחיית ועופות ודגים ובהמות ובני אדם. להפיר ולהודיע בהם עליונים, ואיך יתנהגו בהם עליונים ותחתונים, ואיך נפרים ונודעים עליונים ותחתונים, ואין מי שידע ומשיג באין סוף ברוך הוא כלל. ובלעדי אורו יתברך, אין יחוד בעליונים ותחתונים,

פתיחת אליהו בלשון ארמית

רבון עלמין, אנת הוא עלת העלות וסבת הסבות, דאשקי לאילנא בההוא נביעו. וההוא נביעו איהו כנשמתא לגופא, דאיהו חיים לגופא, וכך לית דמיון ולית דיוקנא מכל מה דלגאו ולבר. ובראת שמיא וארעא, ואפקת מנהון שמשא וסיהרא וכוכביא ומזלי, ובארעא אילנין ודשאין, וגנתא דעדן, ועשבין, וחיין ועופין ונונין, ובעירין, ובני נשא. לאשתמודעא בהון עלאין, ואיך יתנהגון בהון עלאין ותתאין, ואיך אשתמודעאן עלאי ותתאי, ולית דידיע בך כלל. ובר מנד, לית יחודא בעלאי ותתאי. ואנת אשתמודע אדון על כלא. וכל ספירין כל חד - אית ליה שם דייעא, ובהון אתקריאו מלאכיא. ואנת לית לך שם דייעא, דאנת הוא ממלא כל שמהן, ואנת הוא שלימו דכלהו.

ואתה נָפַר וְנִדְעַע אֲדוֹן עַל כָּלֶם, וְלִכְל סְפִירָה לְכָל אֶחָד יֵשׁ שֵׁם יְדוּעַ, וּבְשֵׁמוֹת הַסְּפִירוֹת נִקְרָאִים הַמְּלָאכִים. וְאַתָּה אֵין לָךְ שֵׁם יְדוּעַ, שְׁאֵתָה הוּא מְמַלָּא וּמְחִיָּה אֶת כָּל הַסְּפִירוֹת הַנִּקְרָאִים בְּשֵׁמוֹת. וְאַתָּה הוּא הַמְּשַׁלֵּים וּמְמַלָּא אֶת כּוּלָם וּכְאֲשֶׁר אֵתָה מְסִיר אֶת הַשְּׁפַעְתָּךְ מֵהֶם, יִשְׁאֲרוּ כָּל הַשֵּׁמוֹת כְּגוֹף בְּלִי גִשְׁמָה. אֵתָה הוּא חֲכֶם וְלֹא עַל יְדֵי הַחֲכֵמָה הַיְדוּעָה בְּסְפִירוֹת, אֵתָה הוּא מְבִין וְלֹא עַל יְדֵי הַבִּינָה הַיְדוּעָה בְּסְפִירוֹת. אֵין לָךְ מְקוֹם קְבוּעַ וַיְדוּעַ, אֲלֵא הַנְּהַגְתָּךְ לְהוֹדִיעֵנוּ תִּקְפָּךְ וְחֻזְקָךְ לְבַנֵּי אָדָם. וְלִהְרָאוֹת לָהֶם אֵיךְ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם בְּדִין וּבְרַחֲמִים, שְׁהֶם צָדֵק וּמְשַׁפֵּט כְּפִי מַעֲשֵׂי בְּנֵי אָדָם. דִּין הוּא הַגְּבוּרָה. מְשַׁפֵּט הוּא הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי. צָדֵק הוּא הַמְּלֻכּוֹת הַקְּדוּשָׁה. מֵאֲזֵנֵי צָדֵק, שְׁנֵי עֲמוּדֵי הָאֱמֶת. הֵינן צָדֵק, הוּא אוֹת בְּרִית. הַכָּל לְהִרְאוֹת אֵיךְ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם אֲבָל לֹא שֵׁישׁ לָךְ צָדֵק הַיְדוּעַ שֶׁהוּא דִין וְלֹא מְשַׁפֵּט הַיְדוּעַ שֶׁהוּא רַחֲמִים, וְלֹא מְכַל אֵלוֹ הַמְּדוּת כָּלֵל.

פתיחת אליהו בלשון ארמית

וְכַד אַנְתָּ תִּסְתַּלַּק מִנְהוֹן, אֲשַׁתְּאָרוּ כְּלֵהוּ שְׁמֵהֵן כְּגוֹפָא בְּלֵא נִשְׁמַתָּא. אַנְתָּ הוּא חֲכִים וְלֹא בְּחֲכֵמָה יְדִיעָא. אַנְתָּ הוּא מְבִין וְלֹא בְּבִינָה יְדִיעָא. לִית לָךְ אֲתֵר יְדִיעָא, אֲלֵא לֹאֲשַׁתְּמוּדְעָא תּוּקְפָךְ וְחִילְךָ לְבַנֵּי נִשְׂאָ. וְלֹאֲחֻזָּאָה לּוֹן אֵיךְ אֲתַנְהֵג עַלְמָא בְּדִינָא וּבְרַחֲמֵי, דְּאֵינּוֹן צָדֵק וּמְשַׁפֵּט, כְּפּוּם עוֹבְדֵיהוֹן דְּבַנֵּי נִשְׂאָ. דִּין אֵיֵהוּ גְבוּרָה. מְשַׁפֵּט - עֲמוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא. צָדֵק - מְלֻכּוֹתָא קְדִישָׁא, מֵאֲזֵנֵי צָדֵק תְּרִין סְמִכֵי קְשׁוּט. הֵינן צָדֵק - אוֹת בְּרִית. כְּלֵא לֹאֲחֻזָּאָה אֵיךְ אֲתַנְהֵג עַלְמָא. אֲבָל לֹאֵיֵת לָךְ צָדֵק יְדִיעָא דְּאֵיֵהוּ דִין, וְלֹא מְשַׁפֵּט יְדִיעָא דְּאֵיֵהוּ רַחֲמֵי, וְלֹא מְכַל אֵלִין מְדוֹת כָּלֵל.

קום רבי שמעון ויתחדשו סודות עליונים על ידך שהרי רשות נתנה לך לגלות רזים נסתרים על ידיך, מה שלא נתן רשות לגלות לשום בן אדם עד עתה.

קם רבי שמעון פתח ואמר: לך ה' הנהגות הגדולה, חסד והגבורה, והתפארת, והנצח, וההוד. פי כל – יסוד, בשמים ובארץ. לך ה' הממלכה – מלכות. והמתנשא לכל לראש. עליונים שמעו, אלו ישני חברון, והרועה הנאמן, התעוררו משנתכם. "הקיצו ורננו שוכני עפר", הם אלו אותם הצדיקים, שהם מחלק השכינה שנאמר בה, "אני ישנה ולבי ער", ואינם קרויים מתים

פתיחת אליהו בלשון ארמית

קום רבי שמעון ויתחדשון מלין על ידך. דהא רשותא אית לך לגלאה רזין טמירין על ידך, מה דלא אתיהיב רשו לגלאה לשום בר נש עד כעין:

קם רבי שמעון פתח ואמר: לך יהוה הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד, כי כל בשמים ובארץ. לך יהוה הממלכה. והמתנשא לכל לראש. עלאין שמעו אנון דמיכין דחברון ורעיא מהימנא אתערו משנתכון. "הקיצו ורננו שוכני עפר" – אלין אנון צדיקיא דאננו מסטרא דההוא דאתמר בה: "אני ישנה ולבי ער". ולא אנון מתים. ובגין דא אתמר בהון: "הקיצו ורננו וגו'. רעיא מהימנא, אנת ואבהן הקיצו ורננו לאתערוותא דשכינתא, דאיהי ישנה בגלותא, דעד כעין צדיקיא כלהו דמיכין ושתא בחוריהון. מיד יהיבת שכינתא תלת קלין לגבי רעיא מהימנא, וימא ליה: קום רעיא מהימנא – דהא עלך אתמר: "קול דודי דופק" – לגבאי בארבע אתון דיליה, וימא בהון "פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי". דהא "תם עונד בת ציון לא יוסיף להגלותך". "שראשי נמלא טל". "מאי נמלא טל"?

אֵלָא יִשְׁנִים, וּבִשְׂבִיל זֶה נֹאֲמַר בְּהֵם, "הַקִּיצוּ וְרַנְּנוּ" וּגו', מֹשֶׁה הָרוּעָה הַנְּאֻמָּן, אַתָּה וְהָאֲבוֹת. הַתְּעוֹרְרוּ לְשִׁמּוֹחַ וּלְעוֹרֵר אֶת הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא יִשְׁנָה בְּגִלּוֹת, שְׁעַד עֵתָהּ, הַצְּדִיקִים כָּלָם רְדִימִים, וְיִשְׁנָה בְּעֵינֵיהֶם. מִיַּד נִתְּנָה הַשְּׂכִינָה שְׁלֹשׁ קוֹלוֹת, לְגַנֵּד הָרוּעָה הַנְּאֻמָּן, וְאוֹמְרַת לוֹ: קוּם הָרוּעָה הַנְּאֻמָּן. שֶׁהָרִי עָלֶיךָ נֹאֲמַר "קוֹל דּוֹדֵי דּוֹפֵק", אֶצְלֵי בְּאַרְבַּע אוֹתוֹת שְׁלוֹ, וְיֹאמַר בְּהֵם בְּכֹחֵם, פִּתְחֵי לִי אַחוֹתַי רַעֲיָתִי וְיִנְתֵּי תַמְתִּי". שֶׁהָרִי כְּתוּב: "תֵּם עֹנֵד בַּת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתְךָ" שֶׁהָרִי רֹאשֵׁי מְלֵא טַל וּמְדוּעַ מְלֵא טַל? אֵלָא אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֶת הַשְּׂכִינָה חֲשֵׁבֶתָ, שְׁמִיזִים שְׁנַחֲרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁעֵלִיתִי לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעְלָה, וְעֵלִיתִי לְיִשׁוּבֵי - יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה? אִין זֶה כֵּךְ, שְׁבֻאֲמַת לֹא עֵלִיתִי לְבֵיתִי כָּל זְמַן שֶׁאַתָּ בְּגִלּוֹת! הָרִי לְךָ סִימָן, "שְׂרָאשֵׁי נִמְלֵא טַל" וְהֵא הִיא הַשְּׂכִינָה בְּגִלּוֹת, הַשְּׁלֵמוֹת שְׁלָה וְהַחַיִּים שְׁלָה הוּא בְּסוּד טַל, וְזֶה הוּא סוּד אוֹת יו"ד אוֹת ה"א אוֹת וָא"ו אוֹת ה"א הִיא הַשְּׂכִינָה

פתיחת אליהו בלשון ארמית

אֵלָא אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא: אַנְתָּ חֲשֵׁבֶת דְּמִיּוּמָא דַּאֲתַחְרַב בֵּי מִקְדָּשָׁא דְּעָאֲלָנָא בְּבֵיתָא דִּילִי וְעָאֲלָנָא בִּישׁוּבָא? לָאוּ הֲכִי, דְּלֵא עָאֲלָנָא כָּל זְמַנָּא דַּאֲנַתָּ בְּגִלּוֹתָא הָרִי לְךָ סִימָנָא: "שְׂרָאשֵׁי נִמְלֵא טַל", ה"א שְׂכִינָתָא בְּגִלּוֹתָא, שְׁלִימוֹ דִּילָהּ וְחַיִּים דִּילָהּ אִיהוּ טַל. וְדָא אִיהוּ אוֹת יו"ד אוֹת ה"א אוֹת וָא"ו, וְאוֹת ה"א אִיהִי שְׂכִינָתָא דְּלֵא מַחְשְׁבֵן טַל, אֵלָא אוֹת יו"ד אוֹת ה"א וְאוֹת וָא"ו דְּסִלְקוּ אַתְּוֹן לְחֲשְׁבֵן טַל. דַּאִיהִי מְלִיא לְשְׂכִינָתָא מְנַבְעֵעוּ דְּכָל מְקוֹרֵין עֲלָאִין. מִיַּד קָם רַעֲיָא מְהִימְנָא וְאַבְהֵן קְדִישִׁין עֲמִיה. עַד כְּאֵן רְזָא דִּיחֻדְדָא: "בְּרוּךְ הִנְהוּ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן": (תַּקּוּנֵי זֵהר יו, א

א הקדמה אחרת לת"ז)

שְׂאִינָה בְּחֶשְׁבוֹן ט"ל, אֶלֶּא אוֹת יוֹד אוֹת הָא וְאוֹת וְאוֹ עֲלִים
הָאוֹתוֹת לְחֶשְׁבוֹן ט"ל, שְׁהֶשֶׁם הַזֶּה מְמַלֵּא אֶת הַשְּׂכִינָה מִמְעַן
הַנוֹבֵעַ שֶׁל כָּל הַמְקוֹרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, מִיָּד קָם הַרוּעָה הַנְּאָמָן
וְהָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים עִמּוֹ. עַד כָּאן סוּד הַיְחוּד.

וַיְהִי רְצוֹן מִלִּפְנֵי ה' הָעֵתִיק יוֹמִין הַקְּדוֹשׁ מִכָּל הַקְּדוֹשִׁים וְנִסְתָּר
מִכָּל הַנִּסְתָּרִים נֶעְלָם מִהַכֹּל. שְׂוִתְמִשָּׁךְ טַל הָעֲלִיּוֹן מִמְנוּ
לְהַשְׁפִּיעַ וּלְמַלְאוֹת הָרֹאשׁ שֶׁל זְעִיר אֲנָפִין וּלְהַמְשִׁיךְ שֶׁפַע לְשִׁדָּה
תְּפוּחִין הַקְּדוֹשׁ בְּהָאֵרֶת פָּנִים בְּרְצוֹן וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל. וַיִּתְמַשָּׁךְ
מִלִּפְנֵי ה' "הָעֵתִיק יוֹמִין הַקְּדוֹשׁ מִכָּל הַקְּדוֹשִׁים, וְנִסְתָּר מִכָּל
הַנִּסְתָּרִים נֶעְלָם מִהַכֹּל. רְצוֹן וְרַחֲמִים חוֹ, וְחֶסֶד, בְּהָאֵרֶה עֲלִיּוֹנָה,
בְּרְצוֹן, וְשִׂמְחָה, עָלֵי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵּיתִי, וְעַל כָּל הַקְּרוֹבִים אֵלַי,
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ. וַיִּפְדֶּה אוֹתָנוּ מִכָּל הַצָּרוֹת הַרְעוֹת שֶׁבָּאוֹת

פתיחת אליהו בלשון ארמית

וַיְהִי רְעוּא מִן קָדָם עֵתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל קְדִישִׁין טְמִירָא דְכָל
טְמִירִין סְתִימָא דְכָלֵּא. דִּיתְמַשָּׁךְ טְלָא עֲלָאָה מְנִיָּה לְמַלְיָא רִישִׁיָּה
דְזְעִיר אֲנָפִין, וְלֵהֲטִיל | לְחַקֵּל תְּפוּחִין קְדִישִׁין בְּנִהֲרֵרוּ דְאֲנָפִין
בְּרְעוּא וּבְחֻדוּתָא דְכָלֵּא. וַיִּתְמַשָּׁךְ מִן קָדָם עֵתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל
קְדִישִׁין, טְמִירָא דְכָל טְמִירִין סְתִימָא דְכָלֵּא. רְעוּתָא וְרַחֲמֵי חֲנָא
וְחֶסֶדָא בְּנִהֲרֵרוּ עֲלָאָה בְּרְעוּתָא וְחֻדוּהָ עָלֵי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵּיתִי, וְעַל
כָּל הַנְּלוּיִם אֵלַי, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמִּיָּה. וַיִּפְרְקִינָא מִכָּל עֲקֻתִין
בִּישִׁין דִּיִּתְנוּן לְעֵלְמָא, וַיִּזְמִין וַיִּתִּיבָה לְנָא מְזוּנָא וּפְרַנְסֶתָא
טְבִתָּא, בְּלֵי צָרָה וְעֻקְתָּא, מִמְזָלָא דְכָל מְזוּנֵי בֵּיה תְלִין. וַיִּשְׁזַבְּיִן
מְעִינָא בִישָׁא וּמְחֻרְבָא דְמֵלֶאךָ הַמְּנוֹת וּמְדִינָה שֶׁל גִּיהֶנוֹם. וַיִּתִּי
לְנָא וּלְכָל נְפֻשְׁתָּנָא חֲנָא וְחֶסֶדָא וְחֵי אֲרִיכֵי וּמְזוּנֵי רוּיְחֵי וְרַחֲמֵי
מִן קְדָמִיָּה. אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן, אֲמֵן וְאֲמֵן.

לְעוֹלָם, וַיְכִיֵּן וַיִּנְתֵּן לָנוּ מִזֶּן וּפְרָנָסָה טוֹבָה בְּלִי צָרָה וּמְצוּקָה, מִהַמְּזוּל הָעֲלִיּוֹן, שֶׁכָּל הַמְּזוֹנוֹת מִמֶּנּוּ מִשְׁתַּלְּשָׁלִים. וַיִּצְיֵלְנוּ מֵעֵין הָרַע, וּמִחֶרֶב מִלְּאֹךְ הַמָּוֶת, וּמִהַדִּין שֶׁל גִּיהֲנוֹם. וַיִּתֵּן לָנוּ, וּלְכָל נַפְשוֹתֵנוּ, חַן וְחֶסֶד, וְחַיִּים אֲרָכִים, וּמְזוֹנוֹת בְּרוּחַ, וְרַחֲמִים, מִלְּפָנָיו, אֱמֵן בֶּן יְהוֹי רְצוֹן. אֱמֵן וְאֱמֵן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הֲרִימוֹתַי יָדַי בַּתְּפִלוֹת, לְמַעַלָּה שֶׁכָּאֲשֶׁר הֲרָצוֹן הָעֲלִיּוֹן לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, עוֹמֵד עַל אוֹתוֹ הֲרָצוֹן שֶׁלֹּא נוֹדַע וְלֹא נִתְפָּס כָּלֵל לְעוֹלָם. הָרֹאשׁ הַסֵּתוּם בְּיוֹתֵר לְמַעַלָּה וְאוֹתוֹ הָרֹאשׁ הוֹצִיא מִה שְׁהוֹצִיא, וְלֹא נוֹדַע, וְהָאִיר מִה שְׁהָאִיר, וְהַכֵּל בְּהַעֲלֵם. וְרָצוֹן הַמַּחְשָׁבָה הָעֲלִיּוֹנָה, לְרַדֵּף אַחֲרָיו לְקַבֵּל הָאֲרָה מִמֶּנּוּ. כְּעֵין מִסְדָּ אֶחָד נִפְרָס, וּמִתּוֹךְ אוֹתוֹ הַמִּסְדָּ עַל יָדַי רְדִיפַת זֶה הַמַּחְשָׁבָה הָעֲלִיּוֹנָה מִגִּיעַ וְלֹא מִגִּיעַ עַד אוֹתוֹ הַמִּסְדָּ וּמִזֶּה הָאִיר

פתיחת אליהו בלשון ארמית

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: אַרְיִמִית יְדָאֵי בְּצִלוֹתֵין לְעֵלָּא, דְּכַד רְעוּתָא עֲלָאָה לְעֵלָּא לְעֵלָּא קְיָמָא עַל הַהוּא רְעוּתָא דְּלֹא אֲתִידַע וְלֹא אֲתַפֵּס כָּלֵל לְעֵלְמִין. רִישָׁא דְּסֵתִים - יִתִּיר לְעֵלָּא, וְהַהוּא רִישָׁא אֲפִיק מְאִי דְּאֲפִיק וְלֹא יָדִיעַ, וְנִהִיר מְאִי דְּנִהִיר כְּלֵא בְּסֵתִימוּ, רְעוּ דְּמַחְשָׁבָה עֲלָאָה - לְמַרְדֵּף אֲבַתְרָה וְלֹאֲתַנְהֵרָא מִנָּה. חַד פְּרִיסוֹ אֲתַפְרִיס, וּמִגּוֹ הַהוּא פְּרִיסָא - בְּרַדִּיפוּ דִּהִיא מַחְשָׁבָה עֲלָאָה - מְטִי וְלֹא מְטִי, עַד הַהוּא פְּרִיסָא, נִהִיר מְאִי דְּנִהִיר, וְכַדִּין הַהוּא מַחְשָׁבָה עֲלָאָה נִהִיר בְּנִהִירוֹ סֵתִים דְּלֹא יָדִיעַ. וְהַהוּא מַחְשָׁבָה לֹא יָדַע, כְּדִין בְּטֵשׁ הָאִי נִהִירוֹ דְּמַחְשָׁבָה דְּלֹא אֲתִידַע, בְּנִהִירוֹ דְּפְרִסָא דְּקִימָא דְּנִהִיר מִמָּה דְּלֹא יָדִיעַ, וְלֹא אֲתִידַע וְלֹא אֲתַגְלִיא. וְכַדִּין הָאִי נִהִירוֹ דְּמַחְשָׁבָה דְּלֹא אֲתִידַע, בְּטֵשׁ בְּנִהִירוֹ דְּפְרִיסָא, וְנִהִרִין כְּחֵדָא, וְאֲתַעֲבִידוּ תַשְׁעָה הִיכְלִין, וְהִיכְלִין -

מה שְׁהָאִיר וּכְשֶׁקְבֵּלָהּ אוֹתָהּ הַמְחַשְׁבֶּה הַעֲלִינָה הִיָּה עֵתִיק מֵאִיר
בְּאוֹר סְתוּם שְׁלֵא נֹדַע וְזוֹ הַמְחַשְׁבֶּה לֹא יָדַע וְאִינוּ מְשִׁיג גּוֹדֵל
הָאוֹר, אִז הִכָּה אוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁהוּא סוּד הַמְחַשְׁבֶּה שְׁלֵא נֹדַעָה
הִכָּה בְּהָאֲרֵת מִסֵּד הָעוֹמֵד וְהָאִיר מִמָּה שְׁאִינוּ יָדוּעַ וּמְשֻׁג, וְלֹא
נֹדַע וְלֹא הִתְנַלָּה וְאִז זֶה הָאוֹר שֶׁל הַמְחַשְׁבֶּה שְׁלֵא נֹדַעָה הִכָּה
פַּעַם ב' בְּהָאֲרֵת הַמִּסֵּד הָעוֹמֵד וְעַל יְדֵי זֶה הָאִירוּ כּוֹלָם פְּאָחַד
וְנִעְשׂוּ וְנִתְקַנּוּ תְשׁוּעָה הִיכְלוֹת וְאֵלוֹ הַהִיכְלוֹת אֵינָם אוֹרוֹת וְאֵינָם
בְּבַחֲיִנַת רוּחַ וְאֵינָם בְּבַחֲיִנַת נְשָׁמוֹת וְלֹא יֵשׁ מִי שְׁעוֹמֵד בְּהֵם
בְּבַחֲיִנַת חַיָּה. הַרְצוֹן שֶׁל כָּל תְּשׁוּעָה הָאוֹרוֹת, שְׁעוֹמְדִים כָּלָם בְּכַח

פתיחת אליהו בלשון ארמית

לְאו אַנּוּן | נְהוֹרִין, וְלְאו אַנּוּן רוּחִין, וְלְאו אַנּוּן | נִשְׁמַתִּין, וְלֹא
אֵית מֵאן דְקִימָא בְּהוּ רְעוּתָא דְכָל תְּשׁוּעָה נְהוֹרִין דְקִימִי כְּלֵהוּ
בְּמַחְשָׁבָה, דְאִיְהוּ חַד מְנִיְהוּ בְּחִשְׁבָּנָא כְּלֵהוּ לְמַרְדָּף בְּתַרְיָהוּ,
בְּשַׁעְתָּא דְקִימִי בְּמַחְשָׁבָה, וְלֹא מִתְדַבְּקִין וְלֹא אֲתִידְעוּ. וְאֵלִין לֹא
קִימִי לֹא בְרְעוּתָא, וְלֹא בְּמַחְשָׁבָה עֲלָאָה, תְּפַסִּין בְּהָ וְלֹא תְּפַסִּין.
בְּאֵלִין קִימִי כָל רְזִי דְמַהִימְנוּתָא. וְכָל אַנּוּן | נְהוֹרִין מְרִזָּא
דְּמַחְשָׁבָה עֲלָאָה וְלִתְתָּא, כְּלֵהוּ אֶקְרוּן אֵין סוּף, עַד הִכָּא מְטוּ
נְהוֹרִין וְלֹא מְטוּן, וְלֹא אֲתִידְעוּ, לְאוּ הִכָּא רְעוּתָא וְלֹא מַחְשָׁבָה.
כַּד נְהִיר מַחְשָׁבָה, וְלֹא אֲתִידְעֵ מִמָּאן דְנְהִיר, כְּדִין אֲתִלְבַּשׁ
וְאֲסִתִּים גּוּ בִינָה וְנְהִיר לְמָאן דְנְהִיר, וְאֲעִיל דָּא בְּדָא עַד |
דְּאֲתְפַלְלִילוּ כְּלֵהוּ כְּחִדָּא, וּבְכִרְזָא דְקֶרְבְּנָא כַּד סְלִיק, כְּלָא אֲתִקְשֵׁר
דָּא בְּדָא, וְנְהִיר דָּא בְּדָא, כְּדִין קִימִי כְּלֵהוּ בְּסִלְיָקוּ, וּמַחְשָׁבָה
אֲתַעְטֵר בְּאֵין סוּף. הֵהוּא נְהִירוּ דְאֲתִנְהִיר מִנָּה מַחְשָׁבָה עֲלָאָה
(דְּלֹא אֲתִידְעֵ בְּהָ כְּלָל) אֶקְרִי אֵין סוּף, וּמִנָּה אֲשַׁתְּכַח וְקִימָא, וְנְהִיר
לְמָאן דְנְהִיר, וְעַל דָּא כְּלָא קְאִים, זְכָאָה חוּלְקִיָּהוּן דְצִדִיקִיא,
בְּעִלְמָא דִין וּבְעִלְמָא דְאֲתִי.

המחשבה שהוא אחד מהם בחשבונם פולם רוצים לרדף אחריהם בזמן שעומדים במחשבה ואינם משיגים אותו ולא נודע להם כלל ואלו לא קימים לא ברצון ולא במחשבה העליונה תופסים בה מעט הארה ולא תופסים. באלו נמצאים כל סודות האמונה וכל אותם האורות מסוד המחשבה העליונה, משם ולמטה פולם נקראים בערפם אין סוף. עד כאן מגיעים האורות בדרקות ולא מגיעים, ולא נודעים מהותם, אין כאן השגה של רצון ולא השגה של מחשבה כאשר מאירה המחשבה ולא נודע לו מי מאיר או מתלבש ונעלם בתוך בינה ומאירים למי שראוי להאיר ומתחבר זה עם זה עד שגבוליים ונחשבים פולם לאחד ובסוד הקרבן כאשר עולה עשן הקטרת, כולם נקשרים זה בזה ומאירים זה בזה, אז עומדים פולם בסוד עליה והמחשבה עולה ומתעטרת באין סוף. זה האור שמאירה ממנו מחשבה עליונה (שלא נודע בה כלל) נקרא אין סוף וממנו נמצא ונאצל ומקים ומאיר למי שמאיר ועל סוד זה הכל עומד, אשרי וזך חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

תיקוני זוהר תקון שמונה וארבעים

סגולה נפלאה מרבנו האר"י זיע"א

בְּרֵאשִׁית, שָׁם תְּרִי, שָׁם שְׁבִ"ת, כְּגוֹן זֶה, בְּרֵאשִׁי"ת - בְּרֵא
שְׁתִּי, וְהוּן שְׁתִּי שְׁבִתוֹת, עֲלֵיהֶם נֹאמַר (שמות לא):
"וַיִּשְׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֶת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֶת" וְגוֹמַר, שְׁתִּי
פְּעָמִים הַזִּכִּיר כָּאֵן שְׁבֶת, כְּנֶגֶד הַשְּׁכִינָה הַעֲלִיּוֹנָה וְהַתַּחְתּוֹנָה.
"לְדַרְתֶּם", מֵהוּ לְדַרְתֶּם? אֵלֶּא זָכָאֵי הוּא מִי שְׁעוֹשֶׂה לָהֶם דִּירָה
בְּשֶׁבֶת בְּשָׁנֵי בְּתֵי הַלֵּב, וּמִתְפַּנֵּה מִשָּׁם יֵצֵר הָרַע שֶׁהוּא חֲלוּל
שְׁבֶת, 'בְּרִית עוֹלָם', זֶה צְדִיק, שְׁשׂוּרִים שְׁנִיחֶם עָלָיו, אֶחָד לְמִלָּא
אוֹתוֹ, וְאֶחָד לְהַתְּמִלָּא מִמֶּנּוּ. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם כְּנֶגֶד שְׁתִּי כְּלִיּוֹת
- פְּנִימִיּוֹת נִצַּח וְהוֹד, בְּנִים לְיִשְׂרָאֵל סְבָא - עֲמוּד הָאֲמֻצְעֵי -

תיקון מ"ח בלשון ארמית

בְּרֵאשִׁית, תְּמַן תְּרִי תְּמַן שְׁבִ"ת, כְּגוֹוְנָא דָא בְּרֵאשִׁי"ת בְּרֵא
שְׁתִּי: וְאֵינּוֹן תְּרִי שְׁבִתוֹת, עֲלֵייהוּ אֲתַמַּר וְשְׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
הַשְּׁבֶת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֶת וְגוֹמַר, תְּרִין זְמַנִּין אֲדַכִּיר הַכָּא שְׁבֶת,
לְקַבֵּל שְׁכִינְתָא עֲלָאָה וְתַתְּאָה, לְדַרְתֶּם מֵאֵי לְדַרְתֶּם, אֵלֶּא זָכָאָה
אִיהוּ מֵאֵן דְּעָבִיד לֹוֹן דִּירָה בְּשֶׁבֶת בְּתֵי בְּתֵי לְבָא, וְאֲתַפְּנִי מִתְּמַן
יֵצֵר הָרַע דְּאִיהוּ חֲלוּל שְׁבֶת, בְּרִית עוֹלָם דָּא צְדִיק, דְּשָׁרְיִין
תְּרוּיְהוּ עֲלֵיהּ, חַד לְאֲמִלָּאָה לִיָּה וְחַד לְאֲתַמְלִיא מִיָּנִיָּה. בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֵינּוֹן תְּרִין כְּלִיִּין נִצַּח וְהוֹד, בְּנוֹי דְּיִשְׂרָאֵל סְבָא עֲמוּדָא
דְּאֲמֻצְעִיתָא, תְּלַת שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי אֲלִין תְּלַת אָבָהוֹן, עֲנָג
שְׁבֶת וְנִיָּהָר יוֹצָא מֵעַד"ן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגִּין, וְנִהָר, אִית נִהָר
וְאִית נִהָר, אִית נִהָר דְּאֲתַקְרִי נִהָר פְּלָגִיו, וְאִית נִהָר דְּאֲתַקְרִי נַחַל

תפארת, שלש פעמים שביעי שביעי שביעי אלו שלשת האבות, ענג שבת "ונ"הר יוצא מעדן להשקות את הנ"ן" (בראשית ב י). ונהר, יש נהר ויש נהר, יש נהר הנקרא נהר פלגיו, ויש נהר הנקרא נחל קדומים, עדן עליון עליו נאמר (ישעיה סד) "עין לא ראתה אלהים זולתך", זה הנהר הוא אות ו', היוצא מעדן העליון שהוא אות א', ועובר בין אבא - חכמה ואמא - בינה והולך חמש מאות שנה, ומגיע עד צדיק - יסוד שהוא שביעי, ומשם משקה לגנה - מלכות, שהיא השכינה המתחתונה. זכאי הוא מי ששומר דירה לשבת, שהוא הלב, שלא יתקרב שם עצב

תיקון מ"ח בלשון ארמית

קדומים, עדן עלאה עליה אתמר עין לא ראתה אלהים זולתך, האי נהר איהו ו', דנפיק מעדן עלאה דאיהו א', ואעבר בין אבא ואימא, ואזיל חמש מאות שנה, ומטי עד צדיק שביעי, ומתמן אשקי לגנתא דאיהי שכנתא תתאה. זכאה איהו מאן דנטיר דירה לשבת דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן עציבו דטחול, וכעס דמרה דאיהו נורא דגיהנם, דעלה אתמר לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, והכי הוא ודאי דכל מאן דכעיס כאלו אוקיד נורא דגיהנם, ארבעים מלאכות חסר חד אינון לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינון עשרה דלקה אדם ועשרה לחוה ועשרה לנחש ותשעה לארעא, ובגין דא אמרו מארי מתניתין אין לוקין בשבת, דאלין מלאכות אינון חשיבין לישראל לקבל מלקיות. יציאות השבת שתיים. אינון עקירה והנחה, דעביד לון בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, כאלו אעקר אילנא דחיי דאיהו אות ברית, ואנח ליה ברשו נוכראה, מאן דעביד דא גרים דאעקר נשמתיה מרשות דילה, ואנח לה ברשו אתרא דאיהי

הַטְּחוּל וְכַעַם הַמְּרָה שֶׁהִיא אִשׁ הַגִּיהֶנֶם, שְׁעָלֶיהָ נֶאֱמַר (שמות לה):
 "לֹא תִבְעֵרוּ אִשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת", וְכֵן הוּא וְדָאִי,
 שְׁכַל מִי שְׁפּוֹעֵם בְּאֵלּוּ מִדְּלִיק אֶת הָאִשׁ שֶׁל הַגִּיהֶנֶם. אַרְבָּעִים
 מְלָאכּוֹת חֲסֵר אַחַת, הֵן כְּנֶגֶד אַרְבָּעִים מְלָקִיּוֹת חֲסֵר אַחַת בְּשַׁבָּת,
 וְהֵם עֲשֵׂרָה שְׁלֵקָה אָדָם, וְעֲשֵׂרָה לַחֲוָה, וְעֲשֵׂרָה לַנְּחֹשׁ, וְתִשְׁעָה
 לְאֲדָמָה, וּבְגִלָּל זֶה אֲמָרוּ בְּעַלֵּי הַמִּשְׁנָה אֵין לֹקִין בְּשַׁבָּת, שְׂאֵלוּ
 הַמְּלָאכּוֹת הֵן נְחֻשְׁבוֹת לְיִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד מְלָקִיּוֹת. וְיֵצִיאוֹת הַשַּׁבָּת
 שְׁתֵּים, הֵם עֲקִירָה וְהַנְּחָה, שְׁעוֹשָׂה אוֹתָם בְּבַת אַחַת, מִי שְׁעוֹקֵר

תיקון מ"ח בלשון ארמית

מְרָה וְטְחוּל, וְדָא גְרַם לְיִשְׂרָאֵל דְּאִתְעַקְרוּ מֵאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל,
 וְאִתְגַּלְיָאוּ בְּאַרְעָא נּוֹכְרָאָה דְּאִיהִי רְשׁוֹת הַרְבִּים, וְהִכִּי אִיהוּ מְאֵן
 דְּאִעִיל אוֹת בְּרִית קִדְשׁ דִּילִיהּ בְּרִשׁוֹ נּוֹכְרָאָה, שַׁבְּתָאִי אִיהוּ
 טְחוּל, חֲמָ"ה אִתְתָּא בִישָׂא מְרָה, שַׁבְּתָאִי עֲלִיהּ אִתְמַר וְהַבּוּר
 רַק אֵין בּוֹ מִים, מִים אֵין בּוֹ אֲבָל נְחֻשִׁים וְעַקְרִים יֵשׁ בּוֹ, וְאִיהוּ
 רְעַב וְצָמְאוֹן וְקִינָה וְהַסְפַּד וְחֻשׁוּכָא וְקַבְלָא, וְאִיהִי גְלוּתָא
 לְיִשְׂרָאֵל. וְצִרְיִין יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְד לֵה שְׁנוּי בְּכֹלָא וְהָא אוֹקְמוּהּ,
 וְאִיהוּ דְּבוּר דְּחוּל דְּאִיהוּ אָסוּר בְּשַׁבָּת, וְכַד לֹא אִשְׁכַּחַת אִתְר
 לְשִׂרְיָא תַּמְן, אִיהִי בְּרַחַת, כְּגוֹוְנָא דְשַׁפְחָה דְּאִבְרָהִם דְּאִתְמַר בֵּה
 מְפַנֵּי שְׂרֵי גְבַרְתִּי אֲנִכִי בְּרַחַת. טְחוּל עֲלֵה אִתְמַר שֶׁל נְעָלִיךְ מַעַל
 רְגְלִיךְ, נַעַל מְטוּנָף דְּטַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אִתְּהָ עוֹמֵד
 עָלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא, דָּא שַׁבָּת, וְעֲלִיהּ אֲמַרְת שְׁכִינְתָּא פְּשֻׁטָּתִי
 אֶת כְּתַנְתִּי אִיכְכָה אֲלִבְשָׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רְגְלִי אִיכְכָה אֲטַנְפֵם,
 וּבְגִין דָּא צְרִיךְ בְּרִי נֵשׁ בְּשַׁבָּת לְשְׁנוּיִי בְּלִבוֹשֵׁין בְּשִׁרְגָא בְּמַאֲכָלִין,
 וְצְרִיךְ לְמַהֲנֵי מוֹסִיף מַחוּל עַל הַקִּדְשׁ, וְכֹל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לִיהּ
 נְפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבָּת. וְכֹל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרְעִים לוֹ אוֹתָהּ נְפֶשׁ יִתְרָה חֵס
 וְשְׁלוֹם, וְכֹל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ נְפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבָּת.

חֲפֵץ מִמְקוֹמוֹ וּמִנִּיחַ אוֹתוֹ מִחוּץ לְמִקְוָמוֹ וּמִרְשׁוֹתוֹ, בְּאֵלּוֹ עֵקֶר
 אֵת אֵילָן הַחַיִּים, שֶׁהוּא אוֹת בְּרִית, וְהֵנִיחַ אוֹתוֹ בְּרִשׁוֹת נְכָרֶיהָ.
 מִי שֶׁעוֹשֶׂה אֵת זֶה, גּוֹרֵם לְעֵקוֹר נִשְׁמָתוֹ מִרְשׁוֹת שְׁלָה וּמִנִּיחָהּ
 בְּרִשׁוֹת אַחֲרֶת, שֶׁהִיא מְרָה וּטְחוּל, וְזֶה גֵרֵם לְיִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּעְקְרוּ
 מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּגְלוּ לְאֶרֶץ נְכָרֶיהָ, שֶׁהִיא רִשׁוֹת הַרְבִּיבִים, וְכֵן הוּא
 מִי שֶׁמוֹעֵל בְּאוֹת בְּרִית קִדְשׁ שְׁלוֹ וּמַעְבִּיר בַּח לְרִשׁוֹת נְכָרֶיהָ.
 שְׁבַת־א"י הוּא טְחוּל, חֲמ"ה, - אִשָּׁה רַעָה וּמְרָה, שְׁבַת־א"י עָלְיוֹ
 נֶאֱמָר: "וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ מִיִּם", מִיִּם אֵין בּוֹ אֲבָל נַחֲשִׁים
 וְעִקְרָבִים יֵשׁ בּוֹ, וְהוּא רַעֵב וְצָמְאוֹן וְקִינָה וְהַסְפָּד וְחֲשֻכָה וְעִרְפָּל
 - אֶפְלָה, וְהִיא גְלוּת לְיִשְׂרָאֵל, וְצָרִיכִים יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת לָהּ שְׁנׁוּי
 בְּכָל, וְהָרִי פְּרִשׁוּתָהּ, וְהוּא דְבוּר שֶׁל חַל שֶׁהוּא אֶסוּר בְּשַׁבַּת,
 וְכֹאֲשֶׁר לֹא מוֹצֵאת מְקוֹם לְשִׁרּוֹת שָׁם, הִיא בּוֹרַחַת, כְּמוֹ הַשְּׁפָחָה
 שֶׁל אַבְרָהָם שֶׁנֶּאֱמָר בָּהּ: "מִפְּנֵי שָׂרִי גְבֵרְתִי אֲנִי בּוֹרַחַת". טְחוּל
 עָלְיוֹ נֶאֱמָר: "שֶׁל נְעֻלָּיִךְ מַעַל רַגְלֶיךָ", נַעַל מְטַנֵּף שֶׁל טַפָּח
 סְרוּחָהּ, בִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָּה עוֹמֵד עָלְיוֹ אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא, זֶה
 שְׁבַת, וְעָלְיוֹ אוֹמְרַת הַשְּׂכִינָה: "פִּשְׁטַתִּי אֵת פְּתַנְתִּי אֵיכָכָה
 אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצַתִּי אֵת רַגְלֵי אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם", וּמִפְּנֵי זֶה צָרִיךְ בֶּן
 אָדָם בְּשַׁבַּת לְשַׁנּוֹת בְּלִבוֹשִׁים, בְּגָד וּבְמַאֲכָלִים, וְצָרִיךְ לְהִיּוֹת
 מוֹסִיף מַחֵל עַל הַקִּדְשׁ, וְכֹל הַמוֹסִיף, מוֹסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה
 בְּשַׁבַּת, וְכֹל הַגּוֹרֵעַ מִפְּסִידִים לוֹ אוֹתָהּ נֶפֶשׁ יִתְרָה חֵם וְשָׁלוֹם
 וְכֹל הַמוֹסִיף, מוֹסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבַּת.

סוד המשיח - תקון ל'

הַנְּתִיב הַשְּׁנִי, וְרוּחַ אֱלֹהֵי-י"ם מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם (בראשית א ב),
 מה זה רוח? אלא בְּדַאי בְּזִמְנֵן שֶׁהַשְּׂכִינָה יוֹרֶדֶת לְגִלּוֹת,
 הַרוּחַ הַזֶּה נוֹשֶׁבֶת עַל אוֹתָם שְׁמַתְעַסְקִים בַּתּוֹרָה, מִשּׁוּם
 שֶׁהַשְּׂכִינָה נִמְצָאת בִּינֵיהֶם, וְהַרוּחַ הַזֶּה נַעֲשִׂית קוֹל, וְתֹאמַר כָּד:
 אוֹתָם יִשְׁנִים שְׁשֵׁנָה בְּנַחֲרֵיהֶם, סְתוּמֵי הַעֵינַיִם וְאַטְמוּי הַלֵּב, קוֹמוּ
 וְהַתְעוֹרְרוּ אֶל הַשְּׂכִינָה, שִׁישׁ לָכֶם לֵב בְּלִי הַשְּׁפֵל לְדַעַת אוֹתָהּ,
 וְהִיא בִּינֵיכֶם. וְסוּד הַדְּבָר - קוֹל אוֹמֵר קְרֵא, (ישעיה מ ו), כְּמוֹ קְרֵא
 נָא הִישׁ עֲזָנְךָ וְאֵל מִי מְקוֹדָשִׁים תִּפְנֶה, וְהִיא אוֹמֶרֶת מָה אֶקְרֵא,
 כָּל הַבָּשָׂר חֲצִיר, הַכֹּל הֵם כְּבִהְמוֹת שְׂאוּכְלוֹת חֲצִיר, וְכָל חֶסֶדוֹ
 כְּצִיץ הַשְּׂדֵה, כָּל הַחֶסֶד שְׁעוֹשִׂים, עוֹשִׂים לְעֶצְמָם. וְאַפְלוּ כָּל אֱלוֹ
 שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, כָּל חֶסֶד שְׁעוֹשִׂים - לְעֶצְמָם עוֹשִׂים בְּאוֹתוֹ
 זִמְנֵן וַיִּזְכֹּר כִּי בָשָׂר הֵמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב (תהלים עח לב) לְעוֹלָם,
 וְזוֹהִי רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, אוֹי לָהֶם מִי שְׁגוֹרְמִים שִׁילֵךְ לוֹ מִן הָעוֹלָם
 וְלֹא יָשׁוּב לְעוֹלָם, שְׂאֵלוּ הֵם שְׁעוֹשִׂים אֶת הַתּוֹרָה יִבְשָׂה, וְלֹא
 רוֹצִים לְהַשְׁתַּדֵּל בְּחֻכְמַת הַקְּבֵלָה, וְגוֹרְמִים שְׁמִסְתַּלַּק מֵעֵין
 הַחֻכְמָה, שֶׁהִיא י' מְמַנָּה, וְנִשְׁאַרְתַּ ב' יִבְשָׂה, אוֹי לָהֶם שְׁגוֹרְמִים
 עֲגִיזִית וְחָרֵב וּבֹזָה וְהָרֵג וְאַבְדֵן בְּעוֹלָם, וְהַרוּחַ הַזֶּה שְׁמִסְתַּלַּקֶת הִיא
 רוּחַ הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאָר, וְהִיא רוּחַ הַקְּדָשׁ, וְהִיא רוּחַ חֻכְמָה
 וְכִנְיָה רוּחַ עֲצָה וְגִבּוֹרָה, רוּחַ דַּעַת וְיִרְאָת י" (ישעיה יא ב).

היתקע שופר בעיר והעם לא יחרדו?

שופרו של מלך המשיח
עוד מעט וישמיע את קולו,
העולם מתקדם לשלימותו האמיתית.

כולנו מתכווננים!

לימוד הזוהר הקדוש הוא ההכנה הנצרכת לכל יהודי ויהודי
כדי לתקן עולם במלכות שקי!

מספר הספרים מצומצם!

מהרו להתקשר

054-7112492

טלפון לביירוים:

0527-651911 054-8436784

חלוקת ספרי זוהר חינם!

למקבלים על עצמם לימוד זוהר על פי החלוקה כדלהלן:

זוהר תתק"ם המזכה 926,000 סיומי זוהר

למקבל על עצמו לימוד שש דקות בלבד ליום.

70 נרכי זוהר כדי לחלקם ל-70 איש, (בבית המדרש

ובישיבה וכד') כל אחד ילמד 5 דקות ביום כדי לגמור

את הכרך שקיבל במשך חודש, כל הלומד בכל יום

מגיע לזכות של 70,000 סיומי זוהר בחודש.

פתח אליהו המבואר למקבל על עצמו לומר פתח

אליהו בכל יום. (החלוקה עד יום ג' דסליחות, זכות קדימה לבתי

מדרש, ישיבה ות"ת המקבלים על עצמם לאומרו בציבור)

סוד הגאולה "בראשית תמון" תקון מ"ג

מתקוני זוהר השלם והמבואר (זוהר הקדוש דף פ"ב ע"א)

א. הבנים צועקים שמע ישראל ואין קול ואין עונה

בראשית, שם את"ר יב"ש, וזהו נהר יחריב ויבש, (שם ה), באותו זמן שהוא יבש והיא יבשה, צווחים הבנים למטה ביחוד ואומרים שמע ישראל, ואין קול ואין עונה. זהו שפתוב (משלי א כח) אז יקראני ולא אענה.

ב. הלומד רק תורת הנגלה טוב לו שלא נברא כלל בעולם

וכך מי שגורם שתסתלק קבלה וחכמה מתורה שבעל פה ומתורה שבכתב, וגורם שלא ישתדלו בהן, ואומרים שאין אלא פשט בתורה ובתלמוד, בודאי כאלו הוא יסלק את המעין מאותו נהר ומאותו נן. אזי לו, טוב שלא נברא בעולם ולא ילמד אותה תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שגחשב לו כאלו החזיר העולם לתהו ובהו, וגורם עני בעולם וארץ תגלות.

ג. אם מתחיל ללמוד היום זה"ק מתקן את העבר שלא למד

ויאמר אלהי"ם תדשא הארץ דשא וכו' (בראשית א יא), אמר רבי אלעזר: אבא, והרי קרא לו יבשה, מאיפה תדשא הארץ? אמר לו: בני, כך למד תשובה לכל בני העולם, שאם אדם יחזר בתשובה, מוזיד לה המעין שתסתלק, ומה שהיתה יבשה קורא לה ארץ, ולנהר שהיה חרב ויבש קרא לו מקנה המים וימים, זהו שפתוב (שם י) ויקרא אלהי"ם ליבשה ארץ

וּלְמַקְוֵה הַיָּמִים קָרָא יָמִים. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁנִּקְרְאת אֶרֶץ, מִה כְּתוּב
 בּוֹ? וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאֶרֶץ, לְהוֹצִיא זְרַעִים וּפְרוֹת שֶׁהֵן
 נִשְׁמֹת, (דף פב ע"ב) כֹּל אֶחָד לְמִינֵהוּ, אֵלּוּ הַנִּשְׁמֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִכֶּסֶּפֶא
 כְּבוֹדוֹ, וְאֵלּוּ רוּחֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִמְּלָאכִים, וְאֵלּוּ הַנִּפְשׁוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ
 מִהַאֲוֵפִים, כֹּל אֶחָד הוֹצִיא לְמִינֵהוּ אֶת כֹּל אֶחָד כְּרָאוּי. עַץ פְּרִי
 - זֶה תִּלְמִיד חָכֵם, עֹשֶׂה פְרִי - זוּ בֵּת זוּגוֹ, לְכֹל אֶחָד כְּרָאוּי
 (כל אחד הוציא למינו).

ד. הת"ח שֶׁנִּשְׁמָתוֹ גְּדוּלָה, פּוֹגֵם יוֹתֵר אִם אֵינוֹ לוֹמֵד זוּהַר

וְעוֹד, עַץ פְּרִי - זֶה הַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי, עֹשֶׂה פְרִי - זֶה צְדִיק, אֲשֶׁר
 זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאֶרֶץ - זוּ הַשְּׂכִינָה, שֶׁכָּל הַזְּרַעִים נִכְלָלִים
 בָּהּ, וְכָאֵן הַמִּצְוָה שֶׁל פְּרִיָה וּרְבִיָה, לַעֲשׂוֹת פְרוֹת וּזְרַעִים, זֶהוּ
 שֶׁפְּתוּב לֹא תִהְיֶה בְרָאָה לְשִׁבְתֵי יִצְרָה, וּמִי שֶׁמִּתְבַּטֵּל מִפְּרִיָה
 וּרְבִיָה, כְּאֵלּוּ הַחֲזוֹר אֶת אוֹתָהּ אֶרֶץ יִבְשֶׁת, וּמוֹנֵעַ מִמֶּנָּה בְּרִכּוֹת,
 כֹּל אֶחָד לְפִי דְרָגָתוֹ, מִי שֶׁפּוֹגֵם לְמַטָּה פּוֹגֵם לְמַעְלָה אֶת הַמְּקוֹם
 שֶׁנִּגְזְרָה נִשְׁמָתוֹ.

מִשְׁבַּת שִׁמּוֹן

כל תינוקות של בית רבם בארץ ובעולם, מתאחדים לקרא עמוד אחד בזוה"ק
 לביטול שיגור הטילים מעל תושבי הדרום ולזירוז הגאולה בחסד וברחמים
 ולקבלת משיח צדקינו בחסד וברחמים וזכות תגן על עם ישראל

תיקון הכללי

קודם אמירת תהלים כיום חול אומרים זה:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֵנוּ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הַבּוֹחֵר בְּדָוִד עַבְדּוֹ וּבִזְרַעוֹ אַחֲרָיו וְהַבּוֹחֵר בְּשִׁירוֹת וּתְשׁוּבָחוֹת שְׁתַּפֵּן בְּרַחֲמִים אֶל קְרִיאַת מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שְׁאֵקְרָא פְּאֵלוֹ אִמְרַם דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם בְּעֶצְמוֹ, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, וְיַעֲמֵד לָנוּ זְכוּת פְּסוּקֵי תְהִלִּים וְזְכוּת תְּבוּתֵיהֶם וְאוֹתִיּוֹתֵיהֶם וּנְקֻדּוֹתֵיהֶם וּמַעֲמֵיהֶם וְהַשְּׂמוֹת הַיּוֹצֵאִים מֵהֶם מְרֹאֲשֵׁי תְבוּת וּמְסוֹפֵי תְבוּת, לְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ וְלִזְמֹר עֲרִיצִים וְלַחֲכֹרֵת כָּל הַחוֹחִים וְהַקּוֹצִים הַסּוֹכְבִים אֶת הַשׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיּוֹנָה וְלַחֲבֹר אֵשֶׁת נְעוּרִים עִם דוֹדָהּ בְּאַהֲבָה וְאַחֻזָּה וְרַעוּת וּמִשָּׁם יִמְשֵׁךְ לָנוּ שְׁפַע לְנַפְשׁ רוּחַ וּנְשָׁמָה לְמַהֲרָנוּ מֵעוֹנוֹתֵינוּ וְלִסְלוֹחַ חַטָּאתֵינוּ וְלְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ כְּמוֹ שֶׁסְּלַחַת לְדוֹד שְׁאֵמַר מִזְמוֹרִים אֵלּוֹ לְפָנֶיךָ כְּמוֹ שְׁנֹאמַר גַּם יְהוָה יֵאָהֲרֵנוּ יֵאָהֲרֵנוּ הַעֲבִיר חַטָּאתֶךָ לֹא תָמוּת. וְאֵל תִּקְחֵנוּ מִהָעוֹלָם הַזֶּה קִדְּם זְמַנְנוּ עַד מְלֹאֵת שְׁנוֹתֵינוּ בְּאִפְּן שְׂנוּכָל לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שָׁחַתְנוּ. וְזְכוּת דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם יִגַּן עָלֵינוּ וּבַעֲדָנוּ שְׁתַּאֲרִיד אַפְּךָ עַד שׁוּבְנוֹ אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ וּמֵאֻצָּר מִתְּנַת חַנּוּם חַנּוּן בְּרַחֲמֵיב וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אֲחֹן וְרַחֲמֵי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם. וְכִשְׁם שְׁאֵנוּ אֹמְרִים לְפָנֶיךָ שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה כִּדְּ גִזְבָּה לֹאמֹר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֵנוּ יֵאָהֲרֵנוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה לְעוֹלָם תְּבָא. וְעַל יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים תִּתְעוֹרֵר חֲבֻצְלַת הַשְּׂרוּן וְלִשִׁיר בְּקוֹל נְעִים בְּגִילַת

וְרַגְנֵי כְבוֹד הַלְבָנוֹן נָתַן לָהּ הוֹד וְהָדָר בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן סְלָה:

הַרְיֵנִי מִזְמַן אֶת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת בּוֹרְאֵי לְשֵׁם יְחִוֵּד
קְדוֹשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתָּהּ בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ עָלַי יְרֵי הַהוּא
טָמִיר וְנַעֲלֵם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טוב לומר זאת קודם אמירת העשרה מזמורים:

הַרְיֵנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ בְּאִמְרַת הָעֵשְׂרֵה מִזְמוּרִים אֵלּוֹ לְכָל הַצְּדִיקִים
הָאֲמִתִּיִּים שֶׁבְּדוֹרֵנוּ וּלְכָל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שׁוֹכְנֵי עֶפְרַיִם
קְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה, וּבִפְרָט לְרַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ צְדִיק יְסוֹד עוֹלָם
נַחַל גּוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה רַבֵּנוּ נַחְמֵן בֶּן פִּינְאָ שְׁגֵלָה תַקּוּן זֶה וְכוּתָם
יְגַן עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן.

לְבוֹ נִרְנְנָה לַיהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ יֵרִיעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדְּמָה פָּנָיו
בַּתּוֹדָה בְּזִמְרוֹת נְרִיעַ לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ וּמְלֹךְ
גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:

טו א מִכְתָּם לְדוֹד, שְׁמַרְנֵי אֵל כִּי־חִסִּיתִי בְךָ: ב אִמְרַת לַיהוָה
יֵאָהֲרֹנְהוּ, אֲדַנֵּי אַתָּה, טוֹבֹתַי בְּלַעֲלִיךָ: ג לְקְדוּשִׁים אֲשֶׁר־בְּאֶרֶץ
הַמָּה, וְאֲדִירֵי, כָּל־חַפְצֵי־בָם: ד יִרְבוּ עֲצָבוֹתָם, אַחַר מְהֵרוּ,
כָּל־אֶפְסוֹד נִסְפֵיהֶם מִדָּם, וּבִל־אִשָּׁא אֶת־שְׁמוֹתֶם עַל־שִׁפְתַי:
ה יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ מְנַת־חֲלָקֵי וְכוֹסֵי, אַתָּה תוֹמִיךָ גּוֹרְלֵי: ו חַבְלִים
נִפְלְאוּ לִי בְנַעֲמִים, אֶף־נִחַלַת שִׁפְרָה עָלַי: ז אֶבְרָךְ אֶת־יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ
אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי, אֶף־לִילוֹת יִסְרוּנִי כְלִיּוֹתַי: ח שְׁוִיתִי יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ
לְנַגְדֵי תַמִּיד, כִּי מִיּוֹנֵי בִלְאֻמוֹט: ט לָכֵן שָׁמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי,
אֶף־בְּשׂוּרֵי יוֹשֵׁן לְכַטַּח: י כִּי לֹא־תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשֹׂאֵל, לֹא־תִתֵּן

ב בואת ידעתי כִּי־חִפְצָתָ בּוֹ, כִּי לֹא־יָרִיעַ אִיבֵי עָלָי: ^י וְאֲנִי בַחֲמוֹתֶיךָ בּוֹ, וַתְּצִיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: ^ד כָּרוּךְ יְהוָה ^{יאהרונותי} אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן:

כב א לִמְנַצֵּחַ מִשְׁכִּיל, לִבְנֵי־קָרַח: ב כִּאֵיל תִּעְרַג עַל־אֲפִיקֵי־מַיִם, בֵּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֶלְיָךְ אֱלֹהִים: ג צִמְאָה נִפְשֵׁי לֵאלֹהִים לֹאֵל חַי, מִתֵּי אָבּוֹא וְאֶרְאָה פְּנֵי אֱלֹהִים: ד הִי־תִהְיֶה לִי דִמְעָתִי לֶחֶם יוֹמָם וְלֵילָה, בְּאִמְרוֹ אֵלַי כִּלְיָיוֹם, אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה אֹפְרָה וְאִשְׁפָּכָה עָלַי נִפְשֵׁי, כִּי אֶעֱבֹר בַּסֶּף, אֲדִדָּם עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה, הַמּוֹן חוֹגֵג: ו מִה־תִּשְׁתַּחֲוִּי נִפְשֵׁי וַתִּהְיוּ עָלַי, הוֹחִילֵי לֵאלֹהִים, כִּי־עוֹד אֲוִדְנוּ יְשׁוּעוֹת פְּנֵינוּ: ז אֱלֹהֵי, עָלַי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּחֲוֶה, עַל־כֵּן אֹפְרָךְ מֵאַרְצֵי יַרְדֵּן וְחַרְמוֹנִים, מִהַר מִצְעָר: ח תִּהְיוּ־אֵל־תְּהוֹם קוֹרָא, לְקוֹל צְנוּרֶיךָ, כִּלְמִשְׁבְּרֶיךָ וְגִלְיָד עָלַי עֲבָרוּ: ט יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה ^{יאהרונותי} חֲסִדּוֹ, וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי, תִּפְלֶה לֹאֵל חַי: י אֹמְרָה לֹאֵל סִלְעִי, לְמֶה שְׂכַחְתָּנִי, לְמַה־קָּדַר אֶלְיָךְ בְּלַחֵץ אֵיבִי: יא בְּרִצַח בְּעֲצֻמוֹתַי, חֲרַפּוֹנֵי צוּרֶיךָ, בְּאִמְרָם אֵלַי כִּלְיָיוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: יב מִה־תִּשְׁתַּחֲוִּי נִפְשֵׁי, וּמִה־תִּהְיוּ עָלַי, הוֹחִילֵי לֵאלֹהִים, כִּי־עוֹד אֲוִדְנוּ יְשׁוּעוֹת, פְּנֵי וְאֱלֹהֵי:

כג א לִמְנַצֵּחַ אֶל־תִּשְׁחַחַת, לְדוֹד מִכְתָּם, בְּשִׁלַּח שְׂאוֹל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ: ב הַצִּילֵנִי מֵאֵיבֵי אֱלֹהֵי, מִמִּתְקוֹמְמֵי תִשְׁגַּבֵּנִי: ג הַצִּילֵנִי מִפְּעֻלֵי אֹן, וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה אָרְבּוֹ לְנִפְשֵׁי, יִגְוְרוּ עָלַי עֲזִים, לֹא־פִשְׁעֵי וְלֹא־חַטָּאתַי יְהוָה ^{יאהרונותי}: ה בְּלִיעוֹן יִרְצוֹן וַיִּפְנְנֵנוּ, עוֹרָה לְקִרְאתִי וְרָאָה: ו וַאֲתָהּ יְהוָה ^{יאהרונותי} אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הַקֹּיֵצָה לְפָקֵד כִּלְיָהֵגוֹם, אֶל־תַּחַן כִּלְבָּדֵי אֹן סִלָּה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרֵב, יִהְיוּ כְּכֶלֶב,

וְיִסֹּבְבוּ עִיר: ה הנה יִפְעֹנוּ בְּפִיהֶם, חֲרֻבוֹת בְּשִׁפְתוֹתיהֶם, כִּי־מִי שָׁמַע: ט ואתה יְהוָה יִהְיוּהוּ יִהְיוּהוּ תִשְׁחַק־לָמוֹ, תִלְעַג לְכָל־גּוֹיִם: י עזו אֱלֹהִי אֲשֶׁמְרָה, כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגִּבֵי: יא אֱלֹהֵי חֲסָדֵי חֲסָדוֹ כ, יִקְדַּמְנִי, אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשִׁרְדֵי: יב אֶל־תִּהְרַגֶם פְּנֵי־יִשְׁכְּחוּ עִמִּי, הַנִּיעֲמוּ בְחִלָּד וְהוֹרִידֵמוֹ, מִגִּנְנוֹ אֲדֵנִי: יג חֲטֵאת־פִּימוֹ, דְּבַר־שִׁפְתֵימוֹ, וְיִלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם, וּמֵאֱלֹהִים וּמִפִּחַשׁ יִסְפְּרוּ: יד כִּלָּה בְחִמָּה, כִּלָּה וְאִינָמוֹ, וְיִדְעוּ כִּי־אֱלֹהִים מִשָּׁל בַּעֲקֵב לְאִפְסֵי הָאָרֶץ סָלָה: טו וַיִּשְׁבוּ לָעָרֵב יֵהֱמוּ כַפְלָב, וְיִסֹּבְבוּ עִיר: טז הָמָּה יִנְעֹנוּ יִנְעֹנוּ כ' לְאִכָּל, אִם־לֹא יִשְׁבְּעוּ וְיִלְנוּ: יז וְאֵנִי אֲשִׁיר עֲזָד, וְאַרְגֵּן לְבָקָר חֲסִדָּד, כִּי־הִיִּית מִשְׁגֵּב לִי וּמְנוֹם, בְּיוֹם צָר־לִי: יח עֲזִי אֱלֹהִי אֲזַמְרָה, כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגִּבֵי אֱלֹהֵי חֲסָדֵי:

טו א לְמִנְצַח עַל־יְדוֹתוֹן יִדְתוֹן כ' לְאִסְף מִזְמוֹר: ב קוֹלִי אֶל־אֱלֹהִים וְאֲצַעֲקָה, קוֹלִי אֶל־אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלָי: ג בְּיוֹם צָרְתִי אֲדַנֵּנִי דְרִשְׁתִּי, יְדֵי לִילָה נִגְרָה וְלֹא תִפּוּג, מֵאֵנָה הִנָּחַם נַפְשִׁי: ד אֲזַכְרָה אֱלֹהִים וְאֶהְמִיָּה, אֲשִׁיחָה וְתִתַּעַטֵּף רוּחִי סָלָה: ה אַחֲזֵת שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקִּדְּם, שְׁנוֹת עוֹלָמִים: ז אֲזַכְרָה נִגְיָתִי פְלִילָה, עִם־לִבִּי אֲשִׁיחָה, וְיִחַפֵּשׁ רוּחִי: ח הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדַנֵּנִי, וְלֹא־יִסֹּף לְרִצּוֹת עוֹד: ט הָאִפְס לְנִצַּח חֲסָדוֹ, גִּמְר אֲמַר לָדָר וְדָר: י הִשְׁכַּח חֲנוּת אֵל, אִם־קִפְּץ פְּאָף רַחֲמֵי סָלָה: יא וְאִמַר חֲלוֹתִי הִיא, שְׁנוֹת יָמִין עֲלוּיוֹן: יב אֲזַכְּרֵ אֲבִיר כ' מַעֲלִילֵיָיָה, כִּי־אֲזַכְּרָה מִקִּדְּם פְּלִאָד: יג וְהִגִּיתִי בְּכָל־פְּעֻלָּד, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: יד אֱלֹהִים בְּקִדְּשׁ דְּרָבָד, מִי־אֵל גְּדוֹל כְּאֱלֹהִים: טו אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פְלֵא, הוֹדְעַת כְּעִמִּים עֲזָד: טז גְּאֵלֵת בְּרוּעַ עֲמָד, בְּנִי־עֵקֵב וְיוֹסֵף סָלָה: יז רְאוּךָ מֵיִם אֱלֹהִים, רְאוּךָ

יִשְׁבִּיעַם: מא פתח צור, ויזוכו מים, הלכו בצלות נהר: מב פירזכר
 את־דבר קדשו, את־אברהם עבדו: מג ויוצא עמו בששון, ברנה
 את־בחיריו: מד ויתן להם ארצות גוים, ועמל לאמים ירשו:
 מה בעבור ישמרו חקיו, ותורתיו ינצרו, הללויה:

קלו א על נהרות ככל שם ישבנו, גם־פכינו בוכרנו את־ציון:
 ב על־ערכים בתוכה, תלינו כגרותינו: ג כי שם שאלנו שובנו
 דברי־שיר, ותוללנו שמחה, שירו לנו משיר ציון: ד איך גשיר
 את־שיר־יהוה יאהדונה, על אדמת נכר: ה אם־אשפחד ירושלים,
 תשפח ימיני: ו תדבק־לשוני לחכי, אם־לא אזכרכי, אם־לא אעלה
 את־ירושלים על ראש שמחתי: ז זכר יהוה יאהדונה לבני אדם
 את יום ירושלים, האמרים ערו ערו עד היסוד בה: ח בת־ככל
 השדודה, אשרי שישלם־לך את־גמולך שגמלת לנו: ט אשרי
 שיאחז ונפץ את־עלליך אל־הסלע:

קנ א הללויה הללו אל בקדשו, הללוהו ברקיע עזו: ב הללוהו
 בנבורתיו, הללוהו כרב גדלו: ג הללוהו בתקע שופר, הללוהו
 בנגב וכןור: ד הללוהו בתף ומחול, הללוהו במנים ועגב:
 ה הללוהו בצלצלי־שמע, הללוהו בצלצלי תרועה: ו כל הנשמה
 תהלל יה, הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה יאהדונה שבות עמו. יגל
 יעקב ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה יאהדונה מעוים
 בעת צרה: ויעזרם יהוה יאהדונה ויפלטם ויפלטם מרשעים
 ויושיעם פי חסו בו:

רבונו של עולם, עלת העלות וסבת כל הסבות, אַנְתְּ לַעֲלֹא,
 לַעֲלֹא מִן פְּלֹא, וְלִית לַעֲלֹא מִנְּךָ, דְּלִית מַחְשְׁבָה
 תְּפִיסָא בְּךָ כְּלָל, וְלִךְ דְּיוֹמִיָּה תְּהֵלָה, וּמְרָמָם עַל כָּל בְּרָכָה
 וְתְּהֵלָה. אוֹתְךָ אֲדַרְשׁ, אוֹתְךָ אֲבַקֵּשׁ שְׁתַּחֲתֵר חֲתִירָה דְּרִיךְ
 כְּבוֹשָׁה מֵאַתְךָ, דְּרִיךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת, עַד תְּהַשְׁתַּלְּשׁוֹת שְׁלִי
 בְּמָקוֹם שְׂאֵנִי עוֹמֵד, כְּפִי אֲשֶׁר נִגְלָה לְךָ, יוֹדַע תְּעוֹלָמוֹת,
 וּבְדְרִיךְ וּנְתִיב הַיָּה תְּאִיר עָלַי אוֹרְךָ, לְחַחְזִירֵנִי בְּתוֹשֻׁבָה שְׁלָמָה
 לְפָנֶיךָ בְּאַמְת, כְּפִי רְצוֹנְךָ בְּאַמְת, כְּפִי רְצוֹן מְבַחַר הַבְּרוּאִים,
 לְבָלִי לְחַשֵּׁב בְּמַחְשְׁבַתִּי שׁוּם מַחְשְׁבַת חוּץ וְשׁוּם מַחְשְׁבָה
 וּבְלִבּוֹל שֶׁהוּא נֶגֶד רְצוֹנְךָ, רַק לְדַבֵּק בְּמַחְשְׁבוֹת זְפוֹת צַחוֹת
 וְקְדוּשׁוֹת בְּעִבּוֹדְךָ בְּאַמְת בְּהַשְׁגָתְךָ וּבְתוֹרָתְךָ. הֵט לְבִי אֶל
 עֲדוּתֶיךָ, וְתֵן לִי לֵב טָהוֹר לְעִבְדְּךָ בְּאַמְת. וּמְצִוּוֹת יָם
 תּוֹצִיאֵנִי לְאוֹר גָּדוֹל חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה. תְּשׁוּעַת יְהוָה ^{יֵהוּדוּנְהוּ}
 כְּהֶרֶף עֵינַי, לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים כָּל יְמֵי חַיּוֹתַי עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.
 וְאַזְכֶּרָה לְחַדֵּשׁ נְעוּרַי, הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ בַחֲשָׁד, לְחַחְזִירָם אֶל
 הַקְּדוּשָׁה, וְתִהְיֶה יְצִיאָתִי מִן הָעוֹלָם כְּבִיאָתִי, בְּלֹא חֲטָא. וְאַזְכֶּרָה
 לְחַזוֹת בְּנַעַם יְהוָה ^{יֵהוּדוּנְהוּ} וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ, כְּלוֹ אוֹמֵר כְּבוֹד,
 אֲמֵן נְצַח סְלָה וְעַד:

זוהר השבת

תוכן הספר: זוהר על פרשת השבוע - אור הזוהר מחלק. - זוהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים - שלחן ערוך הלכות שבת מחבר רמ"א מחלק לכל שבתות השנה - ספורי הזוהר, ספורים מיוחדים מלוקטים מכל ספר הזוהר - סיפור מדהים בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא - מזכה הרבים כהלכתה - ועוד הרבה ספרים בהמשכים. **ספר קדוש זה מסוגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקודשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי הזוהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א.**

ספר הזוהר הקדוש חק לישראל דף היומי עם לשון הקודש - מגוקד מפסק ומחולק לקטעים מסדר על הפרשיות

תפילת הודיה לבורא עולם

הטוב ביותר עבורי, והוא נעשה במיוחד בשבילי, בהשגחה פרטית
מדקת ומשלמות, כמו שרק מלך מלכי המלכים יכול לעשות.

תודה שלפעמים קשה לי, כי רק כך אני יודעת להעריך את הטוב,
כי רק פשנמצאים בחשך אפשר להעריך את האור.

תודה על החיים הנפלאים שנתת לי.

תודה על הדבר הכי קטן שיש לי, כי את הכל אתה נתת לי ולא אף
אחד אחר.

תודה שאתה שומע את התפלות שלי.

בורא עולם! אני מבקש/ת ממך סליחה מעמקי לבי, אם היו פעמים
שלא הערכתני את מה שנתת לי, ובמקום לומר לך תודה, רק
התלוננתי.

אני עפר ואפר ואתה אדון כל העולם, אגא אל תרחק ממני לעולם!!!

מכוסס ע"פ הסה"ק יסוד ושדש העבודה (עוצה ס' כ"ו)
מעזה גדולה לפרסם ולהפיץ את התפלה הקדושה הזו

פיטום הקטורת המבואר

סגלת אמירת פְּרִשֶׁת הַקְטָרֶת

וְזוֹ לְשׁוֹן הָרֵב סְגוּלוֹת יִשְׂרָאֵל: א. מִבְּטֹלַת מַגֵּפָה וְחִלָּאִים רְעִים. ב. יִנְצַל מִשְׁעַבּוּד מְלָכִיּוֹת. ג. הַבְּרָכָה מְצוּיָה בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו. ד. יִנְצַל מְדִינָה שֶׁל גֵּיהֲנוֹם. ה. מִבְּטֹלַת הַקְּלָפוֹת וְהַחִיצוֹנִים וְסִטְרָא אַחְרָא. ו. מִבְּטֹלַת הַכְּשׁוּפִים ז מִבְּטֹלַת הַרְהוּרִים רְעִים. ח נִוְחַל שְׁנֵי עוֹלָמוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא. ט. מְסַלֵּק הַדִּינִים מֵעַלְיוֹ. י. יִמְצָא חֵן וְחֶסֶד בְּעֵינֵי כָּל רוֹאֵיו. יא. מְסַגֵּלַת לְעֶשֶׂר.

לְפִי סֵפֶר הַזֹּהָר וְסִפְרוֹת הַמְּנַהֲגִים, אֲמִירַת פִּטוּם הַקְטָרֶת הִנֵּה סְגוּלָה לְעֶצִירַת מַגֵּפָה, עַל פִּי הַכְּתוּב (בַּמִּדְבָּר י"ו, י"ב-יג): וַיִּתֵּן אֶת הַקְטָרֶת, וַיִּכְפֹּר עַל-הָעָם. וַיַּעֲמֵד בֵּין-הַמִּתִּים, וּבֵין הַחַיִּים, וַתַּעֲצֹר הַמַּגֵּפָה.

לְאוֹר זֹאת, כָּתַב רַבֵּי חַיִּים פְּלֶאגִ'י בְּסֵפֶר כַּף הַחַיִּים (סִמּוֹן י"ז אות י"ח): "יִכְתֹּב פְּרִשֶׁת הַקְטָרֶת עַל קֶלֶף אוֹ גּוֹיֵל בְּכֹתֵב אֲשׁוּרִית כְּסֵפֶר תּוֹרָה וַיִּקְרָא בּוֹ וַיַּעֲשֵׂה לוֹ סְגוּלָה, דֶּה־קְטוֹרֶת מֵעֲשִׂיר וּמִבְּטָח לוֹ דְּלֹא יִפְסֵק פְּרֻנְסָתוֹ וְתַמִּיד יִהְיֶה לוֹ פְּרֻנְסָה טוֹבָה וְכֹלֶכְלָה בְּרוּחַ וְלֹא בְּצַמְצוּם".

אַחַר שִׁיאֲמַר תִּיקוֹן חֲצוֹת כְּכַתוּב בְּמִקּוּמוֹ אַח"כּ יֵאמֹר פִּטוּם הַקְטָרֶת בְּכוּנָה הִיא, לְפִי שְׂאֵחַר חֲצוֹת נִכְנַעַת פְּנוּכָר (הָאָר"י הַקְדוּשׁ - שַׁעַר הַכְּנוּת) ... וַיִּקְרָאוּ סֵדֶר פִּטוּם הַקְטָרֶת יַחַד

בכּוֹנֵה הַנּוֹכֵרֶת מִמְשַׁלֵּת הַקְּלָפָה, יַעֲשֶׂה רֶשֶׁם גְּדוּל לְמַעֲלָה
אִם יִהְיֶה אַחַר חֲצוֹת לַיְלָה וּבִפְרֹט אִם יִתְחַבְּרוּ י' אֲנָשִׁים
יִרְאִי ה', עכ"ל.

יאמר לשם יחוד זה קודם אמירת הקטרת

מה שאנו אומרים 'פטום הקטרת' בשחרית קדם התפלה
אחר קרבן התמיד, וגם בתפלת המנחה קדם העמידה, כי
כּוֹנֵנֵנוּ הִיא לְהַעֲלוֹת הָעוֹלָמוֹת עַל יְדֵי הַתְּפִלוֹת, לְכֵן אָנוּ
אוֹמְרִים אוֹתוֹ, כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְאַחֲזוּ הַקְּלָפוֹת וַיַּעֲלוּ בַעֲלֵית
הָעוֹלָמוֹת, וְלִכֵּן אָנוּ אוֹמְרִים אוֹתוֹ קִדְּם שְׁנֵי תְּפִלוֹת
הַנּוֹכֵרוֹת. (שער הכּוֹנוֹת)

מִלַּח סְדוּמִית רִבַּע, וְאֵין צְרִיךְ לוֹמַר 'רִבַּע הַקֵּב', כִּי סֵתֵם רִבַּע
הָאִמּוֹר בְּמִשְׁנֵה וּבִבְרִיתָא הוּא רִבַּע הַקֵּב, 'כִּפְתַּת הַיְרֵדָן כָּל
שֶׁהִיא בְּחִירָק, לֹא כָּל שֶׁהוּא'. (שער הכּוֹנוֹת)

וְאַחַר הַקְּטָרֶת יֹאמַר הַפְּסוּקִים 'ה' צְבָאוֹת וְכוּ' ג' פְּעָמִים,
'אַתָּה סֵתֵר לִי ג' פְּעָמִים.. וְהֶאֱרִי ז"ל הַזֶּהִיר לוֹמַר פְּסוּקִים
אֵלוֹ תָּמִיד אַחַר הַקְּטָרֶת, וּבִיּוֹם שָׂאִין אוֹמְרִים תַּחֲנוּן לֹא יֹאמַר
'אַתָּה סֵתֵר וְכוּ', שֶׁהֵם מְסַגְּלִים לְהַצֵּלָה מִן סַמְא"ל, כְּנִרְמָז
בְּרֵאשִׁי תְּבוֹת 'אַתָּה סֵתֵר לִי מִצַּר', וּבִיָּמִים אֵלוֹ אֵין לוֹ שְׁלִיטָה
וְאֵין לְעוֹרְרוֹ. (אור צְדִיקִים)

אמירת פטום הקטרת:

אמירת פטום הקטרת בכּוֹנֵה מְסִיעַ וּמוֹעִיל לְחִזְרָה בַתְּשׁוּבָה:
(משנת חסידים, סדור רבי שבתי מראשקוב)

תפלה לפני ואחרי אמירת הקטרת:

סדר קטרת נדפס כבר על כל צרה שלא תבוא רחמנא לצלן
מקבל מזקני הגה"ק מוה"ר אברהם יהושע העשיל זצוק"ל
מאפ"טא, בעהמ"ח ספה"ק אוהב ישראל, עם הכונות מוגה
על פי כתבי האריז"ל, ונדפס מחדש בפקדת הגאווה"ק
משינאווע זצ"ל.

ומובא בזהר הקדוש שקדם בא המגפה טוב להרבות
בתפלה*, ואחר שמדת הדין מתוחה לא תחסם שור בדישו,
ובפרט באמירת הקטרת יכולים להנצל מכל צרה וצוקה.²

ובסדר קטרת נדפס תפלה לאמרה אחר אמירת סדר הקטרת,
והיא מהשק"ה הקדוש זי"ע. אמנם תחלה כדאי להעתיק
כאן תפלה לאמרה לפני אמירת הקטרת, שנדפסה בספר
שדי בשמים:

הערות

א. ועיין בספר יפה ללב שכתב וז"ל: ומיהו כל יחיד ויחיד
יתפלל בינו לבין עצמו בסיום תפלתו על כל צרה שלא תבוא

בנוסח זה:

ריבון העולמים, פדה והצל מלט הושע עמך ישראל מן הדבר
ומן החרב ומן הביזה ומן השדפון ומן הירקון ומכל מיני
פורעניות המתרגשות ובאות לעולם טרם נקרא ואתה תענה,
ברוך אתה עוצר המגפה.

ב. ועיין מ"ש בספה"ק שער הכוונות (דף י"ג ע"א), בענין יחוד
גדול דפיטום הקטורת, למגפה ב"מ, מסוגל מאוד, עיי"ש.

תפלה לאמרה לפני אמירת הקטרת

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתֵיהּ בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ
 וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ לִיחְדָּא שְׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְדָּא שְׁלִים
 עַל יְדֵי הֵהוּא טָמִיר וְנֶעְלַם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הִנֵּה אָנֹכִי בָּא
 לְקָרוֹת סֵדֶר פְּרָשִׁיּוֹת הַקְּטֹרֶת לְתַקֵּן שׁוֹרְשָׁהּ בְּמָקוֹם עֲלִיּוֹן,
 וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה־יֵי אֵהֲדוֹנֵהי אֲרוֹן הַבַּיִת הַזֶּה וְיֵהֱוֶה יְהוָה־יֵי אֱלֹהֵינוּ
 וְאֱלֹהֵי תַקֵּן כַּעַל הַיְסוּדֹת וְכַעַל הַבְּחִינֹת כּוֹלֵם
 אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּהֵא חֲשׂוּבָה וּמְקַבְּלַת וּמְרַצָּה
 לְפָנֶיךָ קְרִיאַת פְּרָשִׁיּוֹת וּפְסוּקִים אֵלּוּ שֶׁסִּדְּרוּ לָנוּ חֲכָמֵינוּ
 זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה בְּאֵלּוּ כֵּהֵן גְּדוֹל עוֹמֵד וּמְכַנֵּים אוֹתָהּ לְפָנֵי
 וְלְפָנֵים, וְזִכּוֹתֶיהָ תְּהֵא מְגֻן וְצָנָה בְּעַדֵינוּ וּבְעַד כָּל בְּנֵי בֵיתֵינוּ
 וְכָל מִשְׁפַּחַתֵנוּ וְכָל אוֹהֲבֵנוּ וְרַעֲיָנוּ וּבְכָלֵל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ
 בְּכָל מְקוֹמוֹת שְׁהֵם, וּבְפָרְט כָּל אוֹתָם הַנְּתוּנִים בְּצָרָה
 וּבְשִׁבְיָה בְּכָל מְקוֹמוֹת שְׁהֵם לְהַצִּילָנוּ מִכָּל הַמְּקַטְרִיגִים
 וְהַמְשַׁטְיָנִים וְזַכֵּינוּ לְתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ מִתּוֹךְ נַחַת
 וְהַרְחַבַת הַדַּעַת וְזַכֵּנוּ לִירְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה וְלִירְאַת חֹטָא
 וְלַעֲשׂוֹר וּפְכוּד גְּדוֹל וְלַחֵן וְלַחֶסֶד וְלִרְחֻמִּים בְּעֵינֵי אֱלֹקִים
 וּבְעֵינֵי כָּל בְּנֵי אָדָם וְחוּהָ וּבְעֵינֵי כָּל רוֹאֵינוּ אֶקְרָא לֵאלֹהִים
 עֲלִיּוֹן לֵא-ל גּוֹמֵר עָלַי, יְהוָה־יֵי אֵהֲדוֹנֵהי אֲרוֹן הַבַּיִת הַזֶּה וְיֵהֱוֶה יְהוָה־יֵי אֱלֹהֵינוּ
 תַּקֵּן כַּעַל הַיְסוּדֹת וְכַעַל הַבְּחִינֹת כּוֹלֵם
 בְּעַדֵי יְהוָה־יֵי אֵהֲדוֹנֵהי אֲרוֹן הַבַּיִת הַזֶּה חֲסִדָּךְ לְעוֹלָם מַעֲשֵׂה יְדִיךָ אֵל
 תַּרְפָּי. וַיְהִי נֶעֱם יְהוָה־יֵי אֵהֲדוֹנֵהי אֲרוֹן הַבַּיִת הַזֶּה וְיֵהֱוֶה יְהוָה־יֵי אֱלֹהֵינוּ
 תַּקֵּן כַּעַל הַיְסוּדֹת וְכַעַל הַבְּחִינֹת כּוֹלֵם
 וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ.

אמיה דאברהם אבינו עליו השלום אמתלאי בת פרנבו.

(יאמר טו"ב פְּעָמִים)

ויאמר: קושנת זבחים (פרק ד ו):

לְשֵׁם שְׁשֵׁה דְבָרִים הַזֵּבַח נִזְבַּח, לְשֵׁם זִבְחָה, לְשֵׁם זִבְחָה,
 לְשֵׁם הַשֵּׁם, לְשֵׁם אֲשִׁים, לְשֵׁם רִיחָה, לְשֵׁם נִיחֻחַ.
 וְהַחֲטָאֵת וְהָאֲשָׁם, לְשֵׁם חֲטָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִף מִי שֶׁלֹּא
 הָיָה בְּלָבוֹ לְשֵׁם אֶחָד מִכָּל אֱלוֹהִים, כְּשֶׁר, שֶׁהוּא תִנְאִי בֵּית
 דִּין, שְׂאִין הַמַּחֲשֶׁבֶה הוֹלֵכֶת אֶלָּא אַחַר הָעוֹבֵד:

סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא ואת מצותיו
 שמור כי זה כל האדם, ע"כ.

אֱתָהּ הוּא יְהוָה־יֵי אֶהְרֹנְהוּ אֶהְרֹנְהוּ אֶהְרֹנְהוּ אֶהְרֹנְהוּ אֶהְרֹנְהוּ

שֶׁהַקְטִירוֹ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת קִטְרֵת הַסַּמִּים
 בְּזֶמַן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם כְּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל-יַד מֹשֶׁה
 נְבִיאֶךָ כִּכְתוּב בְּתוֹרָתְךָ:

פרשת הקטרת בתורה

וַיֹּאמֶר יְהוָה־יֵי אֶהְרֹנְהוּ אֶהְרֹנְהוּ אֶהְרֹנְהוּ אֶהְרֹנְהוּ אֶהְרֹנְהוּ אֶהְרֹנְהוּ
 אֶל-מֹשֶׁה קַח-לְךָ סַמִּים נָטָף

באור ריה ניהוח

קִטְרֵת הַסַּמִּים: תְּעַרְבֶת הַמִּרְכָּבֶת מִמִּינֵי בְשָׂמִים. וַיֹּאמֶר יְהוָה
 אֶל מֹשֶׁה: (שמות ל, לד-לו) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה קַח לְךָ מִצִּוֹת
 עֲשֵׂה לְהַקְטִיר אֶת הַקְטֵרֶת עַל מִזְבֵּחַ הַקְטֵרֶת. סַמִּים: מַעוֹט
 רַבִּים שָׁנִים - שְׁנֵי בְשָׂמִים. נָטָף: שָׂרֵף הַנוֹטֵף מֵעֵץ הָאֶפְרַסְמוֹן.

וּשְׁחַלַּת וְחִלְבְּנָה סָמִים וּלְבֵנָה זָכָה בַד בְּבַד יְהִיָּה: וְעִשִׂיתָ
 אֹתָהּ קִטְרֹת רֶקַח מְעִשָׂה רֶקַח מְמַלֵּחַ טְהוֹר קֹדֶשׁ: וּשְׁחַקְתָּ
 מִמֶּנָּה הֶדֶק וְנִתְתָּה מִמֶּנָּה לְפָנֵי הָעֵדוּת בְּאֵהָל מוֹעֵד אֲשֶׁר

באור ר"ח נחמה

וּשְׁחַלַּת: צִיפּוֹרָן. וְחִלְבְּנָה: שָׂרָף שְׂרִיחוֹ רַע. סָמִים: כָּאֵן
 רוֹמֵז עַל עוֹד בְּשָׂמִים נוֹסְפִים כְּמַנִּין שְׂמָנָה עַד עֵתָה, כְּלוֹמַר:
 עוֹד חֶמֶשׁ נוֹסְפִים, וּלְבֵנָה זָכָה: שָׂרָף אֵילָן מְזַקֶּקֶת. - סֵף הַכֹּל
 אֶחָד עֶשֶׂר סָמָנִים, סָמִים הֶרְאִשׁוֹן רוֹמֵז עַל שְׁנֵי בְשָׂמִים, וְאַחַר
 כֵּף מְנָה עוֹד שְׁלֹשָׁה בִּיחַד חֶמֶשָׁה, וְהַסָּמִים הַשְּׁנַיִם בָּא לְרַבּוֹת עוֹד
 כְּמוֹ אֵלוֹ, הֵרִי עֲשָׂרָה, וּלְבוֹנָה הִיא הָאֶחָד עֲשָׂרָה. וְהַסֵּבָה שֶׁלֹּא
 הִזְכִּיר הַכֶּתוּב בְּפֶרוֹשׁ אֵת כָּל הַסָּמָנִים כִּיּוֹן שְׂאֵלוֹ הָאֶרְבָּעָה
 שֶׁהִזְכִּיר הֵם הָעֵקָרִים שֶׁבָּהֶם עוֹלָה עֲנַן עֲשׂוֹן קִטְרֹת וּשְׂאֹר
 הַבְּשָׂמִים נוֹתְנִים אֵת הָרִיחַ הַטּוֹב (רַמְבַּ"ן). בַּד בְּבַד יְהִיָּה: שְׁוִים
 בְּמִשְׁקָלָם. שִׁיְהִיו שְׁוִים בְּמִשְׁקָל כְּמִשְׁקָלוֹ שֶׁל זֶה כֵּף מִשְׁקָלוֹ שֶׁל
 זֶה (שְׁמוֹת ל', ל"ד). הַמָּלִים "סָמִים נִטָּף וּשְׁחַלַּת וְחִלְבְּנָה סָמִים
 וּלְבֵנָה זָכָה", בְּגִימַטְרִיא "אֲבָרָהֶם יִצְחָק יַעֲקֹב מִשֶּׁה אֶהְרֹן יוֹסֵף
 וְדוֹד" שֶׁהֵם הַשְּׁבַע רוֹעִים, וּבְזֶה שְׂאוֹמְרִים אֵת פְּרִשְׁתַּת הַקִּטְרֹת
 מִמִּשְׁיָף עַל עֲצָמוֹ עֲזוֹת דְּקֻדְשָׁה לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם, (ס"ו עַת רַצוֹן).
 וְעִשִׂיתָ אֹתָהּ קִטְרֹת: הֵכֵן מֵהֶם קִטְרֹת. רֶקַח מְעִשָׂה רֶקַח:
 מְעוֹרָבָת וּכְתוּשָׁה כְּמִעֲשֵׂה הָאֶמֶן. מְמַלֵּחַ: מְעַרְבֵב הַיִּטֵּב
 שֶׁלֹּא יְהִיָּה נֶכֶר מִיְּנֵי הַסָּמָנִים. טְהוֹר קֹדֶשׁ: וְיִהְיֶה טְהוֹר
 וְקָדוֹשׁ: וּשְׁחַקְתָּ מִמֶּנָּה הֶדֶק: לְשַׁחֵק הַכֹּל דֶּק דֶּק. וְנִתְתָּה
 מִמֶּנָּה לְפָנֵי הָעֵדוּת: בְּכַפּוֹר יִקְטִיר לְפָנֵי אַרְוֹן הָעֵדוּת בְּקֹדֶשׁ
 הַקֹּדְשִׁים. בְּאֵהָל מוֹעֵד: מְזַבֵּחַ הַפְּנִימִי הוּא מְזַבֵּחַ הַזֶּהָב
 שֶׁבְּהִיכָל, זֶה - בְּשָׂאֵר יְמוֹת הַשָּׁנָה. אֲשֶׁר אֵינְעֵד לָךְ שְׂמָה:
 בְּמָקוֹם שֶׁאֲדַבֵּר עִמָּךְ.

אוֹעֵד לָךְ שְׁמָה קֹדֶשׁ קְדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם: וְנֹאמֵר: וְהַקְטִיר
עָלָיו אֶהְרֹן קַטְרֶת סַמִּים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר בְּהִיטִיבוֹ אֶת-הַנֶּרֶת
יִקְטִירָנָה: וּבַהֲעֵלַת אֶהְרֹן אֶת-הַנֶּרֶת בֵּין הָעֲרָבִים יִקְטִירָנָה
קַטְרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה ^{אֶהְיֶה לָכֶם} לְדֹרֹתֵיכֶם:

פְּרֹשֶׁת לַמּוֹד הַקְטֹרֶת בַּחֲזוֹ"ל

תָּנוּ רַבָּנָן פְּטוּם הַקְטֹרֶת בִּיצֵד. שֶׁלֹּשׁ מְאוֹת וְשִׁשִּׁים

בְּאוֹר רֵיחַ נִיחֹחַ

קֹדֶשׁ קְדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם: כִּשְׁתַּכִּינוּ תַעֲשׂוּ אוֹתָהּ כְּרֹאוֹי, קֹדֶשׁ
קְדָשִׁים הִיא הַקְטֹרֶת, וְרֹאוּיָהּ לְהַקְרִיבָהּ. וְנֹאמֵר וְהַקְטִיר עָלָיו:
(שְׁמוֹת ל, ז-ח) וְנֹאמֵר: וְהַקְטִיר עָלָיו אֶהְרֹן קַטְרֶת סַמִּים בַּבֶּקֶר
בַּבֶּקֶר: בְּכָל בֶּקֶר וּבִבְקָר. בְּהִיטִיבוֹ אֶת הַנֶּרֶת: לְאַחַר שְׁנֵקָה אֶת
כּוֹסוֹת הַשֶּׁמֶן - בְּזִיכֵי וּקְנֵי הַמְּנוֹרָה. יִקְטִירָנָה: בַּבֶּקֶר מִחֻצִּית
מְנָה, עַל הַמְּזֻבַּח הַפְּנִימִי. וּבַהֲעֵלַת אֶהְרֹן אֶת הַנֶּרֶת בֵּין
הָעֲרָבִים יִקְטִירָנָה: וְכִשְׁיִדְלִיק הִכָּהֵן אֶת הַנֶּרֶת בַּפֶּעַם הַשְּׁנִיָּה בֵּין
הָעֲרָבִים, יִקְטִיר אֶת הַחֻצִּי הַשְּׁנִי שֶׁל הַקְטֹרֶת קַטְרֶת תָּמִיד לִפְנֵי
יְהוָה: בְּכָל יוֹם גַּם בְּשַׁבַּת וְיוֹם הַכַּפּוּרִים. לְדֹרֹתֵיכֶם: לְדוֹרוֹת
עוֹלָם בְּלֵי הַפֶּסֶק, וְכִשְׁאִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מְקִימִים עַל יְדֵי קְרִיאָתָהּ,
כַּנֶּאֱמָר וְנִשְׁלְמָה פְּרִים שְׁפֹתֵינוּ. תָּנוּ רַבָּנָן: (מסכת כריתות דף ו, ו)
ירושלמי יומא פ"ד ה"ה, בית יוסף או"ח סימן קל"ג, שער הכוונות דף י"ג טור
א, טור ד). מִי שֶׁצָּרִיף לְתַשׁוּעַת אֵיזָה דְבָר יִשְׁאַל בְּקִשְׁתּוֹ בְּלִשׁוֹן
הַקֹּדֶשׁ קֹדֶם "תָּנוּ רַבָּנָן", וְכִשְׁיֹאמֵר הַכֹּל בְּכוּנָה וּבְדַקְדּוּק הַתְּבוּת,
יִהְיֶה עֵת רְצוֹן שְׁיִמְלֵא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כָּל בְּקִשְׁתָּנוּ לְטוֹבָה (סְדוּר
יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל). תָּנוּ רַבָּנָן: שָׁנוּ רַבּוֹתֵינוּ. פְּטוּם הַקְטֹרֶת: עֲרוּב
וְתַקְוֹן סַמְנֵי הַקְטֹרֶת - כְּתִישָׁה וְתַקְוֹן בִּיצֵד: בְּאֵיזָה אִפְּן הֵיטָה
נַעֲשִׂית? שֶׁלֹּשׁ מְאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשִׁמּוֹנָה מְנִים הֵיוּ בָּהּ: סֵף כָּל

וְשִׁמּוֹנָה מְנִים הָיוּ בָּהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה
 כְּמִנֵּין יְמוֹת הַחֲמָה מְנָה בְּכָל יוֹם. מִחֲצִיתוֹ בְּבִקְרָא
 וּמִחֲצִיתוֹ בְּעֶרְבַּי. וְשִׁלְשָׁה מְנִים יְתָרִים שְׁמָהֶם מְכֻנִּים כִּהְיוּ
 גְּדוֹל וְנוֹטֵל מֵהֶם מְלֵא חֲפָנָיו בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. וּמִחֲזִירָן
 לְמִכְתָּשֶׁת בְּעֶרְבַּי יוֹם הַכַּפּוּרִים כְּדֵי לְקַיֵּם מִצְוֹת דְּקָה מִן
 הַדְּקָה. וְאַחַד עֶשְׂרֵם סְמָנִים הָיוּ בָּהּ. וְאַלּוֹ הֵן (טוב למנותם

באור ר"ח נחמה

האחד עשר סמנים ביחד, כדי שיגיע מנה אחד לכל יום כמנין
 365 ימות החמה, ועוד שלשה מנים יתרים כמבאר להלן.
 שלש מאות ושישים וחמשה כמנין ימות החמה, מנה בכל יום:
 כלומר, בכל יום מקטירים מנה אחד מסך תערכת הסממנים,
 [מנה הוא מאה דינרים, והדינר משקלו דרהם וחצי, ומשקל
 דרהם הוא 64 שעורות בינוניות, כלומר, מנה = 480 גרם, סך
 הכל 176.64 קילוגרם]. מחציתו בבקר ומחציתו בערב: חצי
 מנה בבקר וחצי מנה בערב. ושלשה מנים יתרים: נשארו
 שלשה מנים עודפים על סך 365 ימות השנה. שמהם: מתוך
 הג' מנים. מכניס בהן גדול: לוקח ומכניס להקטיר קטרת
 ביום הכפורים בקדש הקדשים. מלא חפניו ביום הכפורים:
 בכמות מלא החפן של כפות ידיו ומחזירן למכתשת בערב
 יום הכפורים: כותשם שוב בכתישה דקה בערב יום הכפורים
 להכניס למצות הקטרת ביום הכפורים. כדי לקיים מצות דקה
 מן הדקה: כדי לקיים את מצות עבודת יום הכפורים הנעשית
 בקטורת שצריכה להיכתש דק יותר מבימות השנה. ואחד
 עשר סממנים היו בה: ואחר עשר סוגי סממנים יש בה כמו
 שצותה התורה (כמבאר בבאור לעיל). צריך למנות הסממנים

באצבעותיו) (א) הַצָּרִי. (ב) וְהַצְפוֹרֵן. (ג) וְהַחֲלֻבָּנָה.
 (ד) וְהַלְבוֹנָה. מִשְׁקַל שְׁבַעִים שְׁבַעִים מָנֶה. (ה) מִזֶּה. (ו) וְקִצְיֵעָה. (ז) וְשִׁבּוֹלֶת גֵּרֵד. (ח) וְכַרְפוֹם. מִשְׁקַל שְׁשֵׁה עָשָׂר עָשָׂר שְׁשֵׁה עָשָׂר מָנֶה. (ט) קוֹשֶׁט שְׁנַיִם עָשָׂר.
 (י) קְלוֹפָה שְׁלֹשָׁה. (יא) קִנְמוֹן תְּשַׁעֲהָ. בּוֹרִית בְּרִשְׁיָא

באור ריה ניהוח

באצבעות הידים אחד לאחד, כדי שלא ידלג [יחסר] חס ושלום אחד מהם (פרי עץ חיים שער עולם העשיה פ"ה). וימנה את כולם באצבעות יד הימין דוקא (בן איש חי). ואלו הן: אלו הן שמות הסממנים. א. הצרי: הנטף ב. והצפורן: היא השחלת שהוא שרש בשם שצבעו שחור. ג. והחלבנה: הכתובה בפסוק היא שרף, היוצא מהאילנות שריחו רע. ד. והלבונה: היא המזכרת בפסוק לבונה זפה, בשם הזב מהעצים בארצות החם על ידי שמכים בעץ וזב ממנו קצף. משקל שבעים שבעים מנה: כלומר: מכל אחד ואחד 70 מנה, כמו שכתוב בפסוק בד בבד יהיה שיהיה משקלם שוה [של ארבעת הסממנים המזכרים בפסוק], וארבע פעמים 70 הם 280 מנה, סך הכל 134.4 קילוגרם. ה. מור: בשם המופק משרף עץ המור. ו. וקציעה: שרש עשב שריחו נודף מאד כשנשרף. ז. ושבולת גרד: [שם בשם] ח. וכרפום: עשב ריחני. משקל ששה עשר ששה עשר מנה: משקל כל אחד מאלו הארבעה 16 מנה, סך הכל 64 מנה שהם יחד 30.72 קילוגרם. ט. קשט: שרש עשב שצבעו לבן וריחו משבח ביותר ונודף למרחוק. שנים עשר: 12 מנה, שהם 5.76 קילו. י. קלופה: קלפת עץ שלשה: 3 מנים, שהם 1.44 קילו. יא. קנמון: עץ

תִּשְׁעָה קִבּוּי. יֵין קִפְרִיסִין סְאִין תְּלַת וְקִבּוּי תְּלַתָּא.
וְאִם לֹא מִצָּא יֵין קִפְרִיסִין מִבֵּיא חֲמַר חִיּוּר עֲתִיק.

באור ריה ניהוח

בשם ששמו קנמון תשעה. 9 מנים שהם 4.32 קילו כאן
מנו חז"ל את מגין המנים כדי לבאר איך מגיעים לשלש מאות
ששים ושמונה מנים, ארבעה הראשונים שבעים מנה כל אחד
כפול 4 הם: 280 מנים, ארבעה השניים כל אחד 16 כפול 4
ביחד הם 64 מנים, נחבר 280 ועוד 64 ועוד 12 של הקושט
ועוד 3 של קלופה, ועוד 9 של קנמון סך הכל הם: 368 מנים
המיעדים מנה לכל יום ושלושה ליום הכפורים. מכאן ואלך
מונה דברים שערכו בקטורת לתקנם היטב ואינם ממגין האחד
עשר סמנים. בורית כרשינה. מין עשב שבא לתקן את
הציפורן תשעה קבין: כ-8 קילוגרם. יין קפריסין: יין הבא
מעיר קפריסין, או מפרי ששמו קפרס. סאין תלת וקבין
תלתא: באור: היו לוקחים מין זה שלש סאים ושלוש קבים,
שהם שעור שלש וחצי סאין, כיון שכל סאה היא שש קבין,
ושלש קבין הוא חצי סאה. סך הכל שלש וחצי סאין. שהוא גם
כן עשרים ואחד קבין. (וכל סאה היא 5.553 קילוגרם כפול שלש וחצי
סאין סך הכל 19.435.5 קילוגרם, והוא לערך 28 ליטר). וכתב בשפת אמת
מסכת כריתות (דף ו ע"א) דמה שאמר כאן סאין תלת וקבין תלת,
ולא 21 קבין כמו שאומר לעיל בורית כרשינה תשעה קבין, לפי
שצריך לשקול ג' סאין בפני עצמם וג' קבין בפני עצמם. עין
שם. ולא באר מה הטעם. יעין שם. ויש אומרים שנקטה
הברייתא לשון זה לתפארת המליצה. [ונסח בני אשכנז כאן
הוא: יין קפריסין סאין תלתא וקבין תלתא. והוא ענין אחד
לשון זכר ונקבה].

מֶלַח סְדוּמִית רֹבֵעַ. מֵעֵלָה עֶשֶׂן כָּל שְׁהוּא. רַבִּי נֶתָן
הַבְּבִלִי אוֹמֵר אֵף כַּפַּת הַיֶּרְדֵּן כָּל שְׁהִיא. אִם נֶתָן בָּהּ
דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. וְאִם חֶסֶר אַחַת מִכָּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיתָה:
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הַצָּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שָׂרָף הַנוֹטֵף
מֵעֲצֵי הַקְּטָף. בּוֹרִית כְּרִשְׁיָנָה לָמָּה הִיא בָּאָה כְּדֵי לְשַׁפּוֹת

באור ריה ניהוח

עֵתִיק: אִם לֹא נִמְצָא יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא בְּמִקְוֹמוֹ, יֵין לְבָן וְלֹא
אָדָם, יֵשֶׁן וְחֹזֵק בְּיוֹתֵר. מֶלַח סְדוּמִית רֹבֵעַ: מֶלַח גֶּסֶה (כָּל בּו
סִימָן ל"ח) הוּא חֲרִיף בְּיוֹתֵר, מֶלַח מִסְדוּם. מֵעֵלָה עֶשֶׂן כָּל
שְׁהוּא: שֵׁם עֶשֶׂב מִיַּחַד, בְּכַמּוֹת מוֹעֵטָה, הַגּוֹרֵם לְעֶשֶׂן לְעֹלוֹת
יָשָׁר וְזָקוּף בְּלֵי לְנֹטוֹת כְּמַקְל, כְּדֵי שִׁיְהִי עֶשֶׂן הַקְּטָרֶת מִתַּמֵּר
וְעוֹלָה. רַבִּי נֶתָן הַבְּבִלִי אוֹמֵר: אֵף כַּפַּת הַיֶּרְדֵּן כָּל שְׁהִיא: רַבִּי
נֶתָן הַבְּבִלִי אוֹמֵר שְׁהוֹסִיפוּ לְתַת בַּקְּטוֹרֶת גַּם עֶשֶׂב הַגְּדֵל עַל
שַׁפַּת הַיֶּרְדֵּן כְּדֵי לְהוֹסִיף בָּהּ רִיחַ טוֹב. אִם נֶתָן בָּהּ: בַּקְּטוֹרֶת.
דְּבַשׁ פְּסָלָהּ: מְלַהֵקטִירָה, הַגַּם שְׁמֵרְבָה וּמוֹסִיף בְּרִיחָה מְאֹד.
וְאִם חֶסֶר אַחַת מִכָּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיתָה: אִם הַחֲסִיר הַשִּׁיעוֹר
מִכָּל אֶחָד עֶשֶׂר סַמְמָנִים חַיֵּב מִיתָה, מִפְּנֵי שְׁנַעֲשִׁית קְטָרֶת זָרָה
וְהַמְקַטֵּר קְטָרֶת זָרָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ חַיֵּב מִיתָה. רַבֵּן שְׁמַעוֹן
בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: הַצָּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שָׂרָף הַנוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף:
הוּא שָׂרָף הַנוֹטֵף מֵעֲצֵי הָאֶפְרַסְמוֹן. בּוֹרִית כְּרִשְׁיָנָה לָמָּה הִיא
בָּאָה: הִרִי הִיא אֵינָה מִסַּמְמָנֵי הַקְּטָרֶת, וְלָמָּה בָּאָה? כְּדֵי
לְשַׁפּוֹת בָּהּ אֶת הַצְּפוּרָן כְּדֵי שִׁתְּהָא נְאָה: כְּדֵי לְעֲשׂוֹת אֶת
הַצִּיפּוֹרָן חָלֵק וּמַצְהִיר כְּצִיפּוֹרָן הָאָדָם. - מִפְּנֵי שֶׁהַצִּיפּוֹרָן יוֹצֵאת
מְלַכְלַכְת וּמוֹשַׁחֶרֶת וְאִם יִשָּׂאֵר בְּלַכְלוּךְ קַלְקַל אֶת רִיחָה הַטוֹב.
יֵין קַפְרִיסִין: יֵשׁ מִפְּרָשִׁים שְׁאֵינוֹ יֵין, אֶלָּא מִשְׁקָה הַיּוֹצֵא מֵאֵילָן

בַּה אֶת הַצִּפּוֹרֵן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נְאֻה. יִיזן קִפְרִיסִין לְמָה הוּא בָא כְּדֵי
לְשֵׁרוֹת בּו אֶת הַצִּפּוֹרֵן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עֲזָה. וְהֵלֵא מִי רִגְלִים יִפִּין
לָה אֶלֵא שְׂאִין מְכַנְסִין מִי רִגְלִים בְּמִקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכְּבוֹד:

תַּנְיָא רַבִּי נֶתַן אוֹמֵר כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק אוֹמֵר הֵדֵק הַיֵּטֵב.
הַיֵּטֵב הֵדֵק. מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל יִפָּה לְבִשְׂמִים. פִּטְמָה
לְחֻצָּאִין כְּשֶׁרָה. לְשִׁלִּישׁ וּלְרַבִּיעַ לֹא שְׂמַעְנוּ. אָמַר רַבִּי

באור ריה ניהוח

שְׂשֵׁמו "קִפְרִיס", וְהוּא עֵז מִכָּל מִשְׁקָה פְּרוֹת (רש"י בְּרֻכּוֹת לו).
לְמָה הוּא בָא כְּדֵי לְשֵׁרוֹת בּו אֶת הַצִּפּוֹרֵן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עֲזָה: כְּדֵי
שִׁיֵּהָ רִיחַ הַצִּיפּוֹרֵן חֲזֵק בְּיוֹתֵר. וְהֵלֵא מִי רִגְלִים: גַּם מִים
מִמַּעַיִן שְׂשֵׁמו רִגְלִים. יִפִּין לָה: לְחֻצָּאִין בְּהֵם אֶת הַצִּיפּוֹרֵן.
אֶלֵא שְׂאִין מְכַנְסִין מִי רִגְלִים בְּמִקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכְּבוֹד: שְׂזֵהוּ גִנְאֵי
לְהַכְנִיס לְעֲזָרָה מִפְּנֵי שְׂשֵׁמו מְגַנָּה. **תַּנְיָא**: שְׂנִינוּ בְּבִרְיָתָא.
רַבִּי נֶתַן אוֹמֵר: כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק בְּשַׁעַת שְׁחִיקַת הַסְּמָמִים לְהַיּוֹתֵם
דְּקִים וְטַחוּנִים. אוֹמֵר הֵדֵק הַיֵּטֵב, הַיֵּטֵב הֵדֵק: הָאִישׁ הַשׁוֹחֵק
וְכוֹתֵשׁ אוֹתָם אוֹמֵר בְּשַׁעַת הַשְּׁחִיקָה וְהַכְּתִישָׁה, הֵדֵק הַיֵּטֵב,
הַיֵּטֵב הֵדֵק. מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל: הַיּוֹצֵא מִפִּיו בְּשַׁעַת הַשְּׁחִיקָה
וְהַכְּתִישָׁה. יִפָּה לְבִשְׂמִים: מוֹעִיל לְנִיחוּחַ הַבִּשְׂמִים לְהַרְבוֹת
רִיחָן. פִּטְמָה לְחֻצָּאִין, כְּשֶׁרָה: הֵינּוּ אִם לְקַח וְהַכִּין לְקַטְרֵת
חֻצֵי הַמִּדְּבָה שֶׁל כָּל אֶחָד מֵהַסְּמָמִים כְּגוֹן 35 מְנָה שֶׁל הַצִּרִי
וְהַצִּיפּוֹרֵן בְּמִקּוֹם 70, ו-8 שֶׁל מוֹר וְקִצִּיעָה וְכוּ' בְּמִקּוֹם 16 וְכֵן
כוֹלֵם, כְּשֶׁרָה. לְשִׁלִּישׁ וּלְרַבִּיעַ לֹא שְׂמַעְנוּ: אֲבָל אִם לְקַח רַק
כַּמּוֹת שֶׁל שְׁלִישׁ אוֹ רִבַּע לֹא שְׂמַעְנוּ אִם כְּשֶׁרָה. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה זֶה הַכֵּלֵל: כֵּאֵן אָמַר רַבִּי יְהוּדָה כָּלֵל בְּשַׁעַר הַקַּטְרֵת.

יְהוּדָה זֶה הַכֶּלֶל אִם כַּמְדָּתָה כְּשֶׁרָה לַחֲצֵאִין. וְאִם חֶסֶר

אַחַת מִכָּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיָּתָה:

תָּנִי בַר קַפְרָא אַחַת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה הֵיָתָה

בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לַחֲצֵאִין. וְעוֹד תָּנִי בַר קַפְרָא אֱלוֹ

הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קָרְטוּב שֶׁל דְּבַשׁ אִין אָדָם יָכוֹל לַעֲמוֹד

מִפְּנֵי רִיחָהּ. וְלָמָּה אִין מְעַרְבִין בָּהּ דְּבַשׁ מִפְּנֵי שְׁהַתוֹרָה

באור ריח ניחוח

אם כַּמְדָּתָה כְּשֶׁרָה לַחֲצֵאִין: אם לָקַח מִכָּל סִימֵן וְסִימֵן כְּפִי

מְדָתוֹ, וְחָלַק אוֹתוֹ לַחֲצֵי בֵיחַס שָׁנָה לְפִי עֶרְפֶּס, כְּשֶׁרָה. וְאִם

חֶסֶר אַחַת מִכָּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיָּתָה: אָבֵל אִם חֶסֶר מִהַשִּׁיעוֹר.

מִכָּל אֶחָד עֶשֶׂר הַסַּמְמָנִים: הַכּוֹנֵה אִם פָּחַת אוֹ הוֹתִיר בֵּין בְּכֻלָּהּ

בֵּין בְּחֻצְיָהּ לְפִי הַיַּחַס לְשֶׁאֵר הַסַּמְמָנִים כְּגוֹן שְׁנַתֵּן מֵאֶחָד

מִהַסַּמְמָנִים מְנָה יוֹתֵר מִחֻצְיוֹ, אָבֵל מֵאֶחָד נָתַן מְנָה פָּחוֹת מִחֻצְיוֹ,

הַגַּם שֵׁשׁ סֵךְ הַכֹּל שְׁעוֹר שֶׁל 184 מְנִים שֶׁהֵם חֻצֵי 368 בְּכֹל זֹאת

פְּסוּל, אָבֵל אִם לָקַח מִכָּל סַמְמָן חֻצֵי בְּדִיּוּק - כְּשֶׁרָה (ירושלמי יומא

פ"ד ה"ה). תָּנִי בַר קַפְרָא: אַחַת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה הֵיָתָה

בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לַחֲצֵאִין: בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים הֵיָה לּוֹקַח כֶּהֵן גְּדוֹל

חֶפֶן בְּיָדוֹ וְלָכֵן הָיוּ נֹשְׂאִים שִׁירִים בְּכֹל שָׁנָה. לְאַחַר 60-70 שָׁנָה

הָיוּ מְצַטְבְּרִים הַשִּׁירִים לְשְׁעוֹר שֶׁל חֻצֵי כַּמּוֹת (184 מְנִים) וְלָכֵן

בְּאוֹתָהּ שָׁנָה הָיוּ מְכִינִים רַק חֻצֵי מִהַכַּמּוֹת. וְעוֹד תָּנִי בַר

קַפְרָא, אֱלוֹ הֵיָה נוֹתֵן בָּהּ קָרְטוּב שֶׁל דְּבַשׁ: קָרְטוּב הוּא מְדָה

קִטְנָה כֶּ-5 גָרָם. אִין אָדָם יָכוֹל לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רִיחָהּ: הַטּוֹב

בְּיוֹתֵר, כִּי עָרוּב הַדְּבַשׁ גּוֹרֵם לְרִיחַ טוֹב וְחֻזְקוֹ, וְהֵיָה רִיחָהּ נוֹדֵף

בְּיוֹתֵר. וְלָמָּה: אִם כֵּן. אִין מְעַרְבִין בָּהּ דְּבַשׁ מִפְּנֵי שְׁהַתוֹרָה

אָמְרָה כִּי כָל שְׂאֵר: הַמְחַמֵּץ.

אמרה כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה
 ליהוה יאהרונה יאהרונה:

באור ר"ח נחום

וְכֹל דְּבֶשׁ: דְּבֶשׁ הוּא כּוֹלֵל כָּל מִינֵי מְתִיקָה בֵּין דְּבֶשׁ דְּבוּרִים אוּ
 דְּבֶשׁ תְּמָרִים וְכֹל הַפְּרוֹת בְּכֻלָּל (עץ יוסף). לֹא תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ
 אִשָּׁה לֵה': קָרְבֵן הַנְּשָׂרָף לַהֶשֶׁם, וְרַק מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה צִוְּתָהּ, הַגֵּם
 שְׁלֵעִינִי בְּשׂוֹר וְדָם נִרְאֶה שֶׁהוּא דָּבָר טוֹב, אֵין עוֹשִׂים כֵּן וְכֵן הוּא
 בְּכֹל צְוִיֵי הַתּוֹרָה שְׂצָרִיף לִהְיוֹת צָמוּד לְדַבְרֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 בַּתּוֹרָה בְּלִי חֻכְמוֹת. וַיֵּשׁ שֶׁנִּתְּנָנוּ טַעַם שְׂאִין לְעָרֵב בְּקָרְבָּנוֹת
 וּבִמְנַחֲתוֹת שְׂאוֹר כִּי הוּא סֶמֶל הַגְּאֹוָה, וּדְבֶשׁ הוּא סֶמֶל הַתְּעַנּוּגוֹת,
 הַפְּסוּלִים וְאֵינֶם רְצוּיִם לְעִבּוֹדַת ה', כְּמוֹ שְׂאֵמְרוֹ חו"ל: (בְּתַנּוּ דְּבֵי
 אֱלֹהֵי כ"ו): עַד שְׂאֵדָם מִתְּפַלֵּל עַל דְּבַרֵי תּוֹרָה שֶׁיִּכְנָסוּ בְּתוֹךְ מַעְיֹ
 יִתְפַּלֵּל עַל אֲכִילָהּ וּשְׂתִיָּה שְׁלֹא יִכְנָסוּ בְּתוֹךְ מַעְיֹ, (מִסְלַת יְשָׁרִים
 פָּרָק י"ג). וּבַתּוֹסְפוֹת כְּתוּבוֹת (דף קד.): דְּאֵמְרִינֵן בְּמַדְרָשׁ עַד שְׂאֵדָם
 מִתְּפַלֵּל שֶׁיִּכְנָס תּוֹרָה לְתוֹךְ גּוֹפּוֹ יִתְפַּלֵּל שְׁלֹא יִכְנָסוּ מַעַדְנִים
 לְתוֹךְ גּוֹפּוֹ. מִכָּאֵן רוֹאִים כְּמָה צָרִיף אָדָם לְהִתְרַחֵק מִעֵינּוּגִים כְּדֵי
 לְזַכּוֹת לַתּוֹרָה, וְכֵן לִהְיוֹת עֲנִיּוֹ בְּתַכְלִית. כְּדֵאֵמְרוּ חו"ל בְּכְמָה
 מְקוּמוֹת, וּבְאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ (בְּמַדְבָּר כ"א, י'): וְאוֹמְרוּ וּמִמְדַּבֵּר
 מִתְּנָה - פָּרוּשׁ מַה שְׂזָכוּ נוֹחֲלֶיהָ, לֹא זָכוּ אֲלָא לְצַד שֶׁהָיוּ
 מִחֻשְׁבִּינֵי עֲצָמָן כְּמַדְבָּר, וּכְמוֹ שֶׁפָּרְשָׁנוּ בְּפֶסוּק וַיַּחֲנוּ בְּמַדְבָּר
 (שְׁמוֹת י"ט ב), שֶׁהַתּוֹרָה אֵינָה נִקְנִית אֲלָא בְּאִמְצָעוֹת הָעֲנָוָה
 וְהַשְּׁפָלוּת. "וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם אִם כֵּן אֶפּוֹא זֹאת
 עֲשׂוּ קָחוּ מִזְמַרְתְּ הָאָרֶץ בְּכֻלֵּיכֶם וְהוֹרִידוּ לִאִישׁ מִנְּחָה (נְעוּרֵירוֹן)
 מַעֲט צָרִי וּמַעֲט דְּבֶשׁ נִכְאֵת (רוט"א) וְלֹט בְּטַנִּים וּשְׂקָדִים",
 (צְדוֹנְלִב"ש). (בְּרֵאשִׁית מ"ג, י"א).

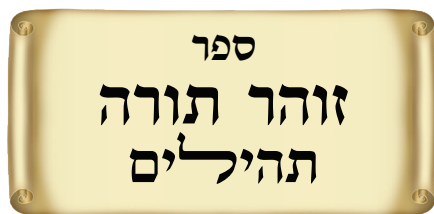
(שְׁעַר הַכְּנֻוֹת דף י"ד ע"ב, עוֹד יוֹסֵף ח' מִקְזָן ד')

יְהוָה יאהרונגהי אִיֹּן רַבִּל הַתְּהִי וְיִהְיֶה צְבָאוֹת עֲמָנוּ. מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי
אִיֹּן רַבִּל וְהַתְּהִי וְיִהְיֶה יַעֲקֹב סֶלָה: **יְהוָה** יאהרונגהי אִיֹּן רַבִּל וְהַתְּהִי וְיִהְיֶה
 צְבָאוֹת. אֲשֶׁרִי אָדָם בְּטַח בָּךְ: **יְהוָה** יאהרונגהי אִיֹּן רַבִּל וְהַתְּהִי וְיִהְיֶה
 הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם-קְרָאֵנוּ; וְעֲרָבָה לִיהוָה
 יאהרונגהי אִיֹּן רַבִּל וְהַתְּהִי וְיִהְיֶה מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם. פִּימִי עוֹלָם
 וּכְשָׁנִים קִדְמִנִיּוֹת:

וְזֶה לְשׁוֹן הַתְּפִלָּה שֶׁתִּקְרָא הַשֶּׁל"ה הַקָּדוֹשׁ זי"ע לְאַמְרָה אַחַר אֲמִירַת
 פִּטוּם הַקְּטֹרֶת:

רְבוֹז הָעוֹלָמִים, גְּלוֹי וַיְדוּעַ לְפָנַי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ אֲשֶׁר
 בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בָּאֵנוּ לְחִלּוֹת פְּנִיךָ
 שֶׁתַּעֲצֹר הַמִּגְפָּה וְהַמְשַׁחִית מֵעֲלֵינוּ, וְלֹא תִתֵּן הַמְשַׁחִית
 לָבוֹא אֶל בְּתִינוּ, וְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל טַפְּנוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ וְעַל
 כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵינוּ
 כְּעֵינֵינוּ שֶׁנֶּאֱמַר תִּכּוֹן תְּפִלָּתִי קִטְרַת לְפָנֶיךָ מִשָּׂאת כְּפִי
 מִנְחַת עֶרֶב, וּכְמוֹ שֶׁקִּבַּלְתָּ קִטְרַת הַסַּמִּים שֶׁהִקְטִיר לְפָנֶיךָ
 אַהֲרֹן הַכֹּהֵן כְּאֲשֶׁר הִחֵל הַנֶּגֶף בָּעַם שֶׁנֶּאֱמַר וַיַּעֲמֵד בֵּין
 הַמָּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר הַמִּגְפָּה, וְכֵן פָּנַחְס שֶׁנֶּאֱמַר
 וַיַּעֲמֵד פָּנַחְס וַיִּפְלֵל וַתַּעֲצֹר הַמִּגְפָּה וְכֵן דָּוִד שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּבֶן
 שָׁם דָּוִד מִזְבֵּחַ לַיהוָה יאהרונגהי אִיֹּן רַבִּל וְהַתְּהִי וְיִהְיֶה וַיַּעַל עוֹלוֹת
 וּשְׁלָמִים וַיַּעֲתֵר יְהוָה יאהרונגהי אִיֹּן רַבִּל וְהַתְּהִי וְיִהְיֶה לְאַרְצֵנוּ וַתַּעֲצֹר
 הַמִּגְפָּה מֵעַל יִשְׂרָאֵל כִּי אֶתָּה אֲבִינוּ וְלָךְ תְּלוֹיּוֹת עֵינֵינוּ,

בעזרת השם יתברך שמו
בזכות התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

תיקוני זוהר תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב - השמטה

א

"אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים וְגו'" (תהלים פרק א פסוק א), אֲשֶׁרִי וּתְהַלֵּתוּ שֶׁל הָאִישׁ – אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים, בְּדֶרֶךְ חַטָּאִים לֹא עָמַד וּבְמוֹשָׁב לְצִים לֹא יָשָׁב.

"אֲשֶׁרִי הָאִישׁ", וְאִיהוּ אַהֲי"ה אֲשֶׁר אַהֲי"ה, רִישָׁא לְכָל (דף כז ע"ב) רִישִׁין, וְעֵלָה אַתְמַר (שיר ז, ו) "רִאשֶׁךְ עֲלִיךְ כַּכְרָמֶל" וְדָא תְפִלִּין דְרִישָׁא, "וְדִלַּת רִאשֶׁךְ כְּאַרְגָּמָן" דָּא תְפִלִּין דְיָד, וּבִיָּה מְשַׁבְּחִין לְבַת בְּהַאי אֲשֶׁרִי, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (בְּרֵאשִׁית ל, יג) "בְּאֲשֶׁרִי כִי אֲשֶׁרוֹנִי בְּנוֹת". מֵאן זְכִי לְאֵעֲלָא תַמָּן, "אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים" (תהלים א), דְאִיהִי עֲצָה בִישָׁא מְסֻטָּרָא דְעֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע, "וּבְדֶרֶךְ חַטָּאִים לֹא עָמַד", מֵאן דֶּרֶךְ חַטָּאִים הֵיחָא דְאַתְמַר בְּהַ (מְשָׁלִי ל, כ) "כֵּן דֶּרֶךְ אִשָּׁה מְנֹאֲפֶת, אֲכֹלָה וּמְחַתָּה פִּיהָ וְגוֹמֵר", "וּבְמוֹשָׁב לְצִים לֹא יָשָׁב", מֵאן מוֹשָׁב לְצִים, דָּא לִילִי"ת אִימָן דְעָרַב רַב, דְאִיהִי מְטַמְּאָה כְּנֻדָּה בְּמוֹשָׁבָה, וְכֵן עָרַב רַב מְטַמְּאִין בְּמוֹשָׁבָם לְצַדִּיקָא דִּיתְבִּין בִּינֵיהוּ כְּנֻדָּה. וּמֵאן דְאַתְדַּבֵּק

בְּהַאי אֲשֶׁרִי, דְּאִיהוּ כְּתָרָא וְרִישָׁא דְּאֹרִייתָא, אֲתָמַר בֵּיה (תהלים א, ג) "וְהִיָּה כַּעֲץ שְׁתּוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם", וְדָא עֵץ חַיִּים, דְּאֲתָמַר בֵּיה "וְעֲלֵהוּ לֹא יָבוּל".

"אֲשֶׁרִי הָאִישׁ", הוּא אֱהִי"ה אֲשֶׁר אֱהִי"ה, רֵאשׁ לְכָל הָרָאשִׁים, וְעֲלִיָּה נֶאמַר (שיר ז) "רֵאשֶׁךְ עֲלִיךָ כַּכַּרְמֶל", וְזֶה תְּפִלִּין שֶׁל רֵאשׁ, "וְדָלַת רֵאשֶׁךְ כַּאֲרָגְמָן", זו תְּפִלִּין שֶׁל יָד, וְכוּ מְשֻׁבָּחִים לְבַת בְּזֵה הָאֲשֶׁרִי [וְעַל כֵּן בְּרֵאשִׁית שֵׁם אֲשֶׁרִי שֵׁם בְּת] זֶה הוּא שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית ל) "בְּאֲשֶׁרִי כִּי אֲשֶׁרִי בְּנוֹת" [הֵם הַצְּדִיקִים שְׁמַעְלִים אֶת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה]. מִי זֹכֵה לִיכְנֵס שְׁמָה, "אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים", שְׁהִיא עֵצָה רָעָה מֵצַד שֶׁל עֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרָע. [מִי הָרְשָׁעִים, זֶה סִמָּא"ל וְנִחָשׁ]. "וּבִדְרֹךְ חֲטָאִים לֹא עָמַד", אִיזָה דְרֹךְ חֲטָאִים, זו שְׁנֵאמַר בֵּה (מְשָׁלִי ל) "כֵּן דְרֹךְ אֲשֶׁה מְנַאֲפֶת אֲכָלָה וּמַחֲתָה פִּיהָ וּגו'". "וּבְמוֹשֵׁב לְצִים לֹא יֵשֵׁב", אִיזָה מוֹשֵׁב לְצִים, זו [לִילִי"ת] אִמָּם שֶׁל עָרֵב רַב, שְׁהִיא מְטַמְּאָה כְּנֵדָה בְּמוֹשְׁבָה. [וְכֵן עָרֵב רַב"א] מְטַמְּאִים(א) x

✽ אור הזוהר ✽

(א) מטמאים במושבים, ביאור שמטמאים במושבים, שאם הצדיק יושב עמהם מטמאים אותם כנדה שמטמאה במושבים. לכן אין להצדיק לשבת איתם ביחד, כי נדבק

✽ מטעמי הזוהר ✽

(א) המצפים ומאמינים לגאולה, הם יזכו לכל הטובות המובטחות: פתח רבי יוסי ואמר, (ישעיה מא) "הֵן יִבְשׁוּ וַיִּקְלְמוּ כָל הַנְּחָרִים בְּךָ וּגו'", זמין

✽ נתיבי הזוהר ✽

א. היות וחז"ל גילו לנו שהערב רב הם המעכבים את ביאת המשיח, וכל הצרות מחמתם, והזוהר הקדוש מלא מזה בהרבה מקומות, ליקטנו מראה מקומות נרחב ובהיקף נפלא:

בְּמוֹשָׁבָם לְצַדִּיקִים שְׂיוֹשְׁבִים בֵּינֵיהֶם, כְּנִדְהָ (ב) וּמִי שֶׁמִּתְדַבֵּק בְּאוֹתוֹ
אשר", שֶׁהוּא הַכֶּתֶר וְהָרֹאשׁ שֶׁל הַתּוֹרָה, נֹאמֵר בוֹ "וְהָיָה כְּעֵץ
שֶׁתּוֹל עַל פְּלָגֵי מַיִם", וְזֶה עֵץ הַחַיִּים שֶׁנֹּאמֵר בוֹ "וְעֵלְהוּ לֹא יבּוֹל" (ג).

✧ אור הזוהר ✧

מטומאתם. עוד אפשר לומר, שהצדיק האמיתי שיושב עם הערב רב נראה בעיניהם כנדה שהיתה מופרשת, כך הצדיק מופרש מהם, כי כל מחשבותיהם של הערב רב הם רק על כסף וזהב וכבוד, כמבואר בהקדמה לעץ חיים (ראה מטעמי הזוהר הוספות למטה).

(ב) זאת אומרת שכדי לזכות להקמת שכירתא מעפרא חייבים להתרחק מהערב רב, וכדי להינצל מהערב רב, צריך לעסוק בזוהר הקדוש, כמבואר בכמה מקומות (ועיין תיקוני זוהר דף כ"א).

(ג) "ועליהו לא יבול", שהתלמידים שלו לא יבולו, כמו "שְׁמֶלְתְךָ לֹא בְלָתָה מְעֻלְיָךְ" (דברים ח, ד), שמלתך היא המצוות, הלבוש של הנשמה, כמו שכתב

✧ מטעמי הזוהר - הוספות ✧

הוספה לאור הזוהר אות א': עסק התורה שלא לשמה: והנה מה שכתב בתחלת דבריו ואפילו כל אינון דמשתדלי באורייתא כל חסד דעבדי לגרמיהו וכו'. עם היות שפשוטו מבאר, ובפרט בזמננו זה בעוונותינו הרבים

✧ מטעמי הזוהר ✧

קודשא בריך הוא למעבד לישראל כל אינון טבאן דקאמר על ידי נביאי קשוט... [עתיד הקב"ה לעשות לישראל את כל הטובות שנתבאו נביאי האמת, וסבלו עליהם בגלות...] אבל אזלין לבי מדרשות, פתחין ספרין, וחמאן כל אינון טבאן דקא מחכן, וחמאן כתיבין באורייתא דאבטח לון קודשא בריך הוא עלייהו ומתנחמין בגלותהון... [וישראל החזיקו מעמד כאשר ראו בספרים הקדושים את

✧ נתיבי הזוהר ✧

ראה: זוהר בראשית דף כה, עא. כו, עא. כז, עב. כח, עב. רסב, עב. רסג, עא. - זוהר שמות מה, עב. סז, עא. קיד, עא. קכ, עא. קכד, עא. קצ, עב. קצה, עא. קצז,

❦ אור הזוהר ❦

השלח"ק, שמהמצוות נעשות מלבושים, וידוע מה דאיתא בזוהר הקדוש, שרמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה שבתורה מכוונות נגד רמ"ח

❦ מטעמי הזוהר - הוספות ❦

אֲשֶׁר הַתּוֹרָה נַעֲשִׂית קָרְדָם לְחַתֵּךְ בָּהּ אֶצֶל קֶצֶת בְּעֵלֵי תוֹרָה אֲשֶׁר עִסְקָם בַּתּוֹרָה עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס וְהַסְפָּקוֹת יְתָרוֹת, וְגַם לְהִיּוֹתָם מְכַלְל רֹאשֵׁי יְשִׁיבוֹת, וְדִינֵי סִנְהֶדְרָאוֹת, לְהִיּוֹת שָׁמָּם וְרִיחָם נוֹדֵף בְּכָל הָאָרֶץ וְדוֹמִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם לְאֲנָשֵׁי דוֹר הַפְּלָגָה הַבּוֹנִים מְגַדֵּל וְרָאשׁוּ בְּשָׁמַיִם, וְעָקַר סִבַּת מַעֲשֵׂיהֶם הִיא מֵה שֶׁכָּתַב אַחֲרַי כִּי הַכְּתוּב וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם. כְּכַתּוּב בְּסִפְר

❦ מטעמי הזוהר ❦

כל ההבטחות והטובות שהבטיח השי"ת...]. ועל דא, "הן יבשו ויכלמו כל הנחריים בך". מאי כל הנחריים בך. דאתקפו נחיריהון ברוגו אעלך בגלותא דא. בההוא זמנא, יבושו ויכלמו מכל טבין דיחמון להון לישראל [ועל זה התנבא הנביא שרק מי שהאמין וציפה לקיום הנבואה הוא יזכה לשמוח בגאולה, והערב רב יבושו ויכלמו כי הלכו אחרי ההבל – והרוצה להינצל מקליפת הערב רב מוכרח לעסוק בזוהר הקדוש, כתיבת נח שהצילה מהמבול] [זוהר הקדוש פרשת כי תשא דף קפ"ח ע"ב].

הרוצה להינצל מקליפת הערב רב מוכרח לעסוק בזוהר הקדוש, כתיבת נח שהצילה מהמבול; ואינון ערב רב רשיעייא [אותם הרשעים

❦ נתיבי הזוהר ❦

עא. רג. עא. רכג. עב. רכד. עא. - זוהר ויקרא כו, עב. כח. עא. כח. עב. פו. עב. צו. עא. קיא. עא. - זוהר במדבר קכב, עב. קכד. עא. קנב. עב. רל. עא. רלא. עב. רלז. עא. רמו. עב. - זוהר דברים רעג, עא. רעו. עב. רעז. עב. רעט. עא. רפב. עא. - תיקוני זוהר, דף: טו, עא. כב, עא. עב. כו, עא. כז, עב. כח, עב. ל, עב. מא, עב. מב, עא. מט, עא. נ, עב. נב, עא. נג, עב. נה, עא. עה, עב. צו, עב. צז עא. קיב, עא. קיז, עא. קיט, עא. קכח, עב. קלח, עא. קמ, עא. קמא, עא. קמא. עב. קמד, עא. קמו, עב. קמוז, עב. - זוהר חדש: פ' יתרו מאמר ד' גווני עינא. פ' יתרו מאמר ו' ימי בראשית. פ' יתרו מאמר שרטוטיין דמצחא. - תיקוני זוהר חדש: דף כז ע"א. עץ חיים להאריזו"ל: הקדמת מוה"ר חיים ויטאל על שער הקדמות. עץ חיים שער לב פרק א' מ"ת. שער לח פ"ו מ"ת. שער מט פ"ג. -

זוהר תורה המבואר ♦ תהלים ♦ א

ה

✽ אור הזוהר ✽

איברים ושס"ה גידים שבאדם, ואם פוגם במצות עשה פוגם באותו האבר שכנגד המצוה, וכן בלא תעשה פוגם באותו הגיד שכנגד המצוה.

✽ מטעמי הזוהר - הוספות ✽

הַזֶּהֱר בְּפָרְשַׁת בְּרֵאשִׁית (דף כ"ה): וְזֶה לְשׁוֹנוֹ עַל פְּסוּק אֱלֹה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, שְׁחַמְשָׁה מוֹנִים יֵשׁ בְּעֶרְב רַב, וּמִן הַג' מִיָּנִים, מֵהֶם הוּא הַנִּקְרָא פֶת גְּבוּרִים, דְּעֲלִיָּהוּ אֶתְמַר הֵמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעֲלֵם אֲנֹשֵׁי הַשָּׁם, וְאֵינֻן

✽ מטעמי הזוהר ✽

שמהערב רב] דיתקיים בהו בההוא זמנא [יתקיים בהם לפני ביאת המשיח (הכתוב): (דניאל יב) "יִתְבָּרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ וְיִצְרְפוּ רַבִּים וְהִרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים וְלֹא יָבִינוּ כָּל רְשָׁעִים וְהַמְשַׁכְּלִים יָבִינוּ" [שאו יהיה בירור גמור בישראל], "יִתְלַבְּנוּ", אינון מארי משנה [אלו בעלי המשנה שיתבררו על ידי לימוד התורה]. "וְיִצְרְפוּ", אינון זרעא קדישא דשאר עמא [זרע הקדוש של שאר העם יתבררו על ידי מצוות ומעשים טובים וצדקה], הדא הוא דכתיב (זכריה יג) "וְיִצְרְפֹתֶיךָ אֶת הַכֶּסֶף [דהיינו על ידי כסף שנותנים לצדקה] וְהִרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים", אינון ערב רב [ואילו הערב רב יצאו מכלל ישראל]. "וְהַמְשַׁכְּלִים יָבִינוּ" (דניאל יב), אינון מארי קבלה [והמשכילים הם אלו שעוסקים בסודות התורה], דאתמר בהון (דניאל יב) "וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֶהֱר הִרְקִיעַ", אלין אינון דקא משתדלין בזהר דא דאקרי ספר הזוהר [אלו הם הצדיקים שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזוהר] דאיהו כתיבת נח [שהוא כתיבת נח שמציל מהמבול] דמתכנשין בה שנים מעיר ושבע ממלכותא, ולזמנין אחד מעיר ושנים ממשפחה [שכמו שלא כולם זכו להיכנס לתיבה לפני המבול, כך רק

✽ נתיבי הזוהר ✽

שער הגלגולים הקדמה כ'. הקדמה לג. הקדמה לט. - שער הפסוקים: פ' ויגש, שמות, בא, בשלח, כי תשא, בלק, עקב. ספר מלכים א', ישעיה. - ספר הליקוטים: פ' תולדות, וישב, שמות, בשלח, כי תשא, בהעלותך, חוקת, דברים, ואתחנן, עקב, כי תצא, וילך, ספר מלכים א', ישעיה, תהלים. - ספר עץ הדעת טוב להאריז"ל: פ' בא, בשלח יתרו, משפטים, תרומה, כי תשא, ויקהל, פקודי, שמיני, קדושים, במדבר, בהעלותך, חוקת, בלק, פנחס. - שער מאמרי הרשב"י פ' משפטים, ליקוטי תורה פ' בראשית, מקץ, שמות, ויקהל.

❦ מטעמי הזוהר - הוספות ❦

מסִּטְרָא דְאֵלִין דְאִתְמַר בְּהוֹן (בראשית יא) הִכָּה נִבְנָה לְנוּ עִיר וּמִגְדָּל וְגו' וְנִעֲשָׂה לְנוּ שָׁם בְּבִנְיָן בְּתֵי כְנִסְיֹת וּבְתֵי מִדְרָשׁוֹת וְשׁוּיִין בְּהוֹן סִפְר תּוֹרָה וְעִטְרָה עַל רִישֶׁיהָ, וְלֹא לְשִׁמָּה, אֶלֶּא לְמַעַבְד לֹון וְכו'. וְהִנֵּה עַל הַפֶּת הַזֹּאת אָמְרוּ בְּגִמְרָא: כָּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה שְׁלֹא לְשִׁמָּה נַח לוֹ שְׁנֵהֲפֹכָה שְׁלִיתוּ עַל פָּנָיו וְלֹא יֵצֵא לְאוֹר הָעוֹלָם.

רְאִיָּה שְׂאִין עוֹסְקִין לְשִׁמָּה: וְאִמְנָם הַאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה מְרָאִים תִּימָה וְעִנְיָה בְּאִמְרָם כִּי כָּל עֹסֵק בַּתּוֹרָה הוּא לְשִׁמָּה. וְהִנֵּה הַחֲכָם הַגְּדוֹל הַתָּנָא רַבִּי מְאִיר עָלָיו הַשְּׁלוֹם הַעִיד עֲלֵיהֶם שְׁלֹא כֶּף הוּא בְּאִמְרוֹ לְשׁוֹן כְּלָלוֹת כָּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה לְשִׁמָּה זוֹכֵה לְדְבָרִים הַרְבֵּה וְכו' וּמִגְלִים לוֹ רְזִי תּוֹרָה וְנִעֲשָׂה כְּנֶהֱרָ שְׂאִינוּ פּוֹסֵק וְהוֹלֵף וְכַמְעֵין הַמִּתְגַּבֵּר מְאִלּוֹ בְּתֵי הַצְּטֻרְכוֹ לְטֹרַח וְלַעֲיִן בָּהּ וְלִהְיוֹצִיא טַפִּין טַפִּין שֶׁל מִימֵי הַתּוֹרָה מִן הַסְּלֵעַ, הִנֵּה זֶה יוֹרֵה שְׂאִינוּ עוֹסֵק בַּתּוֹרָה לְשִׁמָּה כִּהֲלַכְתָּהּ, וּמִי זֶה הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִזְלוּ עֵינָיו דְּמַעוֹת בְּרִאוֹתוֹ הַמְּשֻׁנָּה הַזֹּאת וְרוֹאֶה חֲסֻרוֹנוֹ וּפְחִיתוֹתוֹ (הַקְּדַמְת רַבִּי חַיִּים וְיִטְאֵל עַל שַׁעַר הַהַקְּדוּמָת – וְעֵינֵי אֹר הַזוֹהַר פֶּרֶק כ"ח).

❦ מטעמי הזוהר ❦

הַזְרִיזִים וְהַמְשַׁכִּילִים יִזְכוּ לַהֲיַנְצֵל עַל יְדֵי הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, כִּי הַזְמַן קָצֵר, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב בְּמִלְאֲכֵי (פֶּרֶק ג' פְּסוּק א') "הַנְּנִי שְׁלַח מְלָאֲכִי וּפְנֵה דְרָף לְפָנָי וּפְתָאֵם יָבֹוא אֶל הִיכְלוֹ הָאֵדוֹן אֲשֶׁר אַתֶּם מְבַקְשִׁים וּמִלְאֲךָ הַבְּרִית אֲשֶׁר אַתֶּם חֹפְצִים הִנֵּה בָּא אָמַר ה' צְבָאוֹת" דְּבַהוֹן [בְּאֵלוֹ שִׁיזְכוּ לַעֲסוֹק בּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ] יִתְקִיִּים (שְׁמוֹת א') "כָּל הַבֵּן הַיִּלּוּד הַיֵּאֲרָה תְּשַׁלְּיֵכֶהוּ" [לֵהִיּוֹת בְּבַחֲנֵת בְּנִים, וּמֵהַרְאֻשׁוֹנִים לְקַבֵּל פָּנָי מִשִּׁיחַ צְדָקִינוּ, בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ], וְדֵא אֹרֵה דְסִפְרָא דֵא, וְכֹלֵא עַל סִיבָה דִּילָךְ [זוֹהַר הָאוֹר שֶׁל

❦ נתיבי הזוהר ❦

סִפְר מִשְׁנַת חֲסִידִים: מִסְכַּת יַעֲקֹב פ"ב, מִסְכַּת סֹדֵר לֵיל פֶּסַח פ"י. - פֶּרֶדֶס רִימוֹנִים לַהֲרַמ"ק: שַׁעַר כֹּג פ' טז. - אוֹצֵר עֵדן הַגְּנוּז לַמַּהֲרָ"א אַבּוּלְעַפְיָא: ח"ב ס' א'. - סִפְר הַפְּלִיאָה לַהֲמַקְוֵבֵל הָאֱלֹקִי רַבִּי אַבִּיגְדוֹר קִרָּא מִפְּרָאָג. - עֵבּוֹדַת הַקְּדוֹשׁ לַמֶּר"מ אֲבָן גְּבַאי ח"ב פל"ב. - סִפְר הַמִּפּוֹאֵר לַמּוֹהַר"ש מוֹלְכוֹ דְרוּשׁ עַל פ' בְּרֵאשִׁית. - מַגִּיד מִשְׁרִים לְרַבִּינוּ יוֹסֵף קָאֵרוֹ פ' תְּרוּמָה, פ' בְּמַדְבָּר. - חֲסֵד לַאֲבֵרָה לַמַּהֲרָ"א אוֹלוּאֵי מַעִין א' נַהֲר יו', מַעִיין ב' נַהֲר ס"ו, מַעִיין ד' נַהֲר נַד, מַעִיין ה' נַהֲר יו', כַּה, לֵב, מַעִיין הַשְּׁשִׁי הַקְּדוּמָה, נַהֲר א'. ב', ה'. - מַגְלַה עֲמוּקוֹת

✧ מטעמי זוהר ✧

ספר זוהר הקדוש יאיר בנשמותיהם, וכל זה בזכות הרשב"י הקדוש]. (זוהר הקדוש פרשת בהעלותך - רעיא מהימנא, דף קנ"ג ע"ב, ועיין תיקוני זוהר תיקון כ"א עמוד נ"ג, נ"ד).

✧ נתיבי זוהר ✧

עה"ת: פ' תולדות, וישלה, ויגש, וארא, בא, תרומה, ויקרא, תזריע, קדושים בהר, בחקותי, שלח, קרח, חוקת, בלק, פנחס, ואתחנן, וזאת הברכה. - מגלה עמוקות רנ"ב אופנים על פ' ואתחנן: אופן כד, נח, עד, עה, פ, צו, קי, קכ, קמד, קפז, קצה, רנא, רנב, - ספר מבוא לחכמת הקבלה למהר"ש טולידאנו: ח"א שער ז' פ"ז, ח"ב שער ו' פ"ז, ח"ב מאמר א' חנוכה. - ספר מעולפת ספירים: מוהרנ"ש אלגאזי: יום תשעה עשר את י"ג, טו, יום עשרים ואחד את לב, - ספר עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו: מאמר חיקור דין ח"ג פ' כ"ב, מאמר אם כל חי ח"א סי' ג', כב, - ספר יונת אלם פ"ד, כתבים: מאמר הנפש: ח"ב פ"ד, ח"ה פ"י, י"ב, חלק י"ז פי"ד, מאמר מאה קשיטה: סי' כ"ו, סי' נ"ג, מאמר שבתות ה': כת"י ח"ג, מאמר צבאות ה' ח"ב. - של"ה הקדוש: שער האותיות: עמק ברכה את ו', מסכת שבועות פרק תורה אור את מ"ו, מסכת תענית דרוש מטות מסעי את כד, מסכת יומא הל' תשובה את סב, - ספר בראשית: וישב, מקץ, ויגש. ספר שמות פ' בא תורה אור את ג', פ' כי תשא תו"א את ג', פ' ויקהל פקודי תו"א את ב', ספר במדבר נשא בהעלותך תו"א את יג, פ' חוקת תו"א את ב', פ' ואתחנן תו"א את א', ג, - ווי העמודים פ"ו. - הרמח"ל הקדוש: ספר דרך עץ חיים, ספר אדיר במרום ח"א תניא אמר רבי שמעון, ומחזדי חקלא זעירין אינון, למגוזר מילין דקשוט, ח"ב מאמר ביאור ז' מלכים. - ספר תיקונים חדשים: הקדמה, תיקונא תמינאה, תיקונא תמיניסר, תיקונא תמיניא ועשרין, תיקונא חמשין וחמש, תיקונא שבעין. - ספר קנאת ה' צבקות ח"כ, - מאמר ויהי מקץ. - פירוש הרמח"ל עה"ת בראשית, שמות, במדבר, דברים. - דרוש בסעודת ליל טו"ב בשבט ה' תצ"ג. - דרושי ונתת הכסף. - ראשי פרקים ד"ת לרמח"ל, - ספר תקט"ו תפילות: תפילה קיג, קנא, קנד, קעז, קעז, רב, רפט, שי, שעא, תפילה חשמ"ל, תצה, תפלה ואתחנן. - שערי הלשם מהר"ש אלישוב: ח"א סי' טו פ"א, ח"א סי' יט בסוד גורא עליה, ח"ב סי' ב' פ"ב, פ"ג, סימן ד', סי' ה', סי' ו', סי' ז', סי' יג פ"ד. - הגר"א מוילנא, אבן שלמה

נתיבי זוהר

פ"א. ביאור הגר"א על תיקוני זוהר דף קיא עא. - יהל אור על זוהר בראשית דף כח עב. אדרת אליהו פ' דברים. ביאור על תיקוני זוהר דף צז עב.

תלמידי בעל שם טוב: אוצר החיים - קאמרנא פ' תצא. - היכל הברכה: וארא, כי תשא, פקודי דף שית, פ' בלק, פ' ראה, דף יג עב פ' תצא, עקב דף סח עב, דף רט ע"א. כי תבא דף כח ע"ד. - זוהר חי פ' בראשית דף כה עא, דף כג עב. דף לז עא. דף קא ע"ד, דף קו עא, דף קיב ע"ג, דף קיג, דף שכט ע"ד. פ' ויחי ד' תכו, דף תלט. שמות דף ז' ע"ג. דף פו ע"ד. דף קע עב. - זקן ביתו מ"א אופן ז דף מז, אופן טז דף עה, מ"ד אופן י"ג דף רט. - נתיב מצוותיך שביל אמונה ג' אות כו. - תולדות יעקב יוסף פ' נשא דף תס, פ' שופטים דף תרסו. - בני יששכר מאמר חודש אדר מאמר ג'. ליקוטי מוהר"ן ח"א סי' ת, כב. - דברי חיים פ' ויקהל. דברי שמחה מכתב יג. - אשרי האיש דף מט. ארץ החיים א' פ"ב. אור עולם אות יא. תפארת היהודי אות ו'. נפלאות היהודי ח"ת דף 46. על הגאולה ע' קלו. דברי יואל פ' נשא ע' קפה. דברי שמואל (סלאנים) פ' נח. דברי תורה מונקאטש מהדו"ת א' טו. אשרי האיש דף מט. מכתב התעוררות ע' עג. הרה"ק רבי דוד מלעלוב. זכרון יעקב יוסף מע' צ. אמת ואמונה דף ו' עב. שמחת ישראל, מאמרי שמחה. גאולת הארץ דף ו'. חידושי הרי"ם על מסכת גיטין, השמטות לפ' שלח. חידושי הרי"ם, גלות וגאולה. פירוש הגר"א על דרך הרמז מגילת אסתר א. חוט המשולש דף מב. חת"ס דרוש ח' תמוז תקס"ט. על הגאולה ועל התמורה דף קפז. קדושת יום טוב פרשת וזאת הברכה. מהר"י ט"ב הגש"פ דף קטז. משכיל אל דל (קאלאמייא) ח"ג כלל י פרט א. - חידושי תורה פ' קרח ע' רנ. ויואל משה מאמר א' סי' קנג. מאמר ש"ש דף קנ. חידושי תורה דברים ע' לח. על הגאולה ע' קעז. חידושי תורה ע' כו בשלה, ע' קעט, קרח ע' רנ. בהעלותך ע' קלג. תשי"ז ע' לד, ע' תקלו, תש"כ ע' לב, חיד"ת דרשות מא"י ע' קנה. - דברות קודש. ויואל משה ע' קנב, קנז, קסא. דברי יואל מכ' ח"א ע' קלה, פ' וישלח דף קכ. - שולחן הטהור מאמר אמונה ופרנסה דף עד, זכרון צדיקים חודש אייר. - אור הנר דף יג. סיפורי הרמ"ח ע' כה. - אוצר הסיפורים ח"ד א' ד' (מרגליות). פאר וכבוד (סיפורים מהר"ש מבעלזא) דף 258.

המשך ההשמטה בכרך 12 חודש אלול